

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ကြည်စင်သန့်

မိုးစက်နှင်းခက်တို့နှင့်အတူ

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

မိုးစက်နှင်းခက်တို့နှင့်အတူ
ကြည်စင်သန့်

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၆

မာတိကာ

၁။	အတွေ့အကြုံ ၊ ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး	၁
၂။	နွေးထွေး လုံခြုံသော တိုင်းပြည်	၂၀
၃။	အလှပြင်ခြင်း	၃၉
၄။	စာရေးခြင်း	၄၅
၅။	ရယူပိုင်ဆိုင်လိုသောချစ်ခြင်းများနှင့်	၅၁
၆။	တိုက်ပွဲများနှင့်လူသား	၇၃
၇။	ကလေးတစ်ယောက်၏ နိဒါန်း	၈၁
၈။	ကျွန်မ၏ အမေနေ့ ၊ ကျွန်မ၏ အဖေနေ့	၉၁
၉။	ပျားရည်ချိုချို သောက်ခွင့်ရစေလို	၉၇
၁၀။	ဤခရီး ဝေးသလား	၁၀၀
၁၁။	အချစ်ဦးနှင့် သူ၏ရွှေရောင်နေ့ရက်များ	၁၄၄
၁၂။	မိုးစက်နှင်းစက် ဆွတ်ဖျန်းလမ်းဝယ် ခရီးသည်	၁၅၅
၁၃။	ဤသို့ဖြင့်	၁၆၇
၁၄။	မေမေတစ်ယောက်၏ သူငယ်ချင်းထံပေးစာ	၁၇၇
၁၅။	ခရောင်းလမ်းမှ တေးဆိုသံ	၁၈၃
၁၆။	အချိုမှုန့်	၂၀၀
၁၇။	မေ့ဘဝ တစ်ရက် ကိုကို ကုလုည့်ကွယ်	၂၀၆

Exposure, Skills, and Intelligence

အတွေ့အကြုံ၊ ကျွမ်းကျင်မှု နှင့် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး

ကျွန်မ အသက် ၂၈ နှစ်အထိ မြန်မာပြည်မှာ နေခဲ့ပါတယ်။ သင်္ချာနှင့်အင်္ဂလိပ်စာကို သူငယ်တန်းကတည်းက သင်ခဲ့ရပြီး အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားတဲ့ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်များကို အသုံးပြု၍ ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှ စီးပွားရေးပညာမဟာဘွဲ့ကို ၂၀၀၆ ခုနှစ်မှာ ရရှိခဲ့ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုတချို့ ဖတ်ဖူးခဲ့တဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားပြောရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား တော်တော်များများကြည့်ဖူးခဲ့တဲ့ ကျွန်မ ၂၈ နှစ် အတွင်း နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်တလေနဲ့မှ အင်္ဂလိပ်လိုစကားမပြောဖူးခဲ့ပါ။

အလွန်တရာ ပြည့်စုံလှသောမိသားစုမှ မွေးဖွားခဲ့ခြင်းမဟုတ်သော၊ အလွန်တရာဉာဏ်ရည်မြင့်မားသူတစ်ဦးလည်း မဟုတ်သော ကျွန်မကို မြန်မာပြည်၏ သာမန်လူတန်းစား (Average population) ကို ကိုယ်စားပြုနိုင်သူတစ်ဦးအဖြစ် ဦးစွာမှတ်ယူပြီး ကျွန်မဘဝ၏ ပညာရေးနှင့် ဆက်သွယ်သော အတွေ့အကြုံအချို့ကို မျှဝေလိုပါတယ်။ ပညာရေးအကြောင်းပြောမယ်ဆိုတော့ ကျွန်မ ဆရာ ဆရာမတွေအကြောင်း ပြောရတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဤနေရာမှာ ကျွန်မ ဆရာသမားများကို ကျေးဇူးကန်း စော်ကားလိုစိတ်များမရှိဘဲ (တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ တိုက်ခိုက်

လိုခြင်းမရှိပါ)၊ ကျွန်မ ကြီးပြင်းသင်ယူခဲ့ရတဲ့ ပညာရေးစနစ်ကြီး တစ်ခု အကြောင်းကို ဆွေးနွေးလိုရင်းက အဓိကဖြစ်ကြောင်း ဦးစွာပြောကြား လိုပါတယ်။

မူလတန်းနှင့်အလယ်တန်းမှာ သင်္ချာအင်္ဂလိပ်စာ မညံ့ခဲ့သော ကျွန်မ (အမှတ် ၁၀၀ ပေးရင် ၉၀ ပတ်ဝန်းကျင်ရလေ့ ရှိခဲ့ပါတယ်) အထက်တန်း (၉ တန်း ၁၀ တန်း) အရောက်မှာ အင်္ဂလိပ်စာ၊ သင်္ချာ အမှတ်တွေ နည်းနည်းလာခဲ့ပါတယ်။ အမှတ်နည်းသွားခဲ့ခြင်းဟာ စိတ် ဝင်စားမှုလျော့နည်းလာခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပြီး စိတ်ဝင်စားမှု ဘာကြောင့် လျော့နည်းခဲ့ရသလဲဆိုတာကိုတော့ နောင် ၁၅ နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကျမှ ကျွန်မ နားလည်စပြုခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ အလယ်တန်း၊ အထက် တန်း သင်္ချာများကို သင်ယူခဲ့စဉ်က အတန်းထဲတွင် ဆရာမများက သီအိုရီ နှင့် ပုံသေနည်းများကို ရှင်းပြပြီး လေ့ကျင့်ခန်းပုစ္ဆာများ တွက်ခိုင်းခဲ့ ကြပါတယ်။ ဘယ်ပုစ္ဆာလာရင် ဘယ်ဖော်မြူလာနဲ့တွက်၊ အဖြေ ဘယ်လို ထွက်ဆိုတာကို ကျွန်မသိပြီးနောက်မှာ ဘာကြောင့် ဒီဖော်မြူလာ ဖြစ်ပေါ် လာရသလဲ၊ ဘယ်နေရာမှာ ဒီသင်္ချာတွေကို သုံးမှာလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေ က ကျွန်မခေါင်းထဲကို စိကာစဉ်ကာ ရောက်ရှိလာကြပါတယ်။ အပေါင်း အနက် အမြောက် အစား တွေကို ဈေးဝယ်ရာမှာ သုံးနိုင်တယ်၊ ငြိမ် စတုဂံတွေကို အိမ်ဆောက်ရာမှာ သုံးနိုင်တယ်လို့ အကြမ်းဖျင်းပဲ သိရာမှ အဆင့်ပိုမြင့်တဲ့ သင်္ချာတွေကို ဘယ်နေရာမှာသုံးမလဲလို့ သိချင်လာတဲ့ အခါ ဆရာမတစ်ယောက်ကို မဝံ့မရဲနဲ့ သွားမေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ‘သိပ် မတွေးနဲ့ ဂေါက်သွားမယ်’ ဆိုတဲ့အဖြေကို ကျွန်မ ရခဲ့ပါတယ်။ နောက် ပိုင်း အတန်းထဲမှာ အတန်းဖော်တွေ သင်္ချာတစ်ပုဒ် အဖြေထွက်ဖို့ အပြိုင် အဆိုင် တွက်နေတဲ့အခါတိုင်း ကျွန်မကတော့ ဘာကြောင့်ငါတို့ ဒါကို လုပ်နေကြတာလဲ(why) လက်တွေ့ဘဝထဲမှာ ဒါကို ဘယ်လိုသုံးမှာလဲ

(application) ဆိုတာတွေကို တွေးရင်း ကျွန်မရဲ့ သင်္ချာအတန်းတွေ ကုန်ဆုံးခဲ့သလို ကျွန်မရဲ့ အမှတ်တွေကလည်း အောက်ဘက်ကို ထိုးဆင်း နေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ အင်္ဂလိပ်စာသင်ယူခဲ့တဲ့ နည်းလမ်း မှန် မမှန် ဆိုတာကို လည်း မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အပြင်ကို ထွက်တော့မှပဲ ကျွန်မ သုံးသပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မရရှိခဲ့တဲ့ အင်္ဂလိပ်စာသင်ကြားရေးက သဒ္ဒါ (grammar) ကို အထူးပြုပါတယ်။ ဝါကျတည်ဆောက်မှုကို တစ်နှစ်ပတ်လုံး ကုန်အောင်သင်ပေးမယ့် တည်ဆောက်တတ်တဲ့ဝါကျတွေနဲ့ ကိုယ် တင်ပြ ပြောဆိုချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို သူများနားလည်အောင် ရေးသားပြောဆိုတတ်ဖို့ သင်ကြားမှုအပိုင်းမှာ အတော်အားနည်း ကြ တယ်လို့ ကျွန်မမြင်ပါတယ်။ ၉ တန်း ၁၀ တန်းလောက်မှာ ဝတ္ထု ရေးချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြခဲ့တဲ့ ကျွန်မဟာ အင်္ဂလိပ်စာ စာစီစာကုံးတွေကို ဘယ်အထူးထုတ်ကိုမှအားမကိုးဘဲ ကိုယ့်အတွေးတွေကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး ရေးသားဖို့ အလွန်တက်ကြွခဲ့ပါတယ်။ ဆရာမက ဖတ်ရှု အမှတ်ပေး ထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အိမ်စာ စာစီစာကုံးစာရွက်လေးကို ပြန်ရခဲ့တဲ့နေ့ တစ်နေ့ကို ကျွန်မ မမေ့နိုင်ခဲ့ပါ။ တတ်သမျှ အင်္ဂလိပ်သဒ္ဒါလေးတွေနဲ့ စီကုံးထားတဲ့ ကျွန်မစာရွက်ကလေးဟာ မင်နီတွေနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေခဲ့ပြီး ရတဲ့အမှတ်ကလည်း နည်းနည်းလေးမှ တကယ့်နည်းနည်းလေးပါ။ အတန်းဖော်သူငယ်ချင်းစာရွက်က အလွန်မှသပ်ရပ်လှပပြီး သူက အမှတ် ပြည့်နီးနီးရခဲ့ပါတယ်။ 'နင်ဘယ်လိုရေးခဲ့သလဲ' လို့ သူငယ်ချင်းကို မေးကြည့်တော့ အထူးထုတ်ထဲက စာစီစာကုံးကို မှီငြမ်းရေးသားခဲ့တယ် လို့ ရိုးသားစွာပင် သူကရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ မှီငြမ်းနိုင်တဲ့ အရည် အချင်းကို အသိအမှတ်ပြုခဲ့သလို ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အားထုတ်မှု လေးကိုလည်း သူ့လောက်နီးနီး အသိအမှတ်မပြုသင့်ပါသလားရှင်။

မှားနေတဲ့ အရေးအသားတွေကို ထောက်ပြရင်း 'သမီးမှာ ကိုယ်ပိုင်တွေးနိုင်
တဲ့ အရည်အချင်းတစ်ခုရှိနေတယ် ဆက်ကြိုးစားပါ ဆရာမ အကူအညီ
ပေးနေမယ်' လို့ ပြောတဲ့ဆရာမနဲ့ တွေ့ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ လျှောက်လှမ်း
ခဲ့တဲ့ပညာရေးခရီးဟာ အခုထက် အဆပေါင်းများစွာ ချောမွေ့ခဲ့မယ်ဆို
တာ ကျွန်မ အသေအချာ ပြောရဲပါတယ်။

သတ္တဗေဒအဓိကနဲ့ ဘွဲ့ရထားတဲ့ဆရာမရဲ့အင်္ဂလိပ်စာအတန်း၊
သမိုင်းအဓိကနဲ့ ကျောင်းပြီးထားတဲ့ဆရာမရဲ့ မြန်မာစာအတန်းနှင့်
အလားတူစာသင်ခန်းများမှာ စိတ်တွေကို အစိုးမရနိုင်ခဲ့ဘဲ အတွေးများ
နဲ့ မျောလွင့်နေခဲ့တဲ့ ကျွန်မဟာ ၁၀ တန်းစာမေးပွဲကို ဝိဇ္ဇာဂုဏ်ထူး
သိပ္ပံဂုဏ်ထူး ၂ ခုနဲ့ ယောင်တောင်ပေါင်တောင် အောင်လာခဲ့ပါတယ်။
အတန်းဖော်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဆေးတက္ကသိုလ်ရောက်၊ နောက်
တစ်ယောက်က စက်မှုတက္ကသိုလ်ကို ရောက်ခဲ့တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မက
စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ကို မရောက်ချင်ဘဲ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါတယ်။ ၁၀
တန်းအထိ အတန်းရဲ့ ထိပ်ဆုံးနားမှာ အမြဲရှိခဲ့တဲ့အတွက် ဆေးတက္က
သိုလ်ကို ရောက်နိုင်တယ်လို့ ထင်ကြေးရှိခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်မ မိသားစုနှင့်
ပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်မကို အထင်သေးသွားခဲ့ကြပါပြီ။ ဆေး
တက္ကသိုလ်နှင့် စက်မှုတက္ကသိုလ်တွေကိုမှ မရောက်ရင် ဘာမှအသုံးမကျ
တော့သလို အယူအဆရှိခဲ့တဲ့ ရှိနေဆဲဖြစ်တဲ့ ကျွန်မတို့ မြန်မာနိုင်ငံကြီးမှာ
ကျွန်မ လမ်းပျောက်ခဲ့ပါပြီ။ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် ပထမနှစ်နှင့်
ဒုတိယနှစ်မှာလည်း စာသင်ချိန်တွေကို အတွေးတွေနဲ့သာ ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီး
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မကျေမနပ်တွေဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မဘဝ
အခြေအနေကို ဂရပ်မျဉ်းနဲ့ ပြနိုင်မယ်ဆိုရင် အဲဒီအချိန်အခါကို အောက်
ကိုထိုးဆင်းနေတဲ့ မျဉ်းတစ်ကြောင်းနဲ့ ဥပမာပြလို ရနိုင်မယ်ထင်ပါ
တယ်။

ချောက်ရဲ့ အောက်ဆုံးကြမ်းပြင်ကို ထိသွားပြီးချိန်မှာ ဆက်နိမ့်ဆင်းသွားစရာဘာမှမရှိတော့တဲ့အတွက် အပေါ်ပြန်တက်ဖို့ ကြိုးစားရန်ဆိုတဲ့ ရွေးချယ်မှုတစ်ခုသာ ကျန်တော့တဲ့အချိန်ဟာ တတိယနှစ်ကို စတက်တဲ့နေ့ ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။ ဒုတိယနှစ် အမှတ်စာရင်းအရ ခွဲခြားထားတဲ့ အထူးပြုတန်းများတက်ခွင့်စာရင်း ထွက်လာခဲ့တဲ့အချိန်မှာ ဝါဏီဇူဂုဏ်ထူးတန်း၊ စာရင်းအင်းဂုဏ်ထူးတန်းနှင့် ဘောဂဗေဒ ဂုဏ်ထူးတန်းဆိုတဲ့ အမြင့်ဆုံး ၃ တန်းကို တက်ဖို့ အမှတ်မမီခဲ့တဲ့ ကျွန်မ နာမည်ဟာ ဝါဏီဇူရီးရီးတန်းတက်ခွင့်ရသူများစာရင်းမှာ ပါလာခဲ့ပါတယ်။ ပထမဦးဆုံး သွားတက်မိတဲ့အတန်းက စာရင်းကိုင်ပညာ ဘာသာရပ်ပါ။ ကျွန်မ အပျင်းဆုံး ဘာသာရပ်ဆိုပါတော့။ ဆရာမ တွက်ပြနေတဲ့ ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို 'Debit' 'Credit' လို့ တစ်တန်းလုံးက ကျောင်းသူတွေ တညီတညာတည်း အော်နေကြစဉ် သူတို့က ဒါတွေသိပြီး ငါက ဘာကြောင့်မသိရတာပါလိမ့်ဆိုတဲ့ အတွေးတွေနဲ့ အားငယ်စွာ အတန်းချိန်ကို ကုန်ဆုံးခဲ့ပါတယ်။ (မှတ်ချက် ... ကျောင်း ၃ နှစ်ခွဲပိတ်ချိန်အတွင်း ပြင်ပစာရင်းကိုင်သင်တန်းများ တက်ထားခဲ့ကြတာ နောက်မှ သိရပါတယ်။) ထမင်းစားနားချိန် စားသောက်ဆိုင်တန်းဘက် လျှောက်လာတဲ့အခါ အနိမ့်ဆုံးအတန်းလို့ အများက ဆိုတဲ့ ဘောဂဗေဒ (Economics) အတန်းကို ရောက်သွားတဲ့ သူငယ်ချင်း ၂ယောက်နဲ့ သွားတွေ့ပါတယ်။ ဝါဏီဇူ (Commerce)နဲ့ စာရင်းအင်း (Statistics) က တခြားသူငယ်ချင်းတွေပါ ရောက်လာပြီး စားသောက်ဆိုင်မှာဝိုင်းဖွဲ့ကာ ကိုယ့်မေဂျာသူမေဂျာအကြောင်း ပြောကြပါလေတော့တယ်။ အီကိုတန်းမှ သူငယ်ချင်းရဲ့ ဦးဆောင်ပြောကြားမှုတွေက ကျွန်မရဲ့ ထုံထိုင်းနေတဲ့ စိတ်တွေကို လှုပ်ခါနှိုးလိုက်ပါတယ်။ 'ဆရာဦးခင်မောင်ညို ပြောတာတွေ အရမ်း နားထောင်ကောင်းတယ်သိလား၊ နိုင်ငံရေးတွေလည်း ပါတယ်'

'တကယ်လား ငါလာနားထောင်ကြည့်လို့ရမလားဟင်' လို့ ကျွန်မက မေးတော့ သူ့မျက်လုံးတွေက အရောင်တောက်သွားပြီး 'အိုး ကြည်စင်ရယ် ဘာလို့ မရရမှာလဲ' လို့ သူက ဝမ်းသာအားရ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ အီကိုတန်းမှာ တစ်တန်းသွားနားထောင်ပြီးချိန်မှာပဲ ဘောဂဗေဒဆိုတဲ့ ဘာသာရပ်ထဲမှာ ကျွန်မသိချင်တာတွေ အများကြီးမှ အများကြီး ရှိနေပါ လားဆိုတာ အံ့ဩတကြီးနဲ့ သိလိုက်ရပါတယ်။ တိုင်းပြည်ဝင်ငွေ၊ အလုပ် လက်မဲ့ အခြေအနေ၊ ငွေကြေးဖောင်းပွမှု၊ ပြည်ပငွေပေးငွေယူရှင်းတမ်း၊ စီးပွားရေးမူဝါဒ။ အိုး ... ကျွန်မဖတ်ခဲ့တဲ့ စာတွေထဲက နားမလည်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို အခုနားလည်ဖို့ အခွင့်အရေးရတော့မှာပေါ့။ စိတ်တူကိုယ်တူ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က သူလည်း အီကို ကို အလွန်ပြောင်းချင်ကြောင်း ရင်ဖွင့်လာပါတယ်။ အေး ဒါဆို နောက် နေ့မနက် နင်နဲ့ငါ ရုံးခန်းရှေ့မှာ ဆုံကြမယ်နော်၊ အတူတူပြောင်းကြစို့လို့ သဘောတူညီခဲ့ကြပါတယ်။

အိမ်ရောက်လို့ အမေ့ကို ပြောပြတဲ့အခါ အမေက မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ပျက်နဲ့ မပြောင်းဖို့ တားပါတယ်။ 'ဘွဲ့ရပြီး ပြီးချင်း အလုပ်ရမယ့် မေဂျာကို ရရဲ့သားနဲ့ ဘာကြောင့်တခြားဟာကို ယူချင်ရတာလဲ၊ အမေ တစ်ယောက်တည်း မုဆိုးမဘဝနဲ့ ရုန်းကန်နေရတာ မစဉ်းစားဘူး၊ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာတာပဲ ကိုယ်လုပ်တတ်တာ ညည်းလည်း ညည်းအဖေ အတိုင်းပဲ' လို့ အမေက ဆူပူခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ အမေပြော သလိုအလွန်တရာခေါင်းမာလှတဲ့ ကျွန်မဟာ ချိန်းဆိုထားတဲ့အတိုင်း ကျောင်းသားရေးရာဌာနရှေ့မှာ သူငယ်ချင်းကို စောင့်နေခဲ့ပါတယ်။ သူက ရောက်မလာခဲ့ပါ။ အတန်းချိန် အရမ်းနီးလာတော့ ကျွန်မဘာသာ ဘာသာရပ်ပြောင်းရွှေ့ခြင်းစာစောင်ကို တင်ခဲ့ပြီး အီကို အတန်းထဲမှာ သွားထိုင်နေခဲ့ပါတယ်။ သူနဲ့တွေ့ဖြစ်တဲ့အခါ သူက စိတ် မကောင်းစွာ

ရှင်းပြခဲ့တာက 'ဆောရီးပါ ကြည်စင်ရယ် ငါ့အဖေက သဘောမတူဘူး CPA ရအောင်လုပ်ရမယ်လို့ ပြောတယ် ငါမပြောင်းတော့ဘူးနော်'တဲ့။ သမီးအလိမ္မာသူငယ်ချင်းနဲ့မတူခဲ့တဲ့ ကျွန်မကို ကျွန်မ အမေက စိတ်ဆိုးပြီး ၃ ရက်လောက် စကားမပြောဘဲ နေခဲ့ပါတယ်။ 'အမေရဲ့ ခံစားချက်ကို နားလည်ပေမယ့် ကျွန်မဘဝကလည်း သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးနေတဲ့ အကျွေးတစ်ကျွေးဖြစ်ခဲ့လို့ပါ အမေရယ်'လို့ စိတ်ထဲက တောင်းပန်နေခဲ့မိပါတယ်။ 'လုံးဝမပြောင်းရဘူး' ဆိုတဲ့ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ပေးစနစ်ကို မသုံးခဲ့ဘဲ ၃ ရက်ပဲ စိတ်ဆိုးခဲ့တဲ့ အမေ့ကို အခုထိ ကျေးဇူးတင်နေဆဲပါရှင်။

တတိယနှစ်မှစပြီး မဟာဘွဲ့ရသည်အထိ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် အရိပ်မှာ ပျော်ရွှင်စွာ ပညာသင်ယူခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ "Why do we learn this" နဲ့ "Where do we apply this" ဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ပြေလည်အောင် မရှင်းပြနိုင်ခဲ့တဲ့ ဆရာ ဆရာမ အချို့နဲ့ တွေ့ဆုံသင်ယူခဲ့ရတာကလွဲလို့ Economics ကို ချစ်မိသွားအောင် သင်ပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ ဆရာ ဆရာမများကို အမြဲ အားကျလေးစားနေခဲ့ပါတယ်။ ဒီစီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ကြီးမှာပဲ ဆရာမလုပ်ရင်း ဘဝကို မြှုပ်နှံတော့မယ်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပါတယ်။ မဟာတန်းပထမနှစ်ကို တက်နေစဉ်အတွင်း ကျွန်မဘဝရဲ့နောက်ထပ် အချိုးအကျွေးတစ်ခုနှင့် ထပ်ပြီး ဆုံတွေ့ရပြန်ပါတယ်။ အစိုးရဝန်ထမ်းများအဖြစ် ကျွန်မတို့ မိဘများ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာဒေသမှာ ကျွန်မနှင့် အတူကြီးပြင်းခဲ့သူ (ယခုကျွန်မခင်ပွန်း) က ကျွန်မကို ချစ်ခင်ပန်ခဲ့ခြင်းနှင့် နိုင်ငံခြားတက္ကသိုလ်တစ်ခုမှ စီးပွားရေးပါမောက္ခဆရာမကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဟောပြောပွဲကို တက်ရောက်ခဲ့ခြင်းတို့မှ ကျွန်မဆီကို မဖြေနိုင်တဲ့ မေးခွန်းအသစ်တွေ ရောက်ရှိလာခဲ့သလို ကျွန်မလျှောက်လှမ်းနေတဲ့ ခရီးကို ပြန်လည်သုံးသပ်စေဖို့ အတွေးသစ်

တွေကိုလည်း ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။

ထိုင်းနိုင်ငံမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်ရင် သူ့နောက်ကို လိုက်ရတော့မယ်၊ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ကြီးမှာ တစ်နေ့ ဆရာမလုပ်မယ်ဆိုပြီး လျှောက်နေတဲ့ လမ်းကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ရမယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း နိုင်ငံခြားသူဆရာမကြီးရဲ့ ဟောပြောမှုအပြီး မေးခွန်းမေးရန်ဖိတ်ခေါ်ခဲ့စဉ် ပရိသတ်ဆီက ဘာမေးခွန်းမှ ထွက်မလာခဲ့တဲ့ အဖြစ်ကို ထပ်ခါတလဲလဲ ပြန်သတိရနေခဲ့မိတယ်။ သူပြောသမျှ နားလည်ပေမယ့် မေးခွန်းပြန်မထုတ်တတ်ခဲ့တဲ့ မဟာတန်းကျောင်းသူ ကျောင်းသားများထဲမှ ကျွန်မဟာ 'ငါ ဆရာမဖြစ်လာတဲ့ တစ်နေ့မှာ ဒီတရုတ်လူမျိုးဆရာမကြီးလို အင်္ဂလိပ်စကားကို ရေလည်ပတ်လည်ပြောနိုင်ပါ့မလား၊ ဒီဆရာမကြီးလို သုတေသနစာတမ်းတွေ ရေးနိုင်ပါ့မလား' ဆိုတဲ့ မေးခွန်းများစွာနဲ့ ကိုယ့်ရောက်နေတဲ့နေရာနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အထပ်ထပ်အခါခါ သုံးသပ်နေခဲ့မိပါတယ်။ ကျူရှင်ပြမု မိသားစု စားဝတ်နေရေး ပြေလည်မှာဖြစ်လို့ ကျူရှင်နောက်ကို ပြေးလိုက်နေရတဲ့ ဆရာမမျိုး မဖြစ်အောင် ကျွန်မ ဘယ်အချိန်ထိတောင့်ခံထားနိုင်မလဲ။ ဘာကို ဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေခိုက်မှာ အနှစ်နှစ်အကာလက စောင့်မျှော်ခဲ့ရတဲ့ ဆရာမဖြစ်ဖို့ စာမေးပွဲကြီးက ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မချစ်သူကို ကျွန်မအိပ်မက်တွေအကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြခဲ့တဲ့အခါ ကျွန်မ ဖြစ်ချင်တာတွေ အားလုံးဖြစ်ရမယ်လို့ ကတိမပေးနိုင်ပေမယ့် ရောက်ချင်တဲ့နေရာကို သွားဖို့လမ်းက တစ်ခုတည်းရှိတာမဟုတ်ပါဘူး။ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီးကူညီပါ့မယ်လို့ သူက ဆိုခဲ့ပါတယ်။ လူတွေ့စာမေးပွဲကို သွားမဖြေခဲ့တော့ဘဲ မဟာတန်းစာမေးပွဲများအပြီးမှာ သူ့မျက်နှာတစ်ရွာထင်ပြီး ကျွန်မ ဘန်ကောက်ကို လိုက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

ဖောင်ဖျက်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မကို ကျွန်မအမေနှင့်တကွ ချစ်သူငယ်ချင်း

များက စိုးရိမ်ပူပန်နေခဲ့ကြပေမယ့် ခံစားချက်ကို ရှေ့တန်းတင်လွန်းလှတဲ့ ကလေးသာသာ ကျွန်မကို ပညာလှလှပေးဖို့ ဘန်ကောက်မြို့ကြီးကတော့ လှောင်ရယ်တဲ့အပြုံးလေးနဲ့ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ ရောက်ပြီး နောက် တစ်နေ့မှာပဲ ကျွန်မအတွက်ဖိနပ်ဝယ်ဖို့ကုန်တိုက်တစ်ခုကို သွားခဲ့ကြပါ တယ်။ မြန်မာပြည်မှာကတည်းက ဖိနပ်နံပါတ်ကြီးကြီးနဲ့မှ တော်တဲ့ ကျွန်မခြေထောက်ဟာ ထိုင်းအမျိုးသမီးလေးတွေအတွက် စံပြုထုတ်လုပ် ထားတဲ့ဖိနပ်အများစုနဲ့ ဘယ်လိုမှမတော်ခဲ့ပါဘူး။ ဖိနပ်တွေကို စိတ်ရှည် ရှည်နဲ့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်စီးခွင့်ပြုခဲ့တဲ့ အရောင်းစာရေးမလေး မျက်နှာ က အနည်းငယ်ညှိလာခဲ့တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်သိပ်မရှည်တော့ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ သူက အင်္ဂလိပ်လို တစ်စုံ တစ်ရာကို ရှင်းပြပါတယ်။ ကျွန်မ ပါးစပ်မှ 'ဒီဖိနပ်က သေးနေတယ်' လို့ မြန်မာလို လွှတ်ကနဲ ထွက်သွားပါတယ်။ ဗုဒ္ဓေါ ... ကျွန်မ အင်္ဂလိပ် လို ဘယ်လို ပြောရမယ်ဆိုတာသိနေရဲ့သားနဲ့ ဘာကြောင့် မြန်မာလို ပြောမိသွားတာလဲ။

အရောင်းစာရေးမလေးက ကျွန်မကို အထင်သေးတဲ့ မျက်လုံးများ နဲ့ ကြည့်လိုက်ပြီး ဒါအကုန်ပဲလို့ အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဝါကျ မမှန်တဲ့ ထိုင်းသံဝဲဝဲ သူ့အင်္ဂလိပ်စာကို စိတ်ထဲက ပြန်ပြင်ပေးနေမိခဲ့တဲ့ ကျွန်မ၊ "small" ဆိုတဲ့ အလွန်တရာ လွယ်ကူလှတဲ့စကားလေး တစ်လုံး တောင် ပါးစပ်က ထွက်မလာခဲ့ပါဘူး။ သွားပြီ။ "culture shock" လို့ ခေါ်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်မှာရတဲ့ ပြဿနာနဲ့ ကျွန်မ စတွေ့ပါပြီ။ အသက် ၂၈ နှစ်ကျော်မှ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်နဲ့ အင်္ဂလိပ်စကား ခပြောဖူးခဲ့တဲ့ကျွန်မ စာမေးပွဲကျပါပြီ။ ထို့နောက်ပိုင်းမှာလည်း ကျွန်မ ခင်ပွန်းရုံးက ညစာစားပွဲတွေမှာ ဘာစကားမှထွက်မလာဘဲ ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ ဆိုင်နေခဲ့တဲ့ ကျွန်မကို သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက ကြိတ်ရယ်ကြပါ

တယ်။ 'ထွန်းထွန်းမိန်းမ ပြုံးတာ အလွန်တော်တယ်'လို့ မနေနိုင်တဲ့ တစ်ယောက်က ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေး လှောင်ပြောင်ခဲ့ပါတယ်။ မြန်မာပြည်မှာ ဘာတွေတတ်ခဲ့တတ်ခဲ့ နိုင်ငံခြား အတွေ့အကြုံ (exposure) ရှိဖို့လိုတယ်' ဆိုတဲ့ ကျွန်မလေးစားချစ်ခင်ရတဲ့ ဆရာမကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို ပြန်ကြားယောင်နေခဲ့မိပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ အူကြောင်ကြားဖြစ်နေတဲ့အခြေအနေကို သည်းမခံနိုင်တော့တဲ့ ကျွန်မခင်ပွန်းသည်က အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်းတစ်ခုမှာ လိုက်အပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ရေးဖြေဝင်ခွင့် စာမေးပွဲဖြေအပြီးမှာ အဆင့် ၁၅ ဆင့်ရှိတဲ့ အနက် အဆင့် ၁၁ ကနေ စတက်ရမယ်လို့အဖြေထွက်ပါတယ်။ ရှက်လည်းရှက်ပါတယ်၊ မရှက်လည်းမရှက်ပါဘူး ဆိုသလိုပါပဲ ကျွန်မရဲ့အတန်းဖော်အများစုက ထိုင်းအထက်တန်းကျောင်းနဲ့ တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်နဲ့ ဒုတိယနှစ်က ကလေးတွေပါ။ ကျွန်မနဲ့ရွယ်တူက ၃-၄ ယောက်တည်းပါ။ ပညာရှာပမာသူဖုန်းစားဆိုတဲ့ စာဆိုကို စိတ်ထဲမှာထားပြီး အင်္ဂလိပ်စကားပြော လေ့ကျင့်မှုကို စတင်ခဲ့ပါတယ်။ အဆင့် ၁၅ အပြီးမှာ ကျွန်မလူရှေ့မှာ စကားပြောရဲလာခဲ့ပါတယ်။ 'ချစ်လေး ဘာသာ ဘာတွေ ဘယ်လောက်တတ်တတ် ကိုယ်သိတာတွေ သူများကို မပြောပြနိုင်ရင် အ၊ အနဲ့ အတူတူပဲ၊ စကားပြောတဲ့အခါ လူတွေကို အထင်လည်း အရမ်းမကြီးနဲ့ အထင်လည်း အရမ်းမသေးနဲ့၊ အဲ့ဒီလို ဖြစ်နေရင် ဘာစကားမှ ထွက်မလာတော့ဘူး'လို့ ကျွန်မကို သူက သင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ IELTS စာမေးပွဲကို ဖြေအပြီးမှာ အင်္ဂလိပ်စကားပြောညွှတ်တယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ Speaking အမှတ်က အခြား Reading, Writing, နဲ့ Listening အမှတ်တွေနဲ့ အတူတူပဲ ရခဲ့ပါတယ်။ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းအတွက် တံခါးပိတ်ထားခဲ့တဲ့ ကျွန်မတို့နိုင်ငံကြီးကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလား၊ လူရှေ့ထွက်ပြီး

အင်္ဂလိပ်လို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြောနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး မရနိုင်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလား ကျွန်မ မသိပါ။

၂၀၀၇ ခုနှစ်အတွင်း Assumption University (Abac)မှာ ကျွန်မခင်ပွန်းသည် ဆရာဖြစ်လာခဲ့ပြီးမကြာခင် မြန်မာဆရာမကြီး တစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မစကားပြောဖြစ်တဲ့အခါ ဒီတက္ကသိုလ်မှာပဲ ဆရာမ အလုပ်လျှောက်ကြည့်ဖို့ သူကအကြံပေးလာခဲ့ပါတယ်။ လိုအပ်တဲ့ စာရွက် စာတမ်းတွေကို ဆရာမကြီးမိသားစုအကူအညီနဲ့ သက်ဆိုင်ရာကို တင်ခဲ့ ပါတယ်။ သရုပ်ပြသင်ကြားမှုကို လေ့ကျင့်ထားပါဆိုတဲ့ ဆရာမကြီး အကြံပေးချက်အရ PowerPoint လေးပြင်လိုက်၊ လေ့ကျင့်လိုက်နဲ့ စောင့်နေခဲ့တာ ၁ လနီးပါးအကြာမှာ အားနာတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ဆရာမကြီး ဟာ ကျွန်မတို့အိမ်ကလေးကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ မြန်မာပြည်က ရခဲ့တဲ့ ဘွဲ့တွေနဲ့မို့လို့ ဒီတက္ကသိုလ်က မစဉ်းစားပါလို့ သက်ဆိုင်ရာက အကြောင်းပြန်ခဲ့ပါတယ်တဲ့။ တခြားအလုပ်တွေလျှောက်ကြည့်ပါဦးလို့ အားပေးစကားပြောပြီး ဆရာမကြီး ပြန်သွားခဲ့ပါတယ်။

ပထမဆုံး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဝမ်းနည်းမှုက ကျွန်မကိုယ်တိုင်အတွက် ပါ။ ကျွန်မ ဒီဘွဲ့နှစ်ခုကို ပြီးစလွယ်ရလာခဲ့တာ မဟုတ်ရပါဘူး၊ တကယ့် ကို စိတ်ရော ကိုယ်ပါ အချိန်အကြာကြီးမြှုပ်နှံပြီးမှ ရခဲ့တာပါ။ ဒဲ့တိယ ဝမ်းနည်းမှုက ကျွန်မချစ်တဲ့ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ကြီးနဲ့ ဆရာ ဆရာမ တွေအတွက်ပါ။ တတိယဝမ်းနည်းမှုကတော့ ကျွန်မတို့မြန်မာနိုင်ငံကြီးရဲ့ ပြည်သူပြည်သား တစ်ယောက်အနေနဲ့ပါ။ ၁၉၈၈ နောက်ပိုင်းဘွဲ့ရတဲ့ မြန်မာပြည်က ပညာတတ်တွေကို နိုင်ငံတကာက အသိအမှတ်မပြုပါတဲ့၊ မြန်မာပြည်မှာ နိုင်ငံတကာ အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်း အရေအတွက် က 'သုည' ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။

ဘဝရဲ့အခက်အခဲတွေကို ဥန္တုထဲက ဖောက်ထွက်ခဲ့ရတဲ့ ကြက်

ကလေးငှက်ကလေးတွေရဲ့အဖြစ်နဲ့ နှိုင်းစာမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ မြန်မာလူမျိုးများဟာ အားအင်ချည့်နဲ့တဲ့ ကြက်ကလေးငှက်ကလေးများနဲ့ တူပြီး၊ ဥခွံတွေကတော့ အခြားလူမျိုးများ ဖောက်ထွက်ခဲ့ရတဲ့ အခွံများထက် အဆပေါင်းများစွာ မာကျောထူထပ်နေလေမလားလို့ ကျွန်မ တွေးမိပါတယ်။

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလမှာ ၁၀ လပဲ ရှိသေးတဲ့ သမီးလေး နှင်းနှင်းကို ကျွန်မခင်ပွန်းနဲ့ ထားခဲ့ပြီး ကျွန်မတို့ မြန်မာလူမျိုးများ မည့်ကြဘူးဆိုတာကို သက်သေပြဖို့အတွက် (အလွန်တရာလေကြီးသူလို့ ကျွန်မကို ထင်နိုင်ပါတယ်) ဂျပန်နိုင်ငံ IUJ (International University of Japan) ကို ကျွန်မ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါတယ်။ ပထမဆုံးဖြေရတဲ့ Midterm စာမေးပွဲက မေးခွန်းအလွန်ခက်တယ်လို့ နာမည်ကြီးတဲ့ ဂျပန်ပါမောက္ခ ဆရာမိရာမိုတိုရဲ့ Microeconomics စာမေးပွဲပါ။ စာမေးပွဲအစ မိနစ် ၂၀ အတွင်း ကျွန်မ ဘာဖြေရမှန်းကို မသိခဲ့ပါ။ မလှမ်းမကမ်းက ဗီယက်နမ်မလေးက ဂဏန်းပေါင်းစက်ကို တဒေါက်ဒေါက် နှိပ်ရင်း အားတက်သရောဖြေနေချိန်မှာ ကျွန်မလက်မှာ ချွေးစေးတွေ ပြန်နေခဲ့ပါတယ်။ Mathematics for Economics အတန်းထဲမှာ အဆင့်မြင့်သင်ရုံနဲ့ ဘောဂဗေဒ ဘယ်လိုပေါင်းထုပ်ကြသလဲဆိုတဲ့ ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ခဲ့တဲ့ why နဲ့ application ကိစ္စတွေကို ဆရာက ရှင်းပြခဲ့စဉ်မှာ ကျွန်မက အသည်းအသန်လိုက်မှတ်နေပေမယ့် ဘေးခုံမှာ ထိုင်နေခဲ့တဲ့ ကျွန်မအောက် ဓ နှစ်လောက်ငယ်တဲ့ အိန္ဒိယမှ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က စာအုပ်ထဲမှာ ဘာမှလိုက်မရေးဘဲ ဆရာကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ တွက်ပြနေတဲ့ပုစ္ဆာကို ပါးစပ်နဲ့ လိုက်တွက်ပြီး အဖြေထွက်နှင့်နေပါပြီ။ Midterm သင်ရုံစာမေးပွဲမှာ ၁၀၀ ဖိုးထဲက ၈၀ ရအောင် ကျွန်မအကြိတ်အနယ် ဖြေခဲ့ရပေမယ့် စာမေးပွဲခန်းက အထွက်မှာ

ဒီစာမေးပွဲက အလွန်ပျင်းစရာကောင်းတယ်။ ဒီထက်စိန်ခေါ်မှုတွေ ပါတဲ့ မေးခွန်းမျိုးထုတ်ပါလို့ ပါမောက္ခကို သွားပြောမယ်ဆိုတဲ့ အမှတ်ပြည့် ရခဲ့တဲ့ ဗီယက်နမ်မလေးရဲ့ စကားကို တစ်ဆင့်ကြားသိခဲ့ရပါတယ်။ Economics ရဲ့ အခြေခံသဘောတရားတွေကို စိတ်ဝင်စားမှုနဲ့အမျှ နားလည် ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မနားလည်တွေ့ရှိထားတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို အဆင့်မြင့်သင်္ချာကို သုံးပြီးသက်သေပြုရှင်းပြနိုင်ဖို့က ကျွန်မအတွက် အခက်ခဲဆုံးအဆင့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မစိတ်တွေကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ခတ်တဲ့ အဖြစ်တစ်ခု ရှိခဲ့ပါသေးတယ်။ ကျောင်းသားများအပေါ် စေတနာလည်းမထား၊ အလုပ်မှာလည်း ဘာ အားစိုက်ထုတ်မှုမှမရှိခဲ့တဲ့ ဆရာမတစ်ဦးရဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့် နိုင်ငံခြား ကျောင်းလျှောက်လေတိုင်း မလှပပဖြစ်နေခဲ့တဲ့ မြန်မာပြည်မှ အမှတ် စာရင်းကို ရရှိထားသူ၊ ပြောရေးဆိုခွင့် ဘာမှမရှိခဲ့သူ ကျွန်မဟာ သင်ကြား သူဆရာနဲ့ ဘာသာရပ်အပေါ်အကဲဖြတ်အမှတ်ပေးခြင်း (Instructor and Course Evaluation) စနစ်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကျင့်သုံးခွင့် ရရှိခဲ့တဲ့ IUJ မှာ 'သင့်ဆရာက သင်တို့အား မေးခွန်းမေးရန် အခွင့်အရေး ပေးပါသလား၊ သူဟာ ဒီဘာသာရပ်ကိုသင်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ ဗဟုသုတများနဲ့ ပြည့်စုံသူ ဖြစ်တယ်လို့ သင် သဘောတူပါသလား၊ သူ့အား သင့်အနေနှင့် ဘယ်လိုအကြံများပေးလိပါသလဲ' စတဲ့ မေးခွန်းများကို ဖြေခဲ့ရစဉ် ရှင်း ပြခြင်းငှာ မတတ်သာတဲ့ ခံစားချက်များနဲ့ ရင်ဘတ်ထဲမှာ လှိုင်းထနေခဲ့ ပါတယ်။

ပထမဆုံး term ရဲ့ final စာမေးပွဲများအပြီးမှာ ကျွန်မတို့ ပထမနှစ်တွေကို ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသားများမှ ကြိုဆိုပွဲ လုပ်ပေးခဲ့ပါ တယ်။ မီးပွင့်မတတ် သုံးခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မခေါင်းကိုထူဖို့ ဘာအင်အားမှ မကျန်တော့တဲ့အတွက် အခန်းမီးကို ပိတ်ပြီး အိပ်ရာထဲမှာ လှဲလျောင်း

နေခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ သူငယ်ချင်းများက နှင်းထဲမှာ
 ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ လာခေါ်တဲ့အတွက် လိုက်သွားခဲ့ပြီး အခန်းပြန်အရောက်၊
 ကွန်ပျူတာထဲမှ ကိုယ့်ပုံကိုယ် မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါ ထိတ်လန့်သွား
 ခဲ့ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၄၀ IUJ ရောက်ခါစက ရိုက်ထားခဲ့တဲ့ ပုံထဲကနဲ့
 မတူ အသက် ၁၀ နှစ်လောက်ကြီးတဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်
 ရလို့ပါပဲ။

စာကြည့်တာများလာတိုင်း ခဏရပ်ပြီး 'ကျွန်မအခန်းစာကြည့်
 စားပွဲကနေ နှင်းတွေကျထားတဲ့ တောင်တန်းကြီးကို တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မ
 ငေးမောမိတတ်ပါတယ်။ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ ကားရပ်နားဝင်းဆီကို
 နိုင်ငံခြားသားကျောင်းသားများ ကားလာယူပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ သွားကြတာကို
 ရာသီဥတုကောင်းတဲ့နေ့တိုင်းလိုလို ကျွန်မမြင်ခဲ့ရပါတယ်။ သူတို့
 စာတွေပြီးသွားကြချိန်မှာ ကျွန်မ ဘာကြောင့် မပြီးသေးတာလဲ၊ ကျွန်မ
 စာကြည့်ချိန်ရဲ့ တစ်ဝက်လောက်ပဲရှိမယ့် သူတို့စာကြည့်ချိန်တွေနဲ့ ကျွန်မ
 လိုက်လို့မမီအောင် သူတို့ ဘယ်လိုများစာတွေကြည့်လိုက်ကြသလဲ။
 ကျွန်မရှေ့မှာ အင်ဒိုနီးရှားက စာအတော်ဆုံး ကျောင်းသား နှစ်ယောက်၊
 အိန္ဒိယက တစ်ယောက်၊ ဗီယက်နမ်က တစ်ယောက်၊ ကမ္ဘောဒီးယားက
 တစ်ယောက်၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်က နှစ်ယောက်နဲ့ 'နီပေါက်' တစ်ယောက်
 ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ (နိုင်ငံအားလုံးနီးနီး ဆိုပါတော့)။

သူတို့ကို လိုက်လို့မမီရခြင်း အဓိကအကြောင်းအရင်းက အတွေ့
 အကြုံ (Exposure) နဲ့ ကျွမ်းကျင်မှု (Skills) တွေ ကွာခြားခြင်းကြောင့်
 ဆိုတာကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်မနားလည်လာခဲ့ပါတယ်။ ညံ့ဖျင်းတဲ့
 ပညာရေးစနစ်အောက်မှာ ကျွန်မတို့ဟာ skills တွေ အလွန်နည်းပါး
 ခဲ့ပါပြီ။ အင်္ဂလိပ်စာ၊ သင်္ချာကျွမ်းကျင်မှု၊ မေးခွန်းထုတ်တတ်မှု၊ ဆွေးနွေး
 ငြင်းခုံတတ်မှု၊ ဆက်စပ်တွေးခေါ်နိုင်မှု၊ အိုး ... အများကြီးမှ အများကြီး

ပြတ်ကျန်ခဲ့ပါပြီ။ မြန်မာပြည်ရဲ့ ပညာရေးကို နိုင်ငံတကာက အသိအမှတ်မပြုဘူးဆိုတာကို ကျွန်မ လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံရတော့မယ်။ နောက်ခံပညာရေးစနစ်သာတူခဲ့ရင် ကျွန်မ သူတို့နဲ့အပြိုင် ရင်ပေါင်မတန်းနိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲနော်။ အခုတော့ ယုန်နဲ့လိပ်အပြေးပြိုင်သလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို နိုင်ငံတကာပညာရေးစနစ်နဲ့ ထိတွေ့ခွင့်ရစေခဲ့တဲ့ ကျွန်မကို အသိအမှတ်ပြုခဲ့သူ၊ အကူအညီပေးခဲ့သူနှင့် လျစ်လျူရှုခဲ့သူ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဂျပန်မှ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုဆိုင်ရာ မဟာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့အပြီး ဘန်ကောက်ပြန်အရောက်မှာ Abac မှာပဲ ဆရာမအလုပ်လျှောက်လွှာကို တင်ခဲ့ရပါတယ်။ ကိုယ်ကို အသိအမှတ်မပြုခဲ့တဲ့ လူတွေဆီကို ကျွန်မ ပြန်မသွားချင်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။ မျက်နှာအမူအရာနှင့်တစ်မျိုး စကားများနှင့်တစ်ဖုံ မြန်မာလူမျိုးဖြစ်သည့်အတွက် အထင်သေးကြောင်း ပြသပြောဆိုတတ်တဲ့ လူများက ဒီလို International ပတ်ဝန်းကျင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းကြီးတစ်ခုမှာလည်း ဒုနဲ့ ဒေးပါပဲ။ သို့ပေမယ့် ဆရာတော်ဦးဇောတိက ရေးတဲ့ 'ဘဝဆိုတဲ့ကျောင်း' စာအုပ်သေးသေးလေးထဲက မမေ့နိုင်စရာလိုက်နာစရာ ဘဝအတွက်ခံယူချက်ကလေးတစ်ခုကို သတိရနေမိခဲ့တယ်။ 'ဘဝဆိုတဲ့ကျောင်းမှာ သင်ခန်းစာတစ်ခုကို မကျေညက်ခဲ့ရင် နောက်ထပ် အဲဒီသင်ခန်းစာကိုပဲ ထပ်ခါတလဲလဲပြန်တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီနေရာကို အောင်မြင်စွာ ဖြတ်ကျော်ပြီးခဲ့ပြီဆိုရင်တော့ စာမေးပွဲထပ်ဖြေစရာမလိုတော့ဘူး' တဲ့လေ။ ကျွန်မတို့မည့်ကြောင်း သူတို့ကို သက်သေပြရဦးမယ် (ကြီးကျယ်ပြန်ပြီ)။ Exposure နဲ့ Skills အသင့်အတင့်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ပေမယ့် တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် တိန်တိန်မြည် အရည်အချင်းတွေနဲ့ မဟုတ်သေးတဲ့ ကျွန်မအတွက် ဒီတက္ကသိုလ်ကြီးမှာ ဆရာမအဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ဖို့က ကျွန်မဘဝမှာ ဘယ်သူကမှမတိုက်ခိုင်းခဲ့တဲ့ နောက်ထပ်

တိုက်ပွဲတစ်ခုပေါ့။

ပထမဦးဆုံးစာသင်နှစ်ဟာ ကျွန်မဘဝရဲ့ အခက်ခဲဆုံးအချိန်တွေထဲက တစ်ခုလို့ဆိုရင် မမှားပါဘူး။ ကျောင်းသားတွေရှေ့ရပ်ပြီး တစ်နာရီခွဲစာ Lecture ကို အမှားမယွင်းမရှိ အင်္ဂလိပ်လိုပြောတတ်ဖို့က ကျွန်မအတွက် အကြီးမားဆုံးသော အတားအဆီးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စကားပြောတိုင်းပြည်များမှလာသော ကျောင်းသားများရှေ့မှာ ကျွန်မလျှာကလည်း ခဏခဏ ခလုတ်တိုက်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ဘာသာ တိုးတိုးစကားပြောပြီး ရယ်တာတွေ့ရင် ကျွန်မကို ရယ်တာများလားလို့ တွေးပြီး အိပ်မပျော်ဖြစ်ပြန်ပါလေရော။ စာသင်ချိန်များကို လေ့ကျင့်ရေးကွင်းများအဖြစ်မှတ်ယူပြီး (သင့် မသင့် ကျွန်မ မသိပါ) နောက်အတန်းမှာ ငါ ဒီထက်ကောင်းအောင် ပြောနိုင်လာမယ်၊ နောက် စာသင်နှစ်ဝက်မှာ နောက်နှစ်မှာ ငါ ဒီထက် အများကြီးတိုးတက်လာမယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားတင်းရင်းဖြတ်ကျော်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မက လူရှေ့ထွက်စကားပြောခြင်းအရည်အချင်း (Public Speaking Skill) ကို သွေးနေစဉ်မှာ ကျွန်မနဲ့အတူ အလုပ်ဝင်တဲ့ ကျွန်မအောက် အသက် ၁၀ နှစ်ငယ်တဲ့ ထိုင်းဆရာမလေးက မျက်နှာလေးချိုပြီး ကျောင်းသားတွေကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမလဲဆိုတဲ့ skill ကို စတင် လေ့ကျင့်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မ ကျောင်းသားတွေရှေ့မှာ စကားပြောအိုကောလာတဲ့အချိန် ကျောင်းသားတွေကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမလဲဆိုတဲ့ကိစ္စနဲ့ လုံးချာလည်လိုက်နေစဉ်မှာ သူက ပါရဂူသင်တန်းတက်ရန် လိုအပ်တဲ့စာမေးပွဲများကို ဖြေဆိုပြီး ဖြစ်နှင့်ပါပြီ။ ပုံပျက်စပြုလာတဲ့ ကျွန်မကိုယ်ခန္ဓာကို ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရန် အလွန်ကြောရှင်းလှတဲ့ သူက လမ်းညွှန်ပြသခဲ့ပါတယ်။ အတန်းထဲက top နေရာတွေကို ယူထားနိုင်ခဲ့တဲ့အပြင် အားကစားဂီတစတဲ့ Extra Curriculum Activities တွေကိုပါ လုပ်ပြနိုင်ခဲ့တဲ့ IUJ

က အတန်းဖော်တွေကို အားကျခဲ့ရတဲ့ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ရင်း ဘဝ အခြေအနေကိုပါ ဟန်ချက်ညီအောင် ထိန်းထားနိုင်တဲ့ ထိုင်းဆရာမ ငယ်ငယ်လေးကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ အလေးပြုခဲ့ရပါတယ်။

ထိုင်းလူမျိုးတွေဟာ မြန်မာလူမျိုးတွေလောက် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ် သွေး (Intelligence) မမြင့်မားဘူးလို့ မြန်မာအများစုက ပြောကြပါတယ်။ ကျွန်မ အနည်းငယ်မျှသာ လက်ခံလိုပါတယ်။ ကျွန်မ လေ့လာ ဖတ်ရှုမှုအရ Intelligence ဆိုတာ မွေးရာပါက ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းပဲ ပါလာ တာလို့ သိပ္ပံပညာရှင်အများစုက ဆိုပါတယ်။ ကျန်တဲ့ ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းကို လူတစ်ဦး မွေးဖွားကြီးပြင်းရာ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြုပြင်လိုက်ပါတယ်တဲ့။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ မွေးရာပါ Intelligence အဆင့် တူညီတယ် လို့ ဆိုနိုင်တဲ့ နိုင်ငံခြားသား (အာရှနိုင်ငံသားပဲ ဆိုကြပါစို့) တစ်ယောက် နဲ့ စာပြိုင်ရင် ကျွန်မရုံးပါတယ်၊ ရုံးခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက ကျွန်မထက် Exposure နဲ့ Skills တွေ အများကြီးသာနေလို့ပါ။ ကျွန်မလက်ရှိသင်ကြားနေတဲ့ ဘွဲ့ကြိုအိကိုတန်းရဲ့ သင်ရိုးညွှန်းတမ်း၊ သင်ကြားမှုစနစ်နှင့် အထောက်အကူပြုပစ္စည်းများက ကျွန်မရခဲ့တဲ့ မြန်မာပြည်က မဟာဘွဲ့ရဲ့ သင်ရိုးညွှန်းတမ်း၊ သင်ကြားမှုစနစ်နှင့် အထောက်အကူပြုပစ္စည်းများထက် သာတယ်လို့ (ကျွန်မ မျက်စိကို မှိတ်ပြီး) ပြောပါရစေ။ ဒီလို ကျွန်မတို့နိုင်ငံက 'တော်' ဆိုတဲ့ လူတစ် ယောက်ဟာ အခြားအာရှနိုင်ငံများမှ 'တော်' ဆိုသော လူတစ်ယောက်နဲ့ သူတင်ကိုယ်တင်ဖြစ်ဖို့ လျှာတစ်တောင်လောက်ထွက်အောင် ပြေး လိုက်နေရပြီး ကျွန်မတို့နိုင်ငံက 'သင့်' ဆိုသောလူတွေဟာ သူများနိုင်ငံ တွေမှာ 'ညံ့' ဆိုသော လူတွေလုပ်တဲ့ အလုပ်တွေကို အောက်ကျခံပြီး သွားလုပ်နေရတာတွေကို သုံးသပ်မိမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ မြန်မာပြည်ရဲ့ ရှေ့အနာဂတ်ကို တွေးကြည့်နိုင်ကြပါပြီ။

တိုင်းပြည်များ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြသလဲဆိုတဲ့ International Development ဘာသာရပ်နဲ့ မဟာဘွဲ့ရထားတဲ့ ကျွန်မ၊ တိုင်းပြည်များ၏ ရေရှည်စီးပွားရေးတိုးတက်မှု (Long-Run Economic Growth) တစ်နည်းအားဖြင့် ရေရှည်လူမှုဘဝကောင်းမွန်မှုဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို ကျောင်းသားတွေကို ရှင်းပြတိုင်း ပညာရေးဟာ Long-Run Economic Growth အတွက် အရေးအပါဆုံး နံပါတ်တစ်လို့ သူတို့ခေါင်းထဲကို စွဲနေအောင် ဥပမာလေးတွေပေးပြီး ရှင်းပြနိုင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မ၊ မြန်မာပြည်ရဲ့ ပညာရေးကြီး နာလန်မထူနိုင်လောက်အောင် နိမ့်ကျပြီး စာသင်ခွင့်မရတဲ့ကလေးတွေအကြောင်းကြားရတိုင်း ရင်ထဲမှာ ဆို့နင့်နေမိတာ အကြိမ်ကြိမ်ပါ။ မြန်မာလူကြီးတစ်ယောက်က ပြောဖူးတယ် 'ညည်းတို့တစ်တွေ ဒီတိုင်းပြည်မှာလူဖြစ်လာတာ ညည်းတို့ကိုက ကံမကောင်းလို့ပေါ့အေ၊ ညည်းတို့ ကုသိုလ်တွေ အရမ်းကောင်းကြရင် ဒီထက် ကောင်းတဲ့တိုင်းပြည်တွေမှာ လူဖြစ်ကြမှာပေါ့'တဲ့။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ အတိတ်ကတွေ မကောင်းခဲ့ကြလို့ ဒီတိုင်းပြည်မှာ လူလာဖြစ်ကြတယ်၊ အခက်အခဲတွေ ဖိနှိပ်မှုတွေ ခွဲခြားဆက်ဆံခံရမှုတွေအောက်ကနေ ပင်ပင်ပန်းပန်း ထိုးထွက်ကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့မျိုးဆက် ကလေးငယ်လေးတွေကို 'ကံ မကောင်းလို့ ဒီနိုင်ငံမှာ လူဖြစ်ကြတယ်၊ သည်းခံပြီးနေကြလေရော့'လို့ ကျွန်မတို့ ပြောသင့်ပါသလား၊ ပြောရက်ပါသလား။ ကျွန်မ မပြောရက်ပါ။ ထိပ်ပိုင်းဆိုင်ရာပြောင်းလဲမှုတွေကို စောင့်မျှော်ရင်းမှပင် ကိုယ်ရောက်နေတဲ့နေရာလေးကနေ ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် အင်အားလေးတွေနဲ့ ဒီပညာရေးစနစ်ကြီးကို ပြောင်းလဲပစ်ကြပါစို့လား။

နှမ်းစေ့ကလေးတွေ အားလုံးပေါင်းမိသွားတဲ့တစ်ချိန်မှာ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံကြီးကို အများနည်းတူ အရှိန်ပြည့်မောင်းနှင်နိုင်ဖို့ အဓိက စွမ်းအင်ဖြစ်တဲ့ ကြည်စင်ရှင်းသန့်လှတဲ့ ဆီကောင်းကောင်းလေးတွေ အမြောက်

အမြားထွက်ရှိလာနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်မျှော်လင့်လျက် ----

May 22, 2014

ဤစာကို အွန်လိုင်းမဂ္ဂဇင်း MoeMaKa Burmese News (http://moemaka.blogspot.com/2014/06/blog-post_5253.html) တွင် ၂၄ရက် ဇွန်လ ၂၀၁၄ခုနှစ်က ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

ထပ်မံ၍ The Smart Journal; Vol 3, No 8 နှင့် No 10 တို့တွင် ၁၃ရက် ဇွန်လ ၂၀၁၄ မှစ၍ နှစ်ပတ်ဆက်တိုက် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

ထို့အပြင် ၂၀၁၅ ခုနှစ်ထုတ် ဘောဂဗေဒဌာန နှစ် (၉၀) ပြည့် နဝရတ်ရတုအထိမ်းအမှတ် အမှတ်တရစာစောင်တွင်လည်း ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

နွေးထွေး လုံခြုံသော တိုင်းပြည်

Suu Kyi herself had labored hard to reconcile her birthright with the pure romance that had enveloped her. During the eight months between her visit to Bhutan and their London wedding she wrote Aris no fewer than 187 letters. A principal theme was her feeling that she must one day return to Burma, to help "her people". "I only ask one thing", she wrote, "that should my people need me, you would help me to do my duty by them." It was not inevitable, but "the possibility was there".

PERFECT HOSTAGE

By Justin Wintle Economics ကို စပြီး စိတ်ဝင်စားခဲ့တဲ့၊ ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ တတိယနှစ်ကို တက်ရတဲ့ အချိန် လောက်မှစပြီး ကျွန်မ နားမလည်ခဲ့ဆုံးနဲ့ နားအလည်ချင်ဆုံး ဘာသာရပ် က 'နိုင်ငံရေး' ဆိုတဲ့ ဘာသာရပ်ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံရေးကို ဖယ်ထားတဲ့၊

သူနဲ့ အလွန်တရာ ဆက်စပ်မှုရှိတဲ့ စီးပွားရေး ဘာသာရပ်တွေကို သင်ယူခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မဟာ လက်လှမ်းမီရာ စာတွေဖတ်ပြီး သူ့ကို နားလည်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးပါတယ်။ နိုင်ငံရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်စာပေနည်းပါးတဲ့ အချိန်ကာလမှာ နိုင်ငံရေးအကြောင်းကို တစ်လုံးတစ်ပါဒမှ မသင်ယူခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အဖြူထည်စိတ်ထားတွေကို အဲဒီတုန်းက အစိုးရ Media တွေမှာ ကြားရ မြင်ရ ဖတ်ရတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကပဲ လွှမ်းမိုးထားခဲ့ပါတယ်။ ၂၀၀၄ ခုနှစ် ကျွန်မ မဟာတန်းမတက်ခင် အဝေးသင် အီကိုကျောင်းသားတွေကို စာသွားသင်ရတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ ကျွန်မ ခင်မင်ပြီး အထင်ကြီးရတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ထိုင်းနိုင်ငံတက္ကသိုလ်တစ်ခုက မဟာဘွဲ့ ရပြီး မြန်မာပြည်ကို ခဏအလည်ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ သူပြောတဲ့ စကားတွေက ကျွန်မနားထဲမှာ ကန့်လန့်တွေချည်းပဲ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ မြန်မာပြည်က လူတွေရဲ့ အနေအထားနဲ့ အစိုးရအပေါ် သူ့ရဲ့အမြင်တွေက မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာလို့ ကျွန်မ ထင်ခဲ့မိပါတယ်။ မြန်မာပြည်မှာမွေးပြီး ၂၅ နှစ်လောက်နေခဲ့တဲ့သူမှ ဟုတ်ရဲ့လားမသိဘူး။ မြန်မာစိတ်ပျောက်သွားပြီလို့ ကျွန်မ သူ့ကို စွပ်စွဲခဲ့ပါသေးတယ်။ ကျွန်မက မြန်မာပြည်နဲ့ မြန်မာလူမျိုးတွေကို အရမ်းအထင်ကြီးပြီး ချစ်တဲ့လူလေ။ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေကို စာသင်နေတယ်ဆိုတဲ့ ဆရာမ ကျွန်မကို ဘာမှမသိနားမလည်တဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို ကြည့်သလို သူက ပြုံးပြီးကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။

‘အဖေ့ မိတ်ဆွေသားတွေ နိုင်ငံခြားသွားကျောင်းတက်ကြတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အဖေက အတင်းသွားခိုင်းခဲ့လို့ ကျွန်တော်သွားခဲ့ရတာ၊ ကျွန်တော် မြန်မာပြည်မှာပဲ နေချင်တာပါ။ နောက်တော့ သိလာပါလိမ့်မယ်’လို့ သူက ညင်ညင်သာသာပဲ ဆိုခဲ့ပါတယ်။

လောကကြီးက အံ့ဩစရာပါ။ နိုင်ငံခြားကို ပညာတော်သင်

ခရီးအဖြစ် သွားရတာကမှ ဂုဏ်ရှိတယ်လို့ သိရှိလက်ခံထားခဲ့တဲ့ ကျွန်မ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလမှာ သူ့နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ပြီး ဧပြီလမှာ သူ့အလုပ် လုပ်တဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံကို လိုက်သွားခဲ့ပါတယ်။ လေယာဉ်ကွင်းမှာ နောက် ဆုံးမြင်ရတဲ့နေရာအထိ တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး လက်ပြန့်တံဆက် နေတဲ့ အမေ့နဲ့ညီမကို တစ်ချက်ကလေးပဲ လှည့်ကြည့်ပြီး လေယာဉ် ပေါ်ကို အပြေးလေးတက်ခဲ့မိလောက်အောင် အချစ်က ကျွန်မကို ပြောင်း လဲစေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မ သိခဲ့တဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံဆိုတာ မကောင်းမှုတွေ ပေါများတဲ့ ဒေသတစ်ခုပါ။ လေယာဉ်ပေါ်မှာ စဉ်းစားလာတာ သူ့သာ ထိုင်းနိုင်ငံမှာ မဟုတ်ဘဲ စင်ကာပူနိုင်ငံလောက်မှာ ကျောင်းပြီးအလုပ်လုပ်နေတဲ့သူ ဖြစ်ရင်ကောင်းမှာပဲလို့ပါ။ လေယာဉ်ကွင်းကနေ သူ့နေတဲ့ အိမ်ကိုအ သွားမှာ ဘာသစ်ပင်မှမရှိတဲ့ ဘန်ကောက်မြို့ကြီးကို ကားပေါ်ကကြည့်ပြီး သစ်ပင်ချစ်တဲ့ကျွန်မ စိတ်ပျက်မိပါတယ်။ ကားလမ်းဘေးနှစ်ဖက် တိုက် တာ အဆောက်အအုံတွေချည်းပဲ။ အို ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ။ ကျွန်မ မျက်စိမှောက်နေတာကိုး။ ကျွန်မ စီးတဲ့ကားက Express Way ပေါ်က မောင်းနေတာပဲ။ မြို့ကြီးကို အပေါ်စီးကနေကြည့်တော့ သစ်ပင်လေး တွေက သေးသေးလေးတွေ ဖြစ်နေတာကိုး။ ဪ... တကယ်တော့ သူ့ စစ်စစ်ပါပဲ။ ရောက်ပြီးတစ်ပတ်အတွင်း ကျွန်မ စိတ်ရောဂါရခဲ့ပါတယ်။ ဒီလောက်နီးပြီး ပြောတဲ့စကားကလွဲလို့ အားလုံးလိုလို တူနေတဲ့ တိုင်း ပြည်တစ်ခုက ဘာကြောင့် ကျွန်မတို့နဲ့ မတူဘဲ ဒီလောက်တိုးတက်နေ ရတာလဲ။ စာထဲမှာပဲသိခဲ့ဖူးတဲ့ ATM စက်ရှေ့ကိုခေါ်သွားပြီး၊ ဘယ်လို သုံးရမလဲဆိုတာ သူက ကျွန်မကို သင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ စပယ်ရာ မပါတဲ့ လိုင်းကားသေးသေးလေးတွေ စီးအပြီးမှာ ကားမောင်းသူကို ပိုက်ဆံ သွားပေးရပါတယ်။ ဘယ်သူမှ ပိုက်ဆံမပေးဘဲ ထွက်မသွားပါဘူး။

ဘယ်နေရာမှာ ဖြစ်ဖြစ် တန်းစီရမယ်ဆိုရင် စီကြပါတယ်။ ကား ရထား တွေပေါ်မှာ သက်ကြီးရွယ်အို ကလေးနဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးတွေ ကို ထိုင်ခုံနေရာ ဖယ်ပေးကြပါတယ်။ တံခါးဖွင့်ထားတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ခု ဖြစ်လေတော့ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က လူမျိုးများစွာ ဝင်ထွက်သွားလာ အလုပ် လုပ်နေကြပါတယ်။ လူမျိုးခြား ၄၊ ၅ မျိုးလောက်နဲ့ ကျွန်မခင်မင် စကား ပြောခွင့်ရတဲ့အခါ နိုင်ငံကြီးတွေက သာမန်အဆင့် လူတန်းစားတွေဟာ ကျွန်မတို့ထက် အများကြီး လွတ်လပ်ပြီးရင့်ကျက်ကြတာကို သိရှိလိုက် ရပါတယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားနဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေကို ဘယ်တုန်းကမှ အထင် မကြီးခဲ့တဲ့ကျွန်မ သူတို့လို ရင့်ကျက်ဖို့၊ လူတွေကို တန်ဖိုးထားတတ်ဖို့ အနည်းဆုံး ၅ နှစ်လောက် လေ့ကျင့်ယူမှရမယ်လို့ နားလည်လိုက်မိ ပါတယ်။

ကျွန်မ တစ်နေ့မှ မပျော်ခဲ့ပါဘူး။ သူ့ အလုပ်သွားတဲ့ အချိန်တွေမှာ အိမ်မှုကိစ္စတွေလုပ်၊ စာရေးစာဖတ်၊ ကွန်ပျူတာ သုံးတတ်အောင် လေ့ ကျင့်၊ နေ့ခင်းဘက် ခဏလေး အိပ်ပျော်သွားချိန်မှာ ကျွန်မ အိပ်နေတဲ့ အခန်းလေးထဲကို အမေနဲ့ ညီမလေး ရောက်လာလို့ ကျွန်မ အရမ်းအံ့ဩ ဝမ်းသာသွားတယ်လို့ ခဏခဏအိပ်မက်မက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ နိုးလာတဲ့ အခါ တကယ်မဟုတ်မှန်းသိတော့ မျက်ရည်ဝဲခဲ့ဖူးပါတယ်။ လူတန်းစေ နေနိုင်လောက်တဲ့ ဝင်ငွေရှိသူ ခင်ပွန်းနဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ တစ်ခုခု စားတိုင်း၊ shopping mall တွေမှာ ဈေးဝယ်ထွက်တိုင်း၊ နေထိုင်မကောင်း လို့ ဆေးရုံသွားတိုင်း မြန်မာပြည်က မိသားစု ဆွေမျိုး သူငယ်ချင်းတွေကို အမြဲသတိရနေပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်ဆိုတာ ပြောရင် ယုံကြမယ် မထင်ပါဘူး။

၂၀၀၆ နဲ့ ၂၀၀၇ ခုနှစ်အတွင်း မြန်မာပြည်ကို ၃ ကြိမ်ပြန်ဖြစ်ခဲ့ပါ တယ်။ အရမ်းလွမ်းနေခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မအတွက် ပထမဆုံးအခေါက်က

အရမ်းပျော်ခဲ့ပါတယ်။ ကြိုအကြောင်းကြားမထားခဲ့ဘဲ အိပ်ခန်းထဲမှာ ပုန်းနေခဲ့ပြီးမှ ရုံးကပြန်လာတဲ့အခေ အံ့ဩသွားအောင်ထွက်လာခဲ့လို့ ကျွန်မကိုဖက်ပြီး အမေ ငိုခဲ့ပါတယ်။ ၃ ရက်လုံးလုံးမနားတမ်း စကားတွေ ပြောခဲ့တဲ့ ကျွန်မ ဘန်ကောက်ပြန်ရောက်တော့ အသံဝင်နေလို့ သူ့ထက် ကျွန်မ အမေနဲ့ မောင်နှမတွေကို ပိုချစ်ရမလားဆိုပြီး ခင်ပွန်းသည်က တောင် မနာလိုဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒုတိယအကြိမ်နဲ့ တတိယအကြိမ်ပြန်တော့ ကျွန်မ အရမ်းစိတ်ထိခိုက်ရပါတယ်။ လူတွေက ပိုပို ဆင်းရဲလာပြီး ပိုပို ရင့်ကျက်မှုနည်းလာကြတာကို တွေ့ခဲ့ရလို့ပါပဲ။ အခုထိ မမေ့နိုင်ခဲ့တဲ့ ရင်နင့်စရာ အတွေ့အကြုံတွေထဲက တစ်ခုနှစ်ခုလောက်ကို ပြောပြချင်ပါတယ်။ တစ်နေ့ ညနေ နေဝင်ရီတရော ကျွန်မ ခင်ပွန်းမိဘများအိမ်အနီး စံပြဈေးနားမှာ မုန့်ဟင်းခါးအလွန်ကြိုက်တဲ့ ကျွန်မ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် လိုက်ရှာခဲ့ပါတယ်။ လမ်းဘေးမြေကြီးပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး ဈေးရောင်းနေတဲ့ မှေးမှိန်ညှိုးနွမ်းတဲ့ မျက်နှာလေးတွေနဲ့ ဈေးသည်အချို့ကို တွေ့ရပါတယ်။

နေ့စားအလုပ်သမားတွေလို့ထင်ရတဲ့ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် လူတချို့ကလည်း သူတို့ရဲ့ ညစာကို ဒီလမ်းဘေးမှာပဲ ဖြေရှင်းနေကြပုံရပါတယ်။ ဗယာကြော်၊ အာလူးကြော် စတဲ့ အကြော်လေးတွေနဲ့ ရေခွေးကြမ်းက သူတို့ရဲ့ ညစာများလားမသိ။ ဈေးသည်တစ်ယောက်ရဲ့ ဗန်းထဲမှာ ကြာဆံသုပ် နှစ်ပွဲစာလောက်က အေးစက်စက်နဲ့ ငရုတ်ဆီနဲ့ ကြာဆံ ရောနယ်ထားတဲ့ ဒီကြာဆံသုပ်ကို ဘယ်သူကများ စားမှာပါလိမ့်။ ကြာဆံသုပ်သည်ရဲ့ မျက်လုံးတွေက ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်သလို တစ်နေရာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေလေရဲ့။ ဒီကြာဆံသုပ်ကုန်မှ သူ့အိမ်ပြန်မှာလား။ အိမ်ရောက်ရင် ညစာစားဖို့ သူ့ကို မျှော်နေတဲ့ သူ့ မိသားစုက ဘယ်နှယောက်လဲ။ ကျွန်မ မုန့်ဟင်းခါးမစားဖြစ်တော့ဘဲ လှည့်ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ (မြန်မာ

ပြည်အနေနဲ့ ကြည့်ရင်) အင်္ကျီအကောင်းစားဝတ်ထားတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အပြစ်မကင်းသလို ခံစားရပြီး ရင်ထဲမှာ အလုံးကြီးတစ်လုံး မျိုထားသလို ခံစားခဲ့ရပါတယ်။

တတိယအကြိမ်ပြန်တော့ ကျွန်မ မွေးရပ်မြေဖြစ်တဲ့ စလေမြို့လေးကို ခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူ အလည်သွားခဲ့ပါတယ်။ ခွဲခွာခဲ့တာ ၂၂ နှစ်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ပေမယ့် ဒါ ကျွန်မတို့ မိသားစုနေခဲ့တဲ့ အိမ်ကလေး၊ ဒါက ကျောင်းကို သွားတဲ့လမ်း၊ ဒါက ကျွန်မ တက်ခဲ့တဲ့ ကျောင်း၊ ဒါက အမေ အဘွားတို့ ဥပုသ်စောင့်သွားတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း အို ... မြို့ခံတစ်ယောက်မှ လိုက်မပို့ဘဲ ကျွန်မ အားလုံးကို မှတ်မိပါလား။ ကောင်းလိုက်တဲ့ ငါ့ရဲ့မှတ်ဉာဏ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချီးမွမ်းမိစဉ်၊ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းသွားမိပါတယ်။ ဘုရား ... ဘုရား ကျွန်မ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလို့မှ မဟုတ်တာဘဲ၊ ဒီ ၂၂ နှစ်အတွင်းမှာ ဘာမှ ပြောင်းလဲတိုးတက်မှု မရှိခဲ့ဘူးဆိုတဲ့ သက်သေပါလား။ စလေရုပ်စုံကျောင်းရှေ့အရောက် ဆိုင်ကယ်ရပ်အပြီးမှာ လမ်းဘေးအုတ်ခုံပေါ် ထိုင်နေတဲ့ အဘွားအိုတစ်ဦးက 'ဘယ်ကလာတာလဲ သမီးရယ် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး စိုစိုပြည်ပြည်နဲ့ ချောလိုက်တာ' လို့ လှမ်းစကားပြောပါတယ်။ ဘန်ကောက်မြို့က မိန်းမလှတွေကြားမှာ မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်နေတတ်တဲ့ ကျွန်မကို ချောတယ်လို့ ပြောတဲ့ အဘွားရဲ့ အာဟာရပြည့်ဝပုံပေါ်တဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ ဆွံ့အနေခဲမိပါတယ်။ စလေမှ ကျွန်မ အဒေါ်ရှိရာ ပွင့်ဖြူမြို့ကို အသွားလမ်း တစ်လျှောက်မှာလည်း လေးလံလှတဲ့ တောင်းတွေကို ရွက်ပြီး ကားပေါ်ကို တိုးတက်လာတဲ့ ပိန်ပိန်လှိုလှို အဘွားနှစ်ယောက် နေရာလှရင်း စကားများကြတာကို တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ တရွေ့ရွေ့ သွားနေတဲ့ ကားပေါ်မှာ သက်ကြီးရွယ်အိုတို့ အချင်းချင်း နိစ္စဓူဝ ဘဝ

အကြောင်းတွေ ပြောနေတာကိုလည်း လေးပင်လှတဲ့ ရင်ဘတ်ကြီးနဲ့ ကျွန်မ နားထောင်နေခဲ့မိပါတယ်။

သုံးကြိမ်မြောက် အလည်သွားပြီးပြန်လာတဲ့အခါ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ မရေရာတဲ့၊ နိုင်ငံပျောက်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ခံစားလိုက် ရပါတယ်။ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှု ကောင်း၊ အစားအသောက် အဝတ်နဲ့ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းတွေ ပေါများပြီး၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးနဲ့ ထိတွေ့ခွင့် ရနေတဲ့ လေ့လာသင်ယူစရာတွေနဲ့ ဘဝတိုးတက်မှုကို ရှာလိုသမျှ ရနိုင် တဲ့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကြီးထဲမှာ နေနေရပေမယ့် ဒါ ကျွန်မ အိမ်မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို သိနေတယ်။ ကျွန်မချစ်တဲ့ အမေ၊ ညီမ၊ မောင်လေး၊ ဆင်းရဲနေ တဲ့ ဆွေမျိုးတွေ၊ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးမြင့်သော်ငြားလည်း ဘဝတိုး တက်မှုရှာခွင့်မရဘဲ အကန့်အသတ်နဲ့ရတဲ့ ဗဟုသုတ အခွင့်အရေးတွေနဲ့ အနာဂတ်ကို ဘောင်ခတ်ထားခြင်းခံရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ မြန်မာပြည် အရပ်ရပ်မှာ ရှိနေမယ့် စံပြဈေးနားက မြင်ကွင်းမျိုးတွေ၊ ကျွန်မ ကြားရုံပဲ ကြားဖူးခဲ့တဲ့ ဒို့ထက်ဆိုးတဲ့ အဖြစ်တွေ၊ ဒါတွေကို မေ့ပြီး ကျွန်မ သူများ အိမ်မှာ ဘယ်လိုမှ နေလို့ မပျော်နိုင်ပါဘူး။

ပဲပြုတ်သည် အသံလေးနဲ့ သန့်ရှင်းတဲ့လေကို ရှူပြီး အိပ်ရာက ထချင်ပါတယ်။ မနက်စာအဖြစ် လမ်းလျှောက်သွားလို့ ရတဲ့ ဈေးက လေးကိုသွားပြီး မုန့်ဟင်းခါးစားချင်ပါတယ်။ မြန်မာနဲ့သင်းတဲ့ ဈေးလေး ထဲက အသီးအရွက်နဲ့ ဘုရားပန်းလေးတွေဝယ်ပြီး အိမ်ကိုပြန်လာ ချင်ပါတယ်။ ချက်ထားတဲ့ ဟင်းတွေထဲက ဟင်းကောင်းလေးတစ်ခွက်ကို အိမ်နီးနားချင်း သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို ဦးဦးဖျားဖျား ပေးချင်ပါတယ်။ အခါကြီး ရက်ကြီးတွေမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေနဲ့ သွားပြီး ဥပုသ်သီလ ယူချင်ပါတယ်။ နွေညတွေမှာ အိမ်ရှေ့ဒန်းလေးပေါ် ထိုင်ပြီး ညဘက်ပွင့်တဲ့ ပန်းလေးတွေအနံ့ကို ရှူရင်း မိသားစုနဲ့ စကား

တွေ ပြောချင်ပါတယ်။ ဗမာစကားတွေ အားပါးတရပြောပြီး နာမည်ကြီး စာရေးဆရာတွေရဲ့ စာတွေကို အရသာခံပြီး ဖတ်ချင်ပါတယ်။ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ပြီး စည်းကမ်းရှိတဲ့ ရင့်ကျက်တဲ့သူတွေနေထိုင်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကြီးရဲ့ နိုင်ငံသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲ ဘဝကို ကုန်ဆုံးချင်ပါတယ်။ သူများနိုင်ငံမှာ လူနေမှုအဆင့် ဘယ်လိုပဲကောင်းကောင်း သူတို့ စကားသံတွေကို ကြားရရင် ဝမ်းနည်းသလိုခံစားရပါတယ်။ သူတို့က ဗမာဆိုပြီး ကြည့်တဲ့အခါတိုင်း အားငယ်မှုနဲ့ နိမ့်ကျမှုကို ခံစားရပါတယ်။ အခုနေကျွန်မကို ကောင်းပေဆိုတဲ့နိုင်ငံမှာ နိုင်ငံသားအဖြစ်နေခွင့်ပေးမယ် တစ်သက်လုံးနေပါဆိုရင်တောင် ကျွန်မ မနေနိုင်ပါ။ မနေချင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ဘာမှ လုပ်ခွင့်မရတဲ့၊ လုပ်သမျှ ခံရမယ့်ဘဝမျိုးနဲ့လည်း မြန်မာပြည်ကို မပြန်ချင်ပါ။ ကျွန်မတို့ဟာ နိုင်ငံပျောက်သွားတဲ့လူမျိုးတွေပါ။ တစ်ဘဝလုံးတော့ ဒီလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ မနေချင်ပါ။ လုံးဝ မနေချင်ပါဘူး။ ငါတို့ ဒီလိုပဲနေရတော့မှာလား၊ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းတွေနဲ့ နေ့တိုင်း အဖြေရှာနေခဲ့တယ်ဆိုရင် မခံစားဖူးတဲ့ မြန်မာပြည်ထဲက လူတွေက ယုံကြည်မယ် မထင်ပါဘူး။

Perfect Hostage ဆိုတဲ့ကမ္ဘာကျော်စာအုပ်ကို ၂၀၀၈ ခုနှစ် အစပိုင်းလောက်မှာ ဖတ်ခဲ့ရပါတယ်။ မြန်မာပြည်ထဲမှာ ကျွန်မ ဖတ်ထားခဲ့ဖူးတဲ့ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အကြောင်းနဲ့ တကယ့် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်အကြောင်းတို့ဟာ ကကြီးနဲ့ ယပက်လက်လို ကွာခြားခဲ့ပါတယ်။ မြင့်မြတ်တဲ့စိတ်ဓာတ်ရှိသူ အနစ်နာခံချစ်ခဲ့တဲ့ ခင်ပွန်းသည်၊ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဇွေးထွေးကြင်နာမှုကို လိုအပ်နေသေးတဲ့ လူလား မမြောက်သေးသူ သားနှစ်ယောက်တို့ကို ထားခဲ့ပြီး ကယ်သူမဲ့ မြန်မာပြည်သူတွေအတွက် ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပုံအပ်ထားပြီး စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်လှသူ၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးက အံ့ဩချီးကျူးရသူ အန်တီဒေါ်စုတဝကို လေးစားဂုဏ်ယူ

မိခင်တို့ကို စာဖွဲ့လို့တောင် ကျွန်မ ရေးမပြတ်တတ်ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ အဖြေ မရှိတဲ့မေးခွန်းတချို့ကို အန်တီစုဘဝ၊ လုပ်ရပ်နဲ့ စိတ်ဓာတ်တို့က ဖြေပေးခဲ့ ပါတယ်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ရေးရေးလေး သိလာခဲ့ပါတယ်။ အလုပ်လျှောက်တာ ငြင်းပယ်ခြင်းခံခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မ နိုင်ငံခြားတက္ကသိုလ် တစ်ခုခုမှာ ကျောင်းတက်ရဖို့အတွက် Internet ထဲမှာရော ထိုင်းနိုင်ငံက တက္ကသိုလ်တွေမှာပါ ရှာဖွေစုံစမ်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းလစာနဲ့ ပိုက်ဆံပေးကျောင်းတက်ဖို့ မတတ်နိုင်တဲ့အတွက် ပညာသင်ထောက်ပံ့ ကြေးပေးတဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံက ကျောင်းတွေကိုမေးကြည့်တဲ့အခါ မြန်မာလူမျိုး အစိုးရဝန်ထမ်းကိုပဲ Scholarship ပေးပါတယ်တဲ့။ IMF (International Monetary Fund) ကို စာရေးမေးတော့လည်း Scholar ဟာ မိခင်နိုင်ငံအတွင်းမှာ နေထိုင်အလုပ်လုပ်ကိုင်နေသူ ဖြစ်ရပါမယ်တဲ့။ World Bank Scholarship ကလည်း အလုပ်အတွေ့အကြုံ ၂ နှစ် ရှိသူကိုသာ ပေးပါတယ်တဲ့။ သူတို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေက ကောင်းပေ မယ့် ကျွန်မလိုလူအတွက်ကတော့ အားပျက်စရာပါ။

မြန်မာပြည် အလည်ပြန်ခဲ့စဉ်က စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှ လေးစား အားကျခဲ့ရတဲ့ အချစ်ဆုံးဆရာမကို သွားကန်တော့ခဲ့စဉ် 'ဂျပန်က မြန်မာ လူမျိုးတွေကို Scholarship တွေပေးတာ တခြားနိုင်ငံတွေနဲ့ မတူဘူး၊ ကြည်စင် လျှောက်ကြည့်ပါလား' ဆိုတဲ့ အကြံပေးချက်ကို သတိရပြီး Internet ထဲမှာ ထပ်ရှာကြည့်တဲ့အခါ ကံကောင်းထောက်မစွာပဲ IUJ (International University of Japan) ကို တွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။ ပိုပြီး ကံကောင်းတာက IMF နဲ့ World Bank Scholarship တွေကို ဘောင် မဝင်တဲ့ ကျွန်မလိုလူအတွက် Scholarship ပေးမယ့် ပုဂ္ဂလိကအဖွဲ့ အစည်း အနည်းငယ် အဲဒီကျောင်းမှာ ရှိနေခဲ့တာပါပဲ။ ကျောင်းဝင်ခွင့် ရပြီဆိုတဲ့ Email IUJ က ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ကျွန်မမှာ

ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုတဲ့ ဆေးစစ်ချက်ကို ရရှိခဲ့ပါတယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ KMMF (Konosuke Matsushita Memorial Foundation) က ကျွန်မ ကျောင်းတက်ဖို့ Full Scholarship ပေးမယ်ဆိုတဲ့စာကို IUJ ကတစ်ဆင့် ပို့လာခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ထောင်ကျပြီး နှစ်နှစ်လုံးလုံး ကလေးရဖို့ အလွန်ခက်ခဲခဲ့တဲ့ ကျွန်မ၊ 'အခုကျမှ ဘာကြောင့်လာရသလဲ ကလေးရယ်' ဆိုပြီး မမြင်ရသေးတဲ့ကလေးကိုရော ကြိုမမြင်ရတဲ့ ကိုယ့်ကုသိုလ်ကံကိုပါ စိတ်တိုခဲ့မိပါတယ်။ စိတ်ကို တုံးတုံးချပြီး ကျွန်မရဲ့ အခြေအနေမှန်ကို IUJ ကို အကြောင်းကြားလိုက်တဲ့အခါ ကျွန်မ မွေးမယ့်ရက်နဲ့ အရမ်းခက်ခဲတဲ့ IUJ ရဲ့ ပထမဆုံး term နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေတဲ့အတွက် နောက်နှစ်မှ အစကနေ ပြန်လျှောက်ပါတဲ့၊ စဉ်းစားပါမည်လို့ IUJ နဲ့ KMMF က အကြောင်းပြန်ခဲ့ပါတယ်။

စာတွေဖတ်ရင်း စာတွေရေးရင်း သမီးလေးမွေးလာမယ့်အချိန်ကို စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီးစောင့်ခဲ့ရပါတယ်။ နောက်နှစ်မှာ ကျောင်းထပ်လျှောက်သင့် မသင့်၊ ရခဲ့ရင် သွားဖို့သင့်မသင့်တွေကို အခါခါ စဉ်းစားခဲ့ပေမယ့် ဘာအဖြေမှ မည်မည်ရရ မရခဲ့ပါဘူး။ ၂၀၀၈ နိုဝင်ဘာလမှာ သမီးလေးကို မွေးခဲ့ပြီးချိန်မှာ ကျောင်းလျှောက်ဖို့ အချိန်က ရောက်လာခဲ့ပြန်ပါတယ်။ Essay နဲ့ Research Plan တွေကို ပြန်ပြင်ရေးရင်း ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ကျွန်မကို ရွေးဖို့က ၅၀% တောင်မရှိပါဘူး ဆိုတဲ့ ခိတ်က စိန်ခေါ်ခဲရတဲ့ ချွန်ပီယံတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို နားလည်စေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ အကြောင်းကို သိတဲ့သူ အားလုံးလိုလိုက မသွားဖို့ စေတနာနဲ့ တားကြပါတယ်။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းသည်ကလည်း မသွားစေချင်ဘူးလို့ သူ့ စိတ်ရင်းကို ဖွင့်ပြောခဲ့ပေမယ့် ခေါင်းမာတဲ့ကျွန်မ တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် သူ့ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ မျက်နှာမျိုးနဲ့ စိတ်လက်မကောင်းစွာ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်မာစေခဲ့တဲ့ ဆရာဝန် အစ်မတစ်ယောက်ရဲ့ စကားလေးကို ပြောပြပါရစေ။ ၃ နှစ်ကျော်အရွယ် သူ့သမီးလေးကို မြန်မာပြည်က ယောက္ခမနဲ့ထားခဲ့ပြီး ဘန်ကောက်မှာ သူ့ကျောင်းလာတက်တော့ သူ့ကို ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးထင်မှတ်နေတဲ့အရွယ် သမီးလေးဟာ တော်တော်ခံစားခဲ့ရပါတယ်တဲ့။ ညဘက်ကြီး စာရွက်ထဲမှာ ဝလုံးတွေ ထရေးနေလို့ အဘွားက မေးတဲ့အခါ 'မေမေ့ကို လွမ်းလို့ လွမ်းစာတွေ ရေးနေတာပါ' လို့ ဆိုပါတယ်တဲ့။ 'ညီမသွားမယ်ဆိုရင် အခုနေသွားပါ။ ကလေးက ဘာမှ သိပ်ခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ညီမ တစ်ယောက်ပဲ ခံစားရမယ်။ ကလေးကြီးလေ သွားဖို့ မသင့်လေပါပဲ' လို့ မျက်ရည်တွေ ဝဲပြီး သူ့အတွေ့အကြုံကို မျှဝေခဲ့ပါတယ်။ IUJ နဲ့ KMMF က ကျွန်မကို ဒုတိယအကြိမ်လက်ခံကြောင်း စာရရှိခဲ့တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ မပျော်ရွှင်ခဲ့တော့ပါဘူး။ သွားခါနီး နှစ်ပတ်အလို သမီးလေးကို နို့ဖြတ်တော့ တစ်ညလုံး သမီးလေးငိုခဲ့ပါတယ်။ မနက် ၄ နာရီ သမီးလေး အိပ်ပျော်သွားတဲ့အထိ ထမ်းချီထားပေးခဲ့တဲ့ ကျွန်မ ခင်ပွန်းကို သွားတဲ့နေ့အထိ ဘာစကားမှ အထွေအထူး မပြောဖြစ်ခဲ့လောက်အောင် ကျွန်မမှာ စကားလုံးတွေ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ပါတယ်။ သမီးလေး ဆယ်လပြည့်ပြီး နောက်တစ်ရက်မှာ IUJ ကို ထွက်ခွာလာခဲ့ပါတယ်။ ခဏလာနေပေးခဲ့တဲ့ ကျွန်မ အမေနဲ့ ညီမတို့ ပြောပြချက်အရ သမီးလေးဟာ ကျွန်မကို ရှာသလို မျက်နှာနဲ့ သုံးရက်လောက် မှိုင်နေခဲ့ပါတယ်တဲ့။

တစ်ညလုံးလေယာဉ်စီးပြီး မနက်မှာ ဂျပန်မြေကို ခြေချခဲ့ပါတယ်။ အနောက်မြောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ IUJ ကို ရောက်ဖို့ ရထား နှစ်ဆင့် စီးရပါသေးတယ်။ မြေပုံလမ်းညွှန်အတိုင်း စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ သွားခဲ့တာ နေ့လယ် တစ်နာရီမှ IUJ ကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ပထမဦးဆုံး သတိထားမိတာကတော့ အမှိုက်တစ်စမှမရှိတဲ့ ဂျပန်နိုင်ငံကြီးရဲ့ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှု

ပါပဲ။ လူနေရပ်ကွက်တွေအပြင် ရထားလမ်းတစ်လျှောက်မြင်ခဲ့ရတဲ့ တော
 တောင်တွေပါ အားလုံး သန့်ရှင်းသာယာ လှပသပ်ရပ်နေကြပါတယ်။
 မြန်မာပြည်နဲ့ ကွာဟမှုတွေ ရေးမကုန်အောင်များပြားတဲ့ ကြားထဲက
 ရင်ကို လှုပ်ခတ်ခဲ့တဲ့ IUJ မှ GSO (Graduate Student Organiza-
 tion) ရဲ့ ရွေးကောက်ပွဲအကြောင်းကို ပြောပြချင်ပါတယ်။ GSO ဆို
 တာက ကျောင်းသားကျောင်းသူများရဲ့ အရေးအရာတို့ကို ဆောင်ရွက်နိုင်
 ဖို့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့အသင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်များကို မဲပေး
 စနစ်နဲ့ ကျောင်းသားကျောင်းသူများထဲမှပဲ ရွေးချယ်ပြီး မဲဆွယ်ခွင့်ကို
 လည်း ပေးအပ်ထားပါတယ်။

၂၀၀၈ ခုနှစ် အမေရိကန်သမ္မတ ရွေးကောက်ပွဲကို TV ကပဲ
 ကြည့်ခဲ့ဖူးသူ ကျွန်မဟာ အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံသူ ကျောင်းသူတစ်ယောက်
 စင်မြင့်ပေါ်တက်ပြီး 'ကျွန်မကို ခေါင်းဆောင်အဖြစ်ရွေးချယ်ပါက
 ကျောင်းသူကျောင်းသားတို့ အကျိုးကို ဘယ်လို သယ်ပိုးဆောင်ရွက်
 ပေးမယ်' ဆိုတဲ့အကြောင်းကို သူ့ လက်ကလေးကို ထောင်ပြီး အားမာန်
 အပြည့် ယုံကြည်မှုအပြည့်နဲ့ ပြောဆိုစည်းရုံးနေပုံကို အံ့ဩတကြီး ငေး
 ကြည့်နေခဲ့မိပါတယ်။ သူ့လိုလုပ်ဖို့ မပြောနဲ့ အဲဒီလို လုပ်တဲ့သူကိုတောင်
 မျက်စိနဲ့တပ်အပ်မမြင်ဖူးသူ ကျွန်မဟာ 'ဪ သူတို့ပညာရေးက
 နိုင်ငံရေးကိုပါ နားလည်အောင် တစ်ခါတည်းသင်ပေးသွားတာပါလား'
 ဆိုတာကို ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ခဲ့ရပါတယ်။

ပထမ Term တစ်ခုလုံး သမီးလေးကို မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစား
 ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မခင်ပွန်းကို သမီးလေးပုံတွေ ပို့ပေးဖို့ ခဏခဏ တောင်း
 ဆိုခဲ့ပေမယ့် ဓာတ်ပုံတွေကို ကျွန်မ ကြာကြာမကြည့်ရဲခဲ့ပါဘူး။ ငိုမိမှာ
 စိုးလို့ပါ။ ကလေးကျန်ခဲ့တဲ့ အမေတွေ တစ်ချို့နဲ့နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ
 တောင့်ခံထားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ မိသားစုကို ထားခဲ့ပြီး အကျယ်ချုပ်ဘဝနဲ့

နှစ်ပေါင်းများစွာ နေနေရတဲ့ အန်တီစု ဘဝနဲ့ ယှဉ်ရင် ကျွန်မတို့ ဘဝ
 တွေက အပုံကြီး ကောင်းပါသေးတယ် ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ နေ့တိုင်းကို
 ဖြတ်သန်းခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ကောင်းစိတ်ဓာတ်ကို အတုယူခဲ့ပေမယ့် သူ့ရဲ့
 ကောင်းမဟုတ်ခဲ့သူ ကျွန်မ မကြာခင်အချိန်အတွင်းမှာ မျက်ရည်ချောင်း
 စီးရတော့မယ်ဆိုတာကို တွေးတောင်မကြည့်မိခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်မကို ပညာသင်ထောက်ပံ့မှုပေးတဲ့ KMMF က၊ ပထမ
 Term အပြီးမှာ Seminar Trip ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်အရ ကျွန်မတို့
 Scholar ရှစ်ယောက်ကို ဂျပန်နိုင်ငံရဲ့ တိုကျို၊ ကျိုတို နဲ့ အိုဆာကာ
 မြို့တွေက အထင်ကရနေရာတွေကို လိုက်ပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။ သက်ဆိုင်ရာ
 လူကြီး နှစ်ယောက်က ကျွန်မတို့ သွားလေရာမှာ ရိုးရိုးမြို့ခံလူတွေအလား
 တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး အဖေ ဦးလေးတွေလို စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါ
 တယ်။ တကယ်တော့ သူတို့က နယ်နယ်ရရလူတွေ မဟုတ်ကြပါဘူး။
 Panasonic (ယခင် Matsushita) ကုမ္ပဏီရဲ့ ဒေသဆိုင်ရာ မန်နေဂျာ
 များအဖြစ် ကမ္ဘာဒေသ အသီးသီးမှာ စွမ်းစွမ်းတမံ စီးပွားရေးလုပ်ခဲ့ကြ
 သူတွေပါ။ ပင်စင်ယူအပြီး KMMF မှာ ဆက်ပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်
 နေကြသူတွေလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ တိုကျိုမှာ ပထမဦးဆုံးလုပ်တဲ့ ညစာ
 စားပွဲမှာ နောက်တစ်ခါ သွားမယ့်ခရီးစဉ်တွေအကြောင်း ပြောကြရင်း
 တာကဂိစန် ဆိုသူက သမိုင်းဝင်ကျိုတို (Kyoto) မြို့က မြို့တော်ဖြစ်တဲ့
 တိုကျို (Tokyo) မြို့ထက် ဂျပန်လူမျိုးများစိတ်ကို ပိုဆွဲဆောင်နိုင်
 ကြောင်း၊ အိုဆာကာမြို့ကလည်း စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်တဲ့ အမျိုးသမီးတွေ
 ရှိတဲ့ မြို့တစ်ခုဖြစ်တယ်လို့ နာမည်ရကြောင်းရင်းပြနေတုန်း စိတ်ဓာတ်
 ပြင်းတဲ့အမျိုးသမီးတွေဆိုတာ မင်းလိုပေါ့'လို့ ကျွန်မ မျက်နှာကို တည့်
 တည့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မကိုသိတဲ့ ဘယ်လူမျိုးကမှ
 အခုလို အသိအမှတ်ပြုခြင်းကို မခံရဖူးတဲ့ ကျွန်မ၊ ငါဟာ အလွန် စိတ်

ဓာတ်မာပြီး ထက်မြက်တဲ့သူတစ်ယောက်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယောင်လိုတောင်မတွေးဖူးခဲ့တဲ့ ကျွန်မ၊ မှင်တက်ပြီး ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

အိုဆာကာမြို့ကို ကျွန်မတို့ ရောက်တဲ့ညနေမှာ ကျွန်မတို့ တည်းခိုရာ Hotel New Otani နဲ့ ကပ်နေတဲ့ Osaka-Jo Hall ထဲမှာ အနုပညာဖျော်ဖြေပွဲတစ်ခု ကျင်းပနေတာနဲ့ ကြုံခဲ့ပါတယ်။ လှပတဲ့ အိုဆာကာမြို့ရဲ့ ညနေခင်းဟာ ကွင်းထဲကနေ စည်းကမ်းတကျ ထွက်လာတဲ့ သပ်ရပ်ကြော့ရှင်းစွာ ဝတ်ဆင်ထားကြတဲ့ ဂျပန်နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားကြီးငယ်တို့ရဲ့ ကျန်းမာသန်စွမ်း ထက်မြက်တဲ့မျက်နှာများကြောင့် ပိုလို့ လင်းလက်တောက်ပနေခဲ့ပါတယ်။ ဒီလောက်များတဲ့ ဂျပန်လူမျိုးတွေကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တစ်စုတစ်စည်း တွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက် ငေးကြည့်နေရာမှ ရုတ်တရက်ဆိုသလို မြန်မာပြည် စံပြဈေးနားက မြင်ကွင်း၊ ကျွန်မ မွေးရပ်မြေ စလေမြို့က အဘွားအို၊ ပွင့်ဖြူအသွား ကားပေါ်က သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များမှာ တွေ့ရလေ့ရှိတဲ့ ကျောင်းနေအရွယ် စားပွဲထိုးကလေးတွေ နဲ့ ဂျပန်ကို Training အတွက် ၁လ သွားနေခဲ့ဖူးပြီး ပြန်အလာ နောက်ဘဝ ဂျပန်မှာပဲ လူဖြစ်ချင်တယ်လို့ ပြောဖူးခဲ့တဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်က ကျွန်မအဖေမျက်နှာတို့ကို ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားထဲကလို တစ်ပိုင်းစီ တစ်ပိုင်းစီ မြင်လာပြီး မျက်ရည်တွေက တားမရအောင် စီးကျလာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မဘေးမှာ အတူတူလမ်းလျှောက်နေတဲ့ ဗီယက်နမ်မလေးက ကြည့်စင် ဘာဖြစ်တာလဲ နှင့် သမီးလေးကို သတိရလို့လားဟင်'ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို မဖြေနိုင်တော့ဘဲ ဟိုတယ်အခန်းထဲကို ပြေးဝင်ခဲ့ပြီး ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးခဲ့မိပါတယ်။

Strong ဖြစ်တဲ့အမျိုးသမီးတွေထွက်တဲ့ ဒီအိုဆာကာမြို့ကြီးက Strong ဖြစ်တယ်လို့ Scholar အတူရတဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေက ထုတ်

ပြောခြင်းကို ခံခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မကို ဘာကြောင့် အခုလို ထိန်းချုပ်မှုကင်းမဲ့စွာ
 ငိုကြွေးစေခဲ့တာလဲ။ ကျွန်မ မသိပါ။ မြန်မာပြည်ကြီးရဲ့ ဆင်းရဲမွဲတေ
 မှုကို မျက်ဝါးထင်ထင် နှိုင်းယှဉ်သိမြင်လိုက်ရလို့လား၊ ဂျပန်နိုင်ငံသား
 တွေလို လူနေမှုအဆင့်မြင့်မားတဲ့ဘဝမျိုး မြန်မာပြည်ကလူတွေကို ဖြစ်စေ
 ချင်ပေမယ့် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ စွမ်းအင် ဘာမှမရှိတဲ့သူဖြစ်နေလို့လား၊ အဖေ
 သွားခဲ့တဲ့နေရာတွေကို သမီး ရောက်နေပြီဆိုတာကို ပြောပြနိုင်
 ခွင့်မရှိတော့တဲ့၊ ၁၀ လပဲ ရှိသေးတဲ့ သမီးလေးကို ရက်ရက်စက်စက်
 ထားခဲ့ပြီး သူများတွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သင်ယူနေတဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးမှာ
 အပြစ်ရှိသလိုခံစားမှုတွေ တပွေတပိုက်နဲ့ ရုန်းကန်နေရတဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်
 ဝမ်းနည်းမိလို့လား၊ ကျွန်မ မဝေခွဲတတ်ပါ။ အားလုံးပဲ ဖြစ်မယ် ထင်
 ပါတယ်။

ပျော်ရွှင်မှုများကို ကျောခိုင်းပြီး IUJ မှာနေခဲ့တဲ့ တစ်လျှောက်လုံး
 စာတွေ အသည်းအသန်လုပ်နေခဲ့တဲ့ ကျွန်မကို အချို့မြန်မာများက အထူး
 တဆန်းနဲ့ သနားသလိုကြည့်ပြီး ‘လုပ်မနေပါနဲ့ ကြည်စင်ရယ် ဘယ်
 လောက်လုပ်လုပ် သူတို့ကို မမိတော့ပါဘူး’လို့ ပျော်ပျော်နေဖို့ ပြောခဲ့ကြ
 ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ သူတို့ကို မမိပါဘူး၊ မိအောင်လုပ်နေ
 တာလည်း မဟုတ်ရပါဘူး။ ဒါဆို ဘာကြောင့် လုပ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မ
 ကိုယ် ကျွန်မ ပြန်မေးကြည့်တယ်၊ တိကျတဲ့အဖြေ ကျွန်မမှာ မရှိပါဘူး။
 ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းအတွက် မဟုတ်ဘူးလို့ဆိုရင် ကျွန်မဘဝနဲ့
 ကျွန်မစိတ်ကို နားမလည်တဲ့ သူတို့ ကျွန်မကို ဟားတိုက်လှောင်ရယ်
 ကြမှာကတော့ အသေအချာပါပဲ။

မတ်လမှာ ခင်ပွန်းသည်နဲ့ သမီးလေးတို့ ဂျပန်ကို အလည်လာခဲ့
 ကြတဲ့အချိန်မှာ သမီးလေးက ကျွန်မကို မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ တိုကျို
 ကနေ IUJ ဆီ သူတို့သားအဖကို ခေါ်အလာ ည ၉ နာရီလောက်မှာ

Urasa (IUJ ရှိရာမြို့) ရထားဘူတာကို ရောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ထားတဲ့ တက္ကစီကို ခင်ပွန်းသည်က သူသွားခေါ်လိုက်မယ်၊ သားအမိနှစ်ယောက် ဒီနားမှာ ခဏစောင့်နေဆိုပြီး ဖွဲ့ဖွဲ့ကျနေတဲ့ နှင်းထဲကို ပြေးအသွားမှာ 'မာမား မာမား လာ လာ' ဆိုပြီး သူ့ အဖေကို လက်ကလေးနဲ့ လှမ်းခေါ်ပြီး သမီးလေး ထိုင်ပါတယ်။ သူ့ကို ချီထားတဲ့ အမေဖြစ်သူ ကျွန်မ ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေခဲ့မိပါတယ်။

ဪ အဲဒါက သမီးအဖေပါ၊ မေမေက ဒီမှာပါ ကလေးရယ်လို့ နားမလည်သေးတဲ့ ကလေးလေးကို ရှင်းပြနေခဲ့မိပါတယ်။ တစ်ပတ်လောက်နေတော့ သူ့ ကျွန်မကို ရင်းနှီးသွားပါတယ်။ သူတို့ပြန်သွားပြီး တစ်လခွဲလောက် အချိန်အတွင်း တတိယ term ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရပြန်ပါတယ်။

ပထမနှစ်အပြီးကျောင်း သုံးလအပိတ်မှာ ဘန်ကောက်ကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ အိပ်ရာကနိုးခါစ ဆော့နေတဲ့သမီးလေးရှေ့မှာ ကျွန်မ သွားရပ်လိုက်တော့ သူ့မျက်လုံးတောက်တောက်လေးတွေနဲ့ ကျွန်မကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး 'မာမား' လို့ ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ အို သူ ကျွန်မကို မှတ်မိသွားပါပြီကောလား။ သူ့ကို ထိန်းဖို့ခေါ်ထားတဲ့သူကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကျွန်မနောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်ပါတော့တယ်။

တစ်ချက်တစ်ချက် ကျွန်မ စကားပြောတာကို လှန်လှန်ကြည့်တဲ့ သူ့မျက်လုံးလေးတွေက 'ဒီလူကြည့်ပုံက သူများတွေနဲ့မတူ တစ်မျိုးပါလား' ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ထွက်နေတယ်လို့ ကျွန်မ ဖတ်မိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မနေသေးတဲ့ နောက်တစ်နှစ်ကို မေမေ ဘယ်လိုဖြတ်ကျော်ရမလဲ သမီးလေးရယ်။

အပျော်လေးတွေ တစ်ပတ်မပြည့်ခင် သမီးလေးကို ထိန်းဖို့နဲ့ ထမင်းချက်ဖို့ အတွက် ကျွန်မခင်ပွန်းအလုပ်ခန့်ထားတဲ့ မွန်နဲ့ ကရင်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောခင်မင်ခဲအပြီးမှာ ကျွန်မရဲ့ ရင်ဘတ်ထဲက အနာ

က ပြန်နာလာခဲ့ပြန်ပါတယ်။ ခင်ပွန်းသည်က ထောက်ပံ့ခြင်းမရှိတဲ့ လူမမယ်သမီးလေး ၂ ယောက်ကို မိခင်အိုနဲ့ထားခဲ့တဲ့၊ ၁၀ တန်းအထိ စာသင်ဖူးတဲ့ မခိုင်ဆိုတဲ့ ဉာဏ်ရည်အတော်မြင့်တဲ့ မွန်မလေးဟာ စားဝတ်နေရေး မပြေလည်လို့ ဘန်ကောက်ကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ တာဝန်မဲ့တဲ့ယောက်ျားနဲ့ ကလေး နှစ်ယောက်ကို သတိရ လွမ်းဆွတ်တဲ့ စိတ်တွေကြောင့် တစ်ချက်တစ်ချက် စိတ်နဲ့လူမကပ်တဲ့ သူ့အပြုအမူတွေကို မြင်ရတဲ့၊ စိတ်ရောဂါက ဆရာဝန်မဟုတ်တဲ့ ကျွန်မ၊ ဘယ်သူ့ကို စိတ်တိုရမှန်းမသိ၊ ဘာကို ဝမ်းနည်းမိမှန်း မသိတာ အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ။

ရေးတတ်ဖတ်တတ်ရုံပဲ စာသင်ခဲ့ရတဲ့ မအေး ဆိုတဲ့ ကရင်မလေးက ကျွန်မဖတ်တဲ့ စာအုပ်တွေကို လာလာကြည့်ပြီး 'မအေးတို့ ငယ်ငယ်က အဘွားမှာ လယ်တွေရှိတော့ စားစရာမပူခဲ့ရပေမယ့် ရွာက မအေးချမ်းတော့ ကျောင်းနေခွင့်မရခဲ့ဘူး၊ တစ်ခါတလေ ညဘက် ဖောက်ဖောက်ဖောက် ရွီး ဒိုင်း ဆိုတဲ့ အသံတွေကြားရင် အိမ်အောက်မြေကျင်းထဲကို ပြေးဝင်ကြရတယ်၊ ကျောင်းသွားရတယ်ဆိုတဲ့ အိပ်မက်ကို မအေးအသက် ၂၀ လောက်အထိ ခဏခဏမက်ခဲ့တယ်' လို့ သူ့ငယ်ဘဝကို ဖွင့်ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ ဘာမှနားမလည်သေးတဲ့သမီးလေးဟာ မအေးပြောပြနေတဲ့ 'ဖောက်ဖောက်ဖောက် ရွီး ဒိုင်း' ဆိုတဲ့ အသံကို မျက်လုံးလေးပြူးပြီး နားထောင်နေခဲ့ရာမှ လက်ကလေးတို့ပြီး ပြန်ပြောဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်။ သမီးလေးကို သူထိန်းရတဲ့ အချိန်တွေမှာ ကရင်ဒုံးယိမ်းဖွင့်ပြလိုက်၊ တီတီအေးတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းပြောပြမယ် ဆိုပြီး သူ့ရဲ့ မငြိမ်းချမ်းခဲ့တဲ့ ငယ်ဘဝကို ဇာတ်လမ်းလုပ်ပြီး ပြောပြလိုက် လုပ်တတ်တဲ့ မအေး၊ တစ်နေ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးရတဲ့အခါ ဒီအကြောင်းတွေက သူ့ ကလေးအတွက် အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တွေ ဖြစ်လာမှာလား။ ဆင်းရဲမွဲတေမှုကြောင့် စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားနေရတဲ့ကြားထဲ တိုင်း

ရင်းသားတွေထဲမှာပါ စိတ်ဝမ်းတွေကွဲနေကြတဲ့ ကျွန်မတို့ မြန်မာပြည်ကြီးမှာ ကျွန်မ ဖျော်လင့်နေခဲ့တဲ့ အိပ်မက်တွေက ဘယ်သော ဘယ်အခါ ဘယ်ကာလမှ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ကြတော့မှာလဲ။ စာအုပ် စာပေတွေနဲ့မသင်ခဲ့ရပေမယ့် ဘဝကသင်ပေးခဲ့လို့ ပြည်သူတစ်ယောက်အတွက် နိုင်ငံရေး' ဆိုတာကို ကျွန်မ အတော်အသင့် နားလည်ခဲ့ပြီထင်ပါတယ်။

ဒုတိယအကြိမ် ဂျပန်ပြည်ကြီးကို ထွက်ခွာလာခဲ့တဲ့ အခေါက်မှာတော့ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငိုခွင့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ သွားပြီး မိုးအလင်းမှာ မိရီတွေ လျှောက်ဖွင့်ကြည့်၊ တံခါးကြားတွေ လျှောက်ချောင်းကြည့်ပြီး သမီးလေး ကျွန်မကို လိုက်ရှာနေခဲ့ပါတယ်တဲ့။ မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သမီးလေးရယ်၊ သမီးလေး ကြီးလာရင် မေမေ့ကို နားလည်လာမှာပါလို့ အဝေးကနေ တစ်ယောက်တည်း အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်နေခဲ့မိပါတယ်။ သမီးလေးကို မေ့နိုင်ဖို့နဲ့ ဘာဖြစ်လာမယ် ဘာလုပ်နိုင်မယ်ဆိုတာမသိတဲ့ အနာဂတ်အတွက်ဖျော်မှန်းပြီး ဒုတိယနှစ်မှာ ပထမနှစ်ကထက် မထင်မှတ်နိုင်လောက်အောင် အလုပ်တွေ အများကြီးလုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ထိုင်းနိုင်ငံက အသိအမှတ်မပြုလို့ မပေးခဲ့တဲ့ နိုင်ငံတကာ ပညာရေးကို KMMF ရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် IUJ မှာ ရသခိုက်လေး ကျွန်မနိုင်သလောက် အစွမ်းကုန်ယူသွားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်က ကျွန်မကို ခရီးအဆုံးထိရောက်အောင်သွားဖို့ တွန်းပို့ခဲ့ပါတယ်။

ဂျပန်က ကျောင်းအပြီးမှာ ထိုင်းနိုင်ငံ Assumption University မှာပဲ အလုပ်လျှောက်ဖို့ ခင်ပွန်းသည်က ပြောလာခဲ့ပါတယ်။ ဟင့်အင်း မြန်မာပြည်ပြန်ပြီး အလုပ်လုပ်ချင်တယ်လို့ ဖြေပြီး ကျွန်မ သူ့ကို ဂျီတိုက်ခဲ့ပါတယ်။ အလုပ်လျှောက်လွှာကို တော်တော်နဲ့ မတင်သေးဘဲ မြန်မာပြည်ကို သမီးလေးနဲ့ ခဏပြန်ခဲ့ပြီး အမေ့ဆီမှာ အမောသွားဖြေခဲ့ပါ

သေးတယ်။ လူတွေ ကြားထဲသွားတိုင်း မေမေ သူတို့ ဗမာစကားတွေ ပြောနေကြတယ်လို့ သမီးလေး တအံ့တဩဆိုခဲ့လို့ ကျွန်မမှာ ငိုရမလို ရယ်ရမလို ဖြစ်ခဲ့ရပါသေးတယ်။ အဘွား အဒေါ်နဲ့ နွေးထွေးလှတဲ့ အိမ်နီးနားချင်းတွေရဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေကြားမှာ ပျော်ရွှင်နေခဲ့တဲ့ သမီးလေးက မေမေ ဘန်ကောက်ပြန်ရင် နှင်းနှင်းနေခဲ့မယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဪ သမီးလေးတောင် နွေးထွေးမှုရှိတဲ့ မြန်မာနိုင်ငံကြီးက မပြန်ချင်တာ အသက် ၂၈ နှစ်အထိ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ မေမေဆို ပိုမပြန်ချင်တာပေါ့ သမီးလေးရယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေတို့မှာ ကျန်းမာရေးအရ ပညာရေးအရ အလုပ်အကိုင်အရ လုံခြုံမှုပြည့်ဝတဲ့နေရာ မြန်မာပြည်မှာ မရှိသေး ပါဘူး။ သမီးလေး နောက်တော့ သိလာပါလိမ့်မယ်ကွယ်။

နွေးထွေးမှုရှိပေမယ့် လုံခြုံမှုအားနည်းတဲ့ မြန်မာပြည်မှ လုံခြုံမှု ပိုရှိပေမယ့် နွေးထွေးမှုနည်းပါးလှတဲ့ ဘန်ကောက်မြို့ကြီးကို အပြန် မနက် လေယာဉ်ပေါ်မှာ နွေးထွေးလုံခြုံမှုအပြည့်ရှိတဲ့ မြန်မာပြည်ကြီးမှာ နေထိုင်ဖို့ အမြဲစိတ်ကူးယဉ်နေခဲ့တဲ့၊ စိတ်ကူးယဉ်နေဆဲဖြစ်တဲ့ ကျွန်မ၊ အိပ်ပျော်နေတဲ့ သမီးလေးကို ဖက်ထားရင်းမှ ရှေ့ဆက်ရမယ့် မြန်မာ လူမျိုးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝခရီးကို စဉ်းစားရင်း ရင်မောနေခဲ့မိပါတော့ တယ်ရှင်။

June 19, 2014

ဤစာကို အွန်လိုင်းမဂ္ဂဇင်း MoeMaKa Burmese News (http://moemaka.blogspot.com/2014/06/blog-post_5253.html) တွင် ၂၅ ရက် ဇွန်လ ၂၀၁၄ခုနှစ်က ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

ထပ်မံ၍ တနင်္ဂနွေရက် အပတ်စဉ် အတွဲ ၂၊ အမှတ် ၂၇၊ ၂၈၊ ၂၉ တို့တွင် ၂၃ ရက် ဒီဇင်ဘာလ ၂၀၁၄ မှစ၍ ၃ ပတ် ဆက်တိုက် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

အလှပြင်ခြင်း

ကျွန်မတို့ မြန်မာပြည်မှာ အပျိုဖော်ဝင်ခါစ ၆ တန်း ၇ တန်း လောက်ကစပြီး ဆရာမတွေက ကျောင်းသူတွေကို အလှပြင်ခြင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆုံးမလေ့ ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ပညာသင်ချိန်မှာ စောစော အိမ်ထောင်ကျမသွားအောင်လို့ပါ။ အလှပြင်လွန်းသော မိန်းကလေးများကို တစ်ခါတစ်ရံ အတန်းရှေ့တွင်ပင် ဆူငေါက်တတ်ပါသေးတယ်။ 'စာတော်အောင် အရင်လုပ်၊ ပြီးမှအလှပြင်၊ စာမတော်ဘဲနဲ့ အလှမပြင်ချင်နဲ့' လို့ ဆိုခဲ့ကြပါတယ်။ မိဘဆရာစကား လေးစားတတ်သူ ကျွန်မဟာ စာမတော်ဘဲ အလှပြင်ထားတာ ရှက်စရာလို့ ခေါင်းထဲမှာစွဲနေခဲ့ပါတယ်။

တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ မိန်းမလှကျန်းလို့ခေါ်တဲ့ စီးပွားရေး တက္ကသိုလ်ကိုပါ။ စာအတော်ဆုံးနဲ့ အချောဆုံးဆိုတဲ့ ဆက်ရှင်ဝမ်းမှာ ကျွန်မ အပါအဝင် နယ်ကျောင်းကလာတဲ့ကျောင်းသူလေးတချို့ဟာ မြန်မာပြည်မှာ တော့ပုံဆိုတဲ့ အထက်တန်းကျောင်းတွေက ဆယ်တန်းအောင်လာပြီး စာလည်းတော် ချောလည်းချောတဲ့ အတန်းသူအချင်းချင်းတွေကို ကုပ်ချောင်းချောင်းလေးတွေနဲ့ ငေးကြည့်နေခဲ့ရပါတယ်။

ဒီလိုအလှတွေ ကြားထဲမှာ ကျွန်မ အစွမ်းအစနဲ့ ဘယ်လိုပဲပြင်ပြင် လိုက်
 လို့မမိတဲ့ အတူတူ ဘာမှမလုပ်တာကောင်းမယ်လို့ ယူဆခဲ့တဲ့အတွက်
 အလှပြင်ခြင်းနဲ့ ကျွန်မဟာ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ တစ်ဖက်စီမှာလို ရှိနေခဲ့ကြပါ
 တယ်။ စာလုပ်ပြန်တော့လည်း သူတို့ကို ဘယ်လိုမှ မကျော်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။
 ၃ နှစ်ခွဲကျောင်းပိတ်ခဲ့တဲ့အတွက် ၂၀၀၀ ခုနှစ်ကျမှ ဒုတိယနှစ်ကို ပြန်
 တက်ရပါတယ်။ ဘဝရဲ့ စိတ်အဆင်းရဲဆုံးအချိန်တွေကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့တဲ့
 နှစ်ပါ။ အဖေဆုံးတယ်၊ အသည်းကွဲတယ် (ရည်းစားမရှိဖူးခဲ့ဘဲ အသည်း
 ကွဲခဲ့ဖူးပါသည်)။ စာကို ဝတ်ကျေတန်းကျေပဲ လုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
 အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မဘဝကို ပြောင်းလဲစေမယ့် စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ဖတ်ဖြစ်
 ခဲ့ပါတယ်။ တစ်အုပ်က ဓမ္မာစရိယ ဦးဌေးအောင်ရဲ့ 'ရတနာသုံးပါး
 ကျေးဇူး' နဲ့ နောက်တစ်အုပ်က စာရေးဆရာမဂျူးရဲ့ 'ကံကြမ္မာကို မယုံ
 ကြည်ကြသူများ' ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျူးရဲ့ စာအုပ်ထဲက ဇာတ်ကောင်
 မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့အမေ ဆုံးမတဲ့စကားလေးက စိတ်ထဲမှာ
 စွဲနေခဲ့တယ်။ 'သမီးဘဝရဲ့ စိတ်မချမ်းသာစရာအပိုင်းတွေကို မမှပစ်ချင်
 တယ်ဆိုရင် စာကြိုးစားပါ။ သမီးအရမ်းတော်လာတဲ့တစ်နေ့မှာ ပတ်ဝန်း
 ကျင်အသစ်ကို ရလာမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ လူအသစ်တွေနဲ့တွေ့ပြီး သမီးရဲ့
 အတိတ်က အရိပ်မည်းဟာ မှုန်ဝါးသွားလိမ့်မယ်' တဲ့။

ကျွန်မ အရမ်းကံကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ပထမစာအုပ်က ကျွန်မရဲ့
 စိတ်တွေကို နူးညံ့အောင် ကြံ့ခိုင်အောင် လုပ်ပေးခဲ့သလို ဂျူးရဲ့ စာအုပ်က
 ကျွန်မကို စာကြိုးစားချင်စိတ်တွေဖြစ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ တတိယ
 နှစ်ကစပြီး ကျွန်မဘဝကို ပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့တယ်။ စိတ်ဝင်စားတဲ့ ဘာသာ
 ရပ်လည်းဖြစ်၊ လေးစားရတဲ့ စံနမူနာဆရာမတစ်ယောက်ရဲ့ အသိအမှတ်
 ပြုခြင်းကိုလည်း ခံခဲ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်မ စာတွေအများကြီး ကြိုးစား
 ခဲ့တယ်။ ဂျူးပြောသလို ပတ်ဝန်းကျင်ပြောင်းသွားပြီး စိတ်မှာ အားတွေ

ရှိလာသလို ခံစားခဲ့ရတယ်။ မဟာတန်းတက်နေစဉ်အချိန်အတွင်း အဆေး
သင် အီကိုကျောင်းသားတွေကို စာသင်ခဲ့အပြီးမှာ ခေါ်သွားတဲ့ ဆရာမ၊
ကြီးကြပ်သူဆရာမနဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေက အလှမပြင်တဲ့
ကျွန်မကို ကွန်မန်ကောင်းကောင်းလေးတွေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုခဲ့ပါတယ်။

ဂျပန်မှာ ကျောင်းသွားတက်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်အတွင်းမှာလည်း ကျွန်မ
ခံယူချက်နဲ့ ကျောင်းရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်က အဆင်ပြေနေခဲ့တယ်။ ဆရာ
တွေက အဝတ်အစား ငါးစုံထက်ပိုရှိကြပုံ မပေါ်ပါဘူး (ပိုက်ဆံမရှိလို့
မဟုတ်ပါ)။ သူတို့ခေါင်းထဲမှာ ကျောင်းသားနဲ့ သုတေသနစာတမ်းတွေပဲ
ရှိတယ်။ ဒုတိယနှစ်မှာ ပါမောက္ခရဲ့ လက်ထောက်ဆရာမ လုပ်တော့
လည်း အလှမပြင်တဲ့ ကျွန်မကို ကျောင်းသားတွေ အသိအမှတ်ပြုခဲ့
ကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံရဲ့ အချောအလှအပေါဆုံးကျောင်းလို့
နာမည်ကြီးတဲ့ အေးဘက် (အစမ်းမိရှင်း ယူနီဗာစတီ) မှာ ကျွန်မ ဆရာမ
ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ မြန်မာပြည်နဲ့ ဂျပန်မှာ အိုကေခဲ့တဲ့ ကျွန်မ အလှအပ
ကြိုက်တဲ့ထိုင်းတွေနဲ့ တွေ့မှ ပျားတွေတုပ်တော့တာပါပဲ။ ပထမ စာသင်
နှစ် တစ်နှစ်အတွင်း ကျွန်မရဲ့မိတိုအတိုင်း စာသင်ကောင်းတဲ့ဆရာမ
အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံရဖို့အတွက် နေ့နေ့ညည ကြိုးစားနေခဲ့ပါတယ်။
ကျွန်မဘဝရဲ့ ပထမဦးဆုံး အလုပ်ခွင်ဝင်တဲ့နှစ်ဖြစ်သလို သမီးလေး
နှင်းနှင်းအတွက်လည်း ပထမဆုံး ကျောင်းစတင်ရတဲ့နှစ်ဖြစ်တဲ့အတွက်
ကျွန်မမှာ နေ့တိုင်းကို စိတ်ပန်းလှပန်းနဲ့ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရပါတယ်။ နှင်းနှင်း
က နှစ်ပတ်တစ်ခါ သုံးပတ်တစ်ခါဖျား၊ ညဘက်သူ့ကို ထကြည့်ရင်း
အိပ်ရေးပျက်၊ နေ့ခင်း အလုပ်သွား၊ သူ့နေကောင်းမယ်ကြံတော့ ကိုယ်ဖျား၊
သူဖျားလိုက် ကိုယ်ဖျားလိုက်နဲ့ မပြောပါနဲ့တော့။

ဘီဘီအေတန်း၊ အီကိုတန်း နဲ့ ညနေပိုင်းတန်းဆိုတဲ့ မတူညီတဲ့
အတန်း ၃ တန်းကို မတူညီတဲ့ သင်ရိုးညွှန်းတမ်း၊ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်တွေနဲ့

သင်ပြီး စာမေးပွဲမေးခွန်း ၁၅ စုံလောက် ထုတ်ခဲ့ရတဲ့၊ တစ်ဆက်ရှင်ကို ကျောင်းသား အယောက် ၅၀ လောက်ရှိတဲ့ ဆက်ရှင်ပေါင်း ၇ ဆက်ရှင် ကို ဖတ်ဖတ်မောအောင်သင်နေခဲ့ရတဲ့ ဒုတိယစာသင်နှစ်ဝက်ရဲ့ နေ့ တစ်နေ့မှာ ဌာနမှူးက ကျွန်မကို ခေါ်တွေ့လာပါတယ်။ အိကိုကျောင်း သားတွေဆီက ကျွန်မ အကြောင်းကြားရတယ်။ အတန်းထဲမှာ ကျွန်မ စာကောင်းကောင်းမသင်ဘဲ ကျောင်းသားတွေကိုပဲ စာတွေဖတ်ခိုင်းတယ် ဆိုပဲ။ ခေါင်းကိုတူနဲ့ အထုခံရသလို ခံစားလိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဖီလင်အရ အိကိုကျောင်းသားတွေဟာ စာဖတ်အားကောင်းရမယ်လို့ ယူဆတဲ့အတွက် သူတို့ကို စာဖတ်လေ့အကျင့် ပျိုးထောင်ပေးနိုင်မယ့် နည်းလမ်းကို သုံးခဲ့တာပါ။ ကျွန်မ မသိခဲ့တဲ့အချက်က ဒီကျောင်းက အိကိုကျောင်းသားတွေရဲ့ သဘောသဘာဝကိုပါ။ ကျွန်မ ဌာနမှူးကို အားလုံးရှင်းပြပြီးတဲ့နောက် သူ့ရဲ့ ကောက်ချက်ချချွန်ကြားမှုက ဤကဲ့ သို့ပါ။ 'ဆရာမအသစ်ဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ကျောင်းသားက မလေး စားခြင်း ပြဿနာဖြစ်တယ်။ ဒီအတွက် ကြည်စင် မိတ်ကပ်လိမ်းပါ။ အဝတ်အစားကောင်းကောင်းဝတ်ပါ။ ကျောင်းသားတွေထက် ကိုယ်က အစစအရာရာသာတယ်ဆိုတာ ပြနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ'.... တဲ့။ ဘုရား ရေ။

ကျွန်မ စာသင်ကောင်းအောင် အရင်ကြိုးစားလိုက်ဦးမယ်၊ စာသင် ကောင်းပြီဆိုတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် အလှပြင်မယ်၊ ကျွန်မကို ခဏစောင့်ပါဦး လို့ ပြန်ပြောခဲ့တယ်... စိတ်ထဲကပါ။ အပြန်လမ်းမှာ အတွေးပေါင်း များစွာနဲ့ပေါ့။ ငါ့ရုပ်က တော်တော် ကြည့်ရဆိုးနေလား၊ ငါ စာသင် ကောင်းအောင်ကြိုးစားနေတာ နည်းလမ်းမမှန်ဘူးလား၊ နှစ်ခုစလုံးကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း လုပ်ရမှာလား။ ကျွန်မရဲ့ ပြဿနာကို နားထောင်ပြီး တဲ့နောက်မှာ ကျွန်မပေါ် အလွန်နွေးထွေးမှုရှိတဲ့ ခင်ပွန်းသည်က

ပြောလာတဲ့ အားပေးနှစ်သိမ့်စကားက ဒီလိုပါ။ ‘သူ ပြောတာမှန်တယ်၊ သူ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ’ တဲ့။ စိတ်တိုလိုက်တာလေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ နေ့ကစလို့ အလုပ်တစ်ခုခုရသွားခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်တွေ တွေ့တိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြည့်မိတယ်။ ဟုတ်တာပဲ၊ မနက်က ရိုက်လာတဲ့ မိတ်ကပ်နဲ့ ဆိုးလာတဲ့ နှုတ်ခမ်းနီက တစ်နာရီကားစီးအပြီး ကျောင်း အရောက်မှာ ရှိမှ မရှိတော့ဘဲ။ စိတ်ဖိစီးလို့ ၀,၀လားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖုံးဖိဖို့ ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကလည်း သူများနဲ့ ယှဉ်လိုက်တော့ ကြည့်ရဆိုး လိုက်တာ။ ထိုင်းဆရာမလေးတွေ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ မိတ်ကပ် လိမ်းထားတာ မြန်မာပြည်က တချို့မင်းသမီးတွေထက်တောင် လှသေး။ ဝတ်ထားတဲ့ ဂါဝန်ကလည်း သူတို့ ကိုယ်လုံးချုပ်ချုပ်လေးတွေနဲ့ လှလိုက် တာ။ ကုန်တိုက်တွေရောက်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ လိမ်းတဲ့ မိတ်ကပ် က တစ်စုံလုံးဆို ဘတ်တစ်သောင်းလောက်တဲ့၊ ဂါဝန်က ဈေးချထားတာ တောင် ဘတ် ၃ ထောင်တဲ့။ ဘုရားဘုရား ... အိတ်၊ ဖိနပ်၊ လက်ကိုင်ဖုန်း... ကျွန်မလစာကို ဘယ်လိုသွားစုတော့မလဲ။

ကျွန်မ အချစ်ခင်ပွန်း စီမံခန့်ခွဲမှု ကျွမ်းကျင်သူကြီးရဲ့ စကားတွေကို နားထဲမှာ ပြန်ကြားနေမိတယ်။ ချစ်လေး စီမံခန့်ခွဲသူတွေနေရာက စဉ်းစား ကြည့်ပါ။ ချစ်လေးသာ ဌာနမှူး သို့ ဒီကျောင်းပိုင်ရှင်ဆိုရင် စာသင် ကောင်းတဲ့ ဆရာမချောချောလေးတွေရှိတဲ့ ဌာနသို့ ကျောင်းဆိုတဲ့နာမည် ကို မလိုချင်ဘူးလား... တဲ့။ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်အောက်မှာ မွေးဖွားကြီး ပြင်းခဲ့တဲ့ ကျွန်မ လွတ်လပ်တဲ့ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် (free market system) ကို စာထဲမှာပဲ နားလည်နေခဲ့တာပါလား။ အမှန်တော့ ကျွန်မလည်း free market system ထဲမှာ ဝန်ဆောင်မှုပေးသူ တစ် ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီလေ။ ထုပ်ပိုးမှု၊ ကြော်ငြာမှုနဲ့ ဈေးကွက်ထိုးဖောက် မှုတွေ အားကောင်းနေတဲ့ခေတ်ကြီးထဲမှာ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ လှလှလေး

ထုပ်ပိုးထားသင့်တာပေါ့။ မလုပ်တတ်သေးတာတွေကို ကျွန်မ မလုပ်
တတ်ဘူး မသင်ခဲ့ရဘူးလို့ ဘူးခံနေမယ့်အစား လေ့လာကြိုးစား လုပ်
ကြည့်ရင်း ကျွန်မလုပ်တတ်တယ်နော်လို့ ကြော်ငြာရင်း ဈေးကွက်ထဲကို
ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နိုင်ရမယ်လေ။

ဒီကြားထဲ နှင်းနှင်းကလည်း တစ်မှောက်။ မေမေ နှင်းနှင်းကျောင်း
ဆင်းရင် လာကြိုပါ တဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့ ဆိုတော့ ‘ကျောင်းကားနဲ့
ပြန်မလာချင်ဘူး နှင်းနှင်းသူငယ်ချင်းအမေက ဆံပင်အရှည်လေးနဲ့ ဂါဝန်
ဝတ်ထားတယ် ကားမောင်းပြီးသူ့ကိုလာကြိုတယ် မေမေလည်း အဲဒီလို
လုပ်ပြီးလာခဲ့ပါ’ တဲ့။ အင်း ... သူလည်း free market system
အောက်မှာမွေးတာလေ။ အကောင်းဆုံးဝန်ဆောင်မှုပေးခံရခြင်းဆိုတဲ့
အရသာကို သူလည်းသိနေပြီ။ ငတိမလေး။ စိတ်မအား လူမအားရတဲ့
ကြားထဲ ကျွန်မ ကိုယ်အလေးချိန်လျှော့ချမှုကို စတင်ခဲ့ပါတယ်။ ၅
ကီလို (၁၁ ပေါင်) လောက် ပိတ်ကျပြီးသကာလ ဈေးအသင့်အတင့်ရှိတဲ့
မိတ်ကပ်တစ်စုံဝယ်လိမ့်။ ဂါဝန်လှလှလေးဝတ်ပြီး ကျောင်းကိုသွားတဲ့နေ့
မှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေရဲ့ အကြည့်
လှလှလေးတွေကို ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ဪ သူတို့က ဒီလိုမှ ဆရာမ တော်
ချင်ကြလေရှေ့သလားကွယ်။

ဘဝမှာ သင်ယူလေ့လာစရာတွေက မကုန်နိုင်သလို ကိုယ့် ယုံ
ကြည်မှုကြီးကို စွဲကိုင်ပြီး ခေါင်းမာနေမယ့်အစား သူများတွေနဲ့ သဟ
ဇာတဖြစ်အောင် နေထိုင်နိုင်ဖို့က အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရပါတယ်။
အခုတော့ စာသင်ကောင်းတဲ့ ဆရာမလှလှလေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေ
တယ်နော်။

အနှစ်၂၀ကျော် သိမ်းထားခဲ့တဲ့ အိပ်မက်လေး

စာရေးခြင်း

ကျွန်မတို့အဖေက ကျွန်မတို့မောင်နှမလေးယောက် စာမဖတ် တတ်ခင် ကလေးအရွယ်မှာ လစဉ်ထုတ် ရွှေသွေး၊ မိုးသောက်ပန်း စာအုပ် တွေကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ နားထောင်ကောင်းအောင်ဖတ်ပြခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မထက်တစ်တန်းကြီးတဲ့ ကျွန်မအစ်ကို စာကို စာလုံးပေါင်းပြီး ဖတ် တတ်လာတဲ့အခါ အဖေကသူ့နေရာကို အစ်ကိုကြီးကို ပေးခဲ့ပြီး၊ နောက် တစ်နှစ်မှာပဲ ကျွန်မ အလှည့်ကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ သားသမီးတွေကို စာဖတ်ချင်အောင်ပိုးလေးတွေ သွင်းပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မအဖေရဲ့ အတွေးနဲ့ လုပ်ရပ်လေးကို ကျွန်မ အသက်ကြီးလာလေလေ ကြည့်နူးလေးစားမိ လေလေပါပဲ။ ကျွန်မတို့မမွေးခင်ကတည်းက အသင်းဝင် တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မအဖေဆီကို စာပေဗိမာန်ကနေ လစဉ်လတိုင်း စာအုပ်တွေ ရောက်ရောက်လာခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်မတို့အိမ်ဟာ စာကြည့်တိုက် သေး သေးလေးလို ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ရုပ်ပြမပါတဲ့ လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်အုပ်ကို ၃ တန်းစာမေးပွဲ ဖြေအပြီးမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကျွန်မ ဖတ်ဖူးခဲ့ ပါတယ်။ စာအုပ်ထဲကအကြောင်းတွေကို အရသာမခံစားတတ်ခဲ့ပေမယ့် အဲဒီစာအုပ်ကိုပြီးအောင်ဖတ်နိုင်ခဲ့လို့ ရတဲ့စိတ်ကျေနပ်မှုကြောင့် အရုပ်

မပါတဲ့စာတွေကို နောက်ထပ်ဖတ်ဖို့ စိတ်အားတွေ ထက်သန်ခဲ့တာ ကိုတော့ ကောင်းကောင်း မှတ်မိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ ၇ တန်း၊ ၈ တန်း ရောက်လို့ အိမ်ကစာအုပ်တွေ အကုန်ဖတ်ပြီးသွားတဲ့အချိန်မှာ စာရေး ဆရာမ ဖြစ်ချင်တဲ့ပိုးက ကျွန်မ စိတ်ထဲကို ဝင်ရောက်ခဲ့နှင့်ပြီဆိုတာ သိလိုက်ရပါတယ်။

ကျွန်မ ၈ တန်းလောက်မှာ စာလေးတစ်ပုဒ် စရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ထဲက ကျွန်မကြိုက်တဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်ရဲ့ ကျော ရိုးလေးကို ကော်ပီကူးပြီး ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဇာတ်ကောင်နေရာမှာ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မထား၊ ဟိုဟာနည်းနည်းပြောင်း ဒီဟာနည်းနည်း ပြောင်း၊ ရေးလိုက်ပြန်ဖတ်လိုက်နဲ့ စိတ်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေခဲ့တာ-မှတ်မိ ပါသေးတယ်။ သင့်တော်တဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ကွန်မန်လေးကို လိုချင်ခဲ့တဲ့အတွက် သူတို့တက္ကသိုလ် နှစ်ပတ်လည်မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဝတ္ထု လေးတွေ ရေးသားနေတဲ့ စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ကျွန်မအဒေါ်ကို ပေးဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ 'ညည်းဟာက ရပ်ကွက်ရယ် လမ်းရယ် နာမည် ပြောင်းထားတာကလွဲလို့ မူရင်းဟာနဲ့ ဘာမှ မကွာပါဘူးအေ' ... လို့ သူက မှတ်ချက်ပေးခဲ့ပါတယ်။ စာရေးဆရာမ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ အိပ် မက် ဝိုးတဝါးလေးကနေ ရှက်စိတ် ဝမ်းနည်းစိတ်တွေနဲ့ ကျွန်မ လန့်နိုး ခဲ့ပါတယ်။ အဲ့ဒီနောက်ပိုင်း ကျွန်မ စာရေးချင်စိတ်ဖြစ်လာတိုင်း ကိုယ် ဘာသာကိုယ် တိတ်တိတ်လေး ရေးရေးပြီး သိမ်းထားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ အဒေါ်ပြောသလိုပါပဲ ၇ တန်း၊ ၈ တန်းမှာ ရေးထားတဲ့စာကို ၁၀ တန်း လောက်မှာ ပြန်ဖတ်ကြည့်တော့ ကလေးကလားနိုင်လှသလို ၁၀ တန်းမှာ ရေးခဲ့တဲ့စာက တက္ကသိုလ်ပထမနှစ် ဒုတိယနှစ် အရောက်မှာ ဖတ်ကြည့် မိတော့ အားရစရာဘာမှမရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ စိတ်တိုင်းမကျတဲ့စာတွေကို ဖြစ်လိုက် မီးရှို့ပစ်လိုက်နဲ့ အခု ကျွန်မ လက်ထဲမှာ ရှားရှားပါးပါး

စာလေး ၂ ပုဒ်ပဲ ကျန်ပါတယ်။ တစ်ပုဒ်က မြန်မာလို ရေးထားတာ ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ပုဒ်က အင်္ဂလိပ်လိုပါ။ အခုအချိန်အထိ ပြန်ဖတ်တိုင်း မီးမရှိပစ်ရက်တဲ့ အကြောင်းအရာလေးတွေ ဆိုပါတော့။

၂၀၀၆ ခုနှစ်မှာ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ကျပြီး ခင်ပွန်းသည်ရှိရာ ဘန်ကောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့အလုပ်က မနက် ၇ နာရီက သွား လိုက်တာ ည ၇ နာရီမှ ပြန်ရောက်ပါတယ်။ မိဘ မောင်နှမ ဆွေမျိုး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဝေးတဲ့ အသိမိတ်ဆွေ နည်းပါးလှသေးတဲ့ အချိန်မှာ စာဖတ်စာရေး အလုပ်က ကျွန်မရဲ့ အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေတွေပေါ့။ ကျွန်မရေးတဲ့စာလေးတွေကို မဝံ့မရဲနဲ့ သူ့ကို ပြကြည့်တော့ 'ချစ်လေး အရေးအသားက အကောင်းကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ထူးခြားမှု တစ်ခုခုရှိသလို ခံစားရတယ်၊ ကြိုးစားကြည့်ပါ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်'.... တဲ့။

တကယ်ပဲလားဟင်၊ ရခါစမို့ ကျွန်မ စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြောတာ များလားမသိ။ ကျွန်မရဲ့ စာရေးဆရာမပိုးစဝင်ခဲ့စဉ်က ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ပြောပြတော့ သူက အခုလို ဆိုပါတယ်။ 'သူများရေးထားတာကို ကူးချပြီး စာစရေးခဲ့တာ နည်းလမ်းအမှား မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး ရှက်စရာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အဆိုတော်တွေကိုပဲ ကြည့်၊ ဘာမှမဖြစ်လာသေးခင်မှာ သူများသီချင်းတွေကို ရေချိုးခန်းထဲမှာ အော်ဆို၊ ရုပ်ကွက်ထဲက စင်ပေါ်တက်ဆို၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နာမည်ရလာတော့မှ ကိုယ့်ပိုင်သီချင်း တွေကို ကိုယ့်စတိုင်နဲ့ ဆိုနိုင်သွားကြတာ မဟုတ်လား။ သရုပ်ဆောင် မင်းသား မင်းသမီး၊ စာရေးဆရာ ကဗျာဆရာတွေလည်း အတူတူပဲပေါ့' တဲ့။ အင်း ကျွန်မ ဘာကြောင့် အဲဒီလို မသိခဲ့ရတာလဲနော်။ အချိန် မတန်သေးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့လေ။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ အတွေးတွေရတိုင်း စာလေးတွေ ရေးဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ကိုယ်စာကိုယ်အားမရတာက တစ်ကြောင်း ရေးထားတဲ့စာတွေကို ဘယ်စာပုံနှိပ်တိုက်ကို ပို့ရမယ်မှန်း မသိတာက

တစ်ကြောင်းနဲ့ ဒုံရင်းက ဒုံရင်းပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မရေးတဲ့စာကို သူများတွေကို ပေးဖတ်နိုင်ဖို့ လမ်းစပွင့်မယ့် နေ့တစ်နေ့ကို ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ ၂၀၁၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလအတွင်း ကျင်းပခဲ့တဲ့ ကျွန်မတို့ဌာနရဲ့ ပုံမှန် အစည်းအဝေးတစ်ခုမှာ ဌာနမှူးက ပြောနေကျမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ညွှန်ကြားလာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ စီးပွားရေးဘောဂဗေဒဌာနကို လူတွေပိုသိလာအောင် ကြော်ငြာဖို့အတွက် ကနေဒါနိုင်ငံသူ ပါမောက္ခဆရာမအား အင်္ဂလိပ်လို ကြော်ငြာလက်ကမ်းစာစောင်ကို အရင်ရေးစေပြီး ဌာနက ထိုင်း၊ တရုတ်၊ ဗီယက်နမ်နှင့် မြန်မာ ဆရာ ဆရာမများကို သက်ဆိုင်ရာဘာသာ အသီးသီးသို့ ပြန်ဆိုစေပါတယ်။ ဘာသာပြန်ပြီးစာစောင်များကို စင်္ကြံလကုန် နောက်ဆုံးထားပြီး သူ့ဆီအပ်ရန်ပါ တစ်ပါတည်း သိစေခဲ့ပါတယ်။

ကွန်ပျူတာထဲမှာ မြန်မာလို လက်ကွက်မရိုက်တတ်တဲ့ ကျွန်မ (ရှက်ရှက်နှင့် ဝန်ခံပါရစေ) ဌာနဖော်တစ်ဦးတည်းသော မြန်မာဆရာကြီးကို အားကိုးတကြီးနဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ကျွန်မကို မျှော်လင့်တကြီးနဲ့ ကြည့်နေတဲ့ ဆရာကြီးနဲ့အကြည့်ချင်းဆုံသွားခဲ့ပါတယ်။ ခြောက်ကျွန်မ တောင် အသက် ၂၈ နှစ်ကျော် အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ ခင်ပွန်းသည် သင်ပေးလို့ ကွန်ပျူတာလေးသုံးတတ်ပေမယ့် မြန်မာလိုလက်ကွက် အခုထိ မလေ့ကျင့်ဖြစ်သေးတာ ဆရာကြီးအနေနဲ့ ပိုဝေးမှာပေါ့နော်။ 'ကဲ ဆရာကြီးနဲ့ ကြည်စင် မြန်မာလိုစာစောင်လေး အိုကေတယ်နော်' ဆိုတဲ့ ဌာနမှူးအမေးကို ဟန်ကိုယ့်ဖို့လုပ်ပြီး 'အိုကေ' လို့ဖြေအပြီးမှာ ဆရာကြီးရဲ့ စိတ်သက်သာရာရသွားတဲ့အပြုံးလေးကို မြင်လိုက်ရပါတယ်။ 'အဟဲ အထင်မကြီးပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်မမှာ မြန်မာလိုလက်ကွက် ရိုက်တတ်တဲ့ ညီမတစ်ယောက် လောလောဆယ် အိမ်မှာရှိနေလို့ပါ'လို့ စိတ်ထဲမှာ ပြောနေမိခဲ့ပါတယ်။

အင်္ဂလိပ်လို စာစောင်ကို မြန်မာဘာသာသို့ ကျွန်မ ပြန်ဆိုအပြီးမှာ ကျွန်မညီမက ကွန်ပျူတာထဲမှာ စာစီပေးခဲ့ပါတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ အတည်ပြုဖတ်ကြားမှုကို ရရှိပြီးနောက် ဌာနမှူးဆီသို့ အချိန်မီ ပေးပို့နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့မွေးရာပါ အကျင့်ဆိုးတစ်ခုကြောင့် ကျွန်မ အိပ်လို့ မပျော်နိုင်ခဲ့ပါ။ ဘယ်သူကမှ ဘာအပြစ်မှမပြောပေမယ့် ကျွန်မ မလုပ်တတ်တဲ့အရာ တစ်ခုကို လုပ်တတ်ချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့တဲ့ အတွက် စိတ်ထဲမှာ မသက်မသာ ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ မြန်မာလို လက်ကွက် ကျင့်ရန် ဆိုတဲ့စာကြောင်းလေးကို ကျွန်မရဲ့ လုပ်ဆောင်စရာရှိသည်များ ဆိုတဲ့စာရင်းထဲမှာ မှတ်မှတ်ရရထည့်ထားခဲ့ပါတယ်။

မေလ ပထမပတ်ရဲ့ကျောင်းအားရက်လေးမှာ တခြားလုပ်စရာ ရှိတာတွေကို ဘေးချိတ်ပြီး မြန်မာစာလက်ကွက်လေ့ကျင့်ခြင်းကို စတင်ခဲ့ပါတယ်။ ‘သမီးလေး’ ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်နဲ့ စာတစ်မျက်နှာလေးကို စာရွက်ထဲမှာ ဘောပင်နဲ့ချရေးတာ တစ်နာရီတောင် မကြာခဲ့တဲ့ ကျွန်မအတွက် ကွန်ပျူတာထဲမှာ စာစီတာ ၄ နာရီတောင် ကြာခဲ့ပါတယ်။ ရေးထားတဲ့စာတွေကို ဘယ်ကိုပို့ရမှန်း မသိခဲ့တဲ့ခေတ်က FB ကြောင့် ကုန်သွားခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့နော်။ လက်ကွက်လေ့ကျင့်ဖို့ ရေးခဲ့တဲ့စာကလေးကို အရဲ့စွန့်ပြီး FB ပေါ် တင်ကြည့်မိခဲ့ပြီ။ ကျွန်မစာလေး တင်အပြီးမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၂၀ တုန်းက ကျွန်မရဲ့ အူကြောင်ကြားစာကို ဝေဖန်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မ အထင်ကြီးအားကျခဲ့တဲ့ အချစ်ဆုံးအဒေါ်က အောက်ပါအတိုင်း ကွန်မန့်လေး ပေးလာခဲ့ပါတယ်။ ‘သမီးနဲ့ နှင်းနှင်း စကားပြောခန်းက heart ထိတယ်၊ ငါ့တူမလေးက မြန်မာအရေးအသား အရမ်းကောင်း’... တဲ့လေ။ အနှစ် ၂၀ အတွင်းမှာ ဘဝအတွေ့အကြုံလည်း အသင့်အတင့် ခုံခဲ့တဲ့အတွက် အခုမှ စာရေးဖြစ်တာကို ကျွန်မ ဝမ်းမနည်းမိပါရှင်။ ကျွန်မ အသက် ၇၀ လောက်အထိ နေခွင့်ရခဲ့မယ်ဆိုရင် စာရေးဖို့

အချိန်တွေ အများကြီးကျန်သေးတဲ့အတွက် ချစ်တဲ့အဒေါ် စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့နော်။

‘အလှပြင်ခြင်း’ ဆိုတဲ့ ဒုတိယစာလေးကို အားပေးကြတဲ့အတွက် လည်း အားလုံးကို မဖော်ပြနိုင်လောက်အောင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အတွေးလေးတွေပေါ်ပြီး စာရေးဖြစ်တဲ့အခါ အားလုံးဖတ်ရအောင် FB ပေါ်တင်ပါဦးမည်။ ကျွန်မ စာတွေဖတ်ပြီး ဘဝအမောလေးတွေ ပြေနိုင်ကြပါစေ။

May 11, 2014

ရယူပိုင်ဆိုင်လိုသောချစ်ခြင်းများနှင့်

ရယူပိုင်ဆိုင်လိုသော အချစ်နှင့် ကျွန်မ စ ချစ်ဖူးခဲ့သကဲ့သို့ မူကြိုကတည်းက အတူတူကျောင်းတက်ခဲ့ကြတဲ့ 'စန္ဒာ' ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါ။ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း အရပ်ရှည်ရှည်နဲ့ သူဟာ ကျွန်မ မျက်စိထဲမှာ အလွန်ချစ်စရာကောင်းခဲ့ပါတယ်။ စာသင်ခန်းထဲမှာ အတူတူထိုင်၊ ထမင်းအတူစား၊ စာအတူလုပ် တတ်တဲ့နေ့ရတာတောင် အားမရတဲ့ ကျွန်မအချစ်တွေက သူ့ကို တော်တော် အနှောင့်အယှက် ပေးခဲ့မိမှန်း ကျွန်မ လုံးဝမသိခဲ့ပါဘူး။ အတန်းတူရွယ်တူ အိမ်နီးချင်း တွေနဲ့ ကျောင်းကပြန်လာပြီး ညနေဘက်တွေမှာ ဆော့ကစားတိုင်း ကျွန်မ သူ့ကို မျှော်ခဲ့မိပါတယ်။ ကျွန်မ အဖေအမေတို့ထက် ရာထူးမြင့်မား သူတွေဖြစ်တဲ့ သူ့အဖေအမေတို့ရဲ့ အစိုးရဝန်ထမ်းအိမ်က ကျွန်မတို့ နေတဲ့အိမ်နဲ့ အတန်ငယ်ဝေးတာကြောင့် သူလာကစားခဲ့တဲ့အချိန်တွေက

လက်ချိုးရေတွက်လို့ ရလောက်အောင်ကို နည်းပါးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ အတွက်ကြောင့်လားတော့ မသိပါ။ ကျောင်းကစားချိန်တွေမှာ ဆော့တိုင်း 'သူ' သူများနဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်းဖြစ်တဲ့အခါ ကျွန်မ အလွန်မနာလိုဖြစ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ဖူးပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်မဘာသာ သူ့ကို စိတ်ဆိုးပြီး မခေါ်မပြောဘဲနေခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ ကျွန်မနဲ့မခေါ်ရတာ ဘာမှ မဖြစ်သလို ပုံစံပါပဲ။ နောက်ဆုံး မနေနိုင်တဲ့ ကျွန်မကပဲ သူ့ကိုပြန်ခေါ် ခဲ့ရပါတယ်။ သူ့ကို တစ်ဦးတည်း ပိုင်ဆိုင်ခင်မင်ချင်စိတ်တွေရဲ့ နှိပ်စက်မှုကို သုံးတန်းပဲရှိသေးတဲ့ ကျွန်မ အတော်ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ နောက်ထပ် မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း ၃၊ ၄၊ ၅ ယောက်လောက်ကို စန္ဒာကို ချစ်သလို ချစ်ခဲ့မိပြီး နာကျင်ခံစားခဲ့ရပါသေးတယ်။ တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်အထိပဲဆိုပါတော့။ ၅၂၈ မေတ္တာလို့ ဆိုပေမယ့် ၁၅၀၀ နဲ့ တူတဲ့အခြေခံအချက်တွေ သူ့မှာလည်း အများကြီးရှိတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။ 'အချစ်ဆုံး' ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ၅၂၈ နဲ့ ချစ်မိသူ ဆီကပဲဖြစ်ဖြစ် ၁၅၀၀ နဲ့ ချစ်မိသူဆီကပဲဖြစ်ဖြစ် ကြားချင် လိုချင်ကြတာ လူတွေရဲ့ သဘာဝလို့ ကျွန်မ နားလည်ယုံကြည်ထားပါတယ်။

မိန်းကလေးရယ်လို့ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် သိတတ်တဲ့အရွယ်ကစလို့ ၁၅၀၀ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိနေ ခဲ့တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုက ချစ်ဦးသူနဲ့ လက်ထပ်တဲ့သူ တစ်ဦးတည်း ဖြစ်ရမယ် ဆိုတာပါ။ ဒီလို ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ လွဲချစရာ တရားခံက ကျွန်မ အဖေနဲ့အမေတို့ရဲ့ အချစ်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပါ။ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး လက် မထပ်ခင်မှာ ချစ်သူတစ်ဦးစီ ရှိခဲ့ဖူးကြပါတယ်။ အဖေရဲ့ ရည်းစားကို အမေက မမြင်ဖူးခဲ့ပေမယ့် အမေရဲ့ရည်းစားနဲ့အဖေတို့ သိကျွမ်းခဲ့ဖူး ကြပါတယ်။ အမေ့ကို ရည်းစားလက်ရှိနဲ့ တစ်ဖက်သတ် ချစ်ခဲ့တဲ့ အဖေဟာ အမေ့ရည်းစား မိန်းမယူသွားပြီး အတော်ကြာကြာမှာ အမေ့ကို

ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မ မှတ်မိသလောက် အဖေက ခံစားချက်ကြီးကြီးနဲ့ ပိုပြီး ချစ်တတ်သလိုပါပဲ။ သူခံစားရတာတွေကို တစ်ခုမကျန် ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားတတ်ပြီး မလိုအပ်ရင် စကားမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေတတ်သူ တစ်ယောက်ပါ။ အမေ့ဆီက အဖေ့ရည်းစားဟောင်းအကြောင်း ပြောသံ ကို ရယ်စရာမောစရာ သဘောမျိုးလောက်သာ ကြားခဲ့ဖူးပေမယ့် အဖေက အမေ့ရည်းစားဟောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စသလိုလိုနဲ့ အမေ့ကို စကားနာ ထိုးတာကိုတော့ ကျွန်မ ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။ စိတ်ဆတ်သူ အမေက ခံရခက်တဲ့ပုံစံနဲ့ တုံ့ပြန်လို့ အခြေအနေတင်းမာလာတာမျိုးလည်း ရှိခဲ့ ဖူးပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူတို့ အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်တာမျိုး တစ်ခါမှမရှိခဲ့ပေမယ့် ကြားမိတဲ့အခါတိုင်း ကျွန်မ စိတ် မပျော်ရွှင်ခဲ့ပါဘူး။ ပထမလူမဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အဖေ့ကို သနားသလို၊ ဖြူစင်ခဲ့ ပေမယ့် အထင်လွဲခဲ့ရတဲ့ မိန်းမသား အမေ့ဘက်ကနေလည်း စိတ် မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ အကြီးအမားမဟုတ်တဲ့ စိတ် ခံစားမှုကလေးကိုတောင် ဝင်ရောက်ခံစားတတ်သူ ကျွန်မဟာ အဲဒီခံစား ချက်တွေရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုကို ခံရတော့မယ်ဆိုတာကို အတွေ့အကြုံရှိဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုရင် ကြိုတင်ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့မယ် ထင်ပါတယ်။

ကျောင်းတွေ သုံးနှစ်ခွဲပိတ်တဲ့အချိန်အတွင်းမှာ ကျွန်မကို ချစ်တယ် လို့ ပထမဦးဆုံးဆိုခဲ့သူ လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ တွေ့ပြီး တစ်လမပြည့်ခင်မှာ ကျွန်မအိမ်ကို သူ့မိသားစုနဲ့တကွ ရောက်လာပြီး စကားကမ်းလှမ်းပါတယ်။ အချစ်ဆိုတာဘာလဲဆိုတာ ကျွန်မ သေသေ ချာချာ မသိခင်မှာ နှစ်ဖက်မိဘတို့ မယုတ်မလွန် စကားဆိုခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့ ပြန်သွားပြီးနောက်ပိုင်း ဖုန်း ၃၊ ၄ ခါ ဆက်အပြီးမှာ ဘာဖြေရှင်း ချက်မှ မပေးဘဲ ထိုသူ ကျွန်မကို အဆက်အသွယ်လုံးလုံး ဖြတ်သွားပါ

တယ်။ သူက ကျွန်မကို ချစ်တယ်လို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောခဲ့တဲ့အချိန် တွေတုန်းက ကျွန်မ ဘာမှ အထွေအထူးမခံစားခဲ့ရဘဲ သူ အဆက်အ သွယ် ဖြတ်သွားချိန်ကျမှ သူ့အချစ်ကို ပြန်လိုချင်နေခဲ့ပါတယ်။ ဝမ်းနည်း မှု၊ အံ့ဩမှု၊ ရှက်မှု ဘယ်အမှုက ပိုသည်မသိ၊ ကျွန်မ ကျွန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဖုန်းအကြိမ်ကြိမ်ဆက်ပြီး ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရသလဲလို့ မေးတိုင်း ဘာအဖြေမှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမပေးခဲ့ပါဘူး။ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်မှာ တော့ သူ့အရမ်းအထင်ကြီးပြီးချစ်ရတဲ့ သူ့ ရည်းစားဟောင်းက ပြန် လက်ခံတဲ့အတွက် သူတို့ လက်ထပ်တော့မယ်လို့ ဆိုခဲ့ပါတယ်။ ဟုတ်မှန် ၏ မမှန်၏ ကျွန်မ မသိပါ။ ထိုနေ့က စလို့ ကျွန်မ သူ့ကို လုံးဝ ဆက်သွယ်မေးမြန်းခြင်း မပြုတော့ပါ။ ထိုသူ့ကို ကျွန်မ ချစ်မိခဲ့ သည် ထင်ပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အသည်းကွဲတယ်ဆိုတဲ့ ဝေဒနာဆိုးကြီးကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းခံစားခဲ့ရလို့ပါ။

တကယ်တမ်းကျတော့ သူ့ကို ချစ်မိခဲ့တယ်ဆိုတာထက် ကျွန်မရဲ့ 'ချစ်ဦးသူနဲ့ လက်ထပ်သူ တစ်ဦးတည်းဖြစ်ရမယ်' ဆိုတဲ့ ခေါင်းမာမှုက ကျွန်မကို ကောင်းကောင်းနှိပ်စက်ခဲ့တယ် ဆိုတာကို နောက်မှ တဖြည်း ဖြည်း ကျွန်မ နားလည်ခဲ့ပါတယ်။ နဂိုကတည်းက အိမ်တွင်းပုန်းဖြစ်တဲ့ အတွက် ကျွန်မရဲ့ အသည်းကွဲဇာတ်လမ်းကို သိလိုက်တဲ့သူက အလွန် နည်းပါတယ်။ သို့ပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်တလေနဲ့မှ အသက် ၂၂ နှစ်အထိ နာမည်မထွက်ဖူးခဲ့တဲ့၊ ချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်တဲ့သူ တစ်ဦး တည်းဖြစ်ချင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မအတွက်ကတော့ မဟာမဟာ အရှက်ရစရာ အဖြစ်ဆိုးကြီးတစ်ခုအနေနဲ့ ခံစားခဲ့ရပါတယ်။

အသည်းကွဲရောဂါ မပျောက်ခင်မှာပဲ ကျွန်မ အဖေသွေးကင်ဆာ ရောဂါနဲ့ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါတယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျွန်မ အထင် အကြီးရဆုံး၊ မိသားစုထဲမှာ အချစ်ရဆုံးသူ အဖေကို ဆုံးရှုံးရတဲ့ဝေဒနာ

ပရိဒေဝမီးဟာလည်း အလွန်ပူလောင်လှပါတယ်။ ချစ်ခဲ့ဖူးသူလို့ ပြောလို့ရနိုင်တဲ့ ထိုသူတစ်ယောက်ကို နှစ်ခါ သုံးခါထက်ပိုပြီး အိပ်မက်မမက်ခဲ့သူ ကျွန်မဟာ အဖေကို မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် အိပ်မက်မက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ အိပ်မက်တိုင်းမှာ အဖေ အိမ်ကို ပြန်လာလို့ 'အဖေ ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ပြန်လာပြီလားဟင်' လို့ အမြဲ ဝမ်းသာအားရ မေးမိပါတယ်။ အဖေက ဘာမှ ပြန်ပြောလေ့မရှိပါ။ အိပ်ရာကနိုးတဲ့အခါ ငိုလို့မရဘဲ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ပြီး ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ အဖေကို တွေ့ချင်မြင်ချင် အတူတူနေပြီး ပိုင်ဆိုင်ထားလိုစိတ်တွေက အိပ်မက်တွေထဲအထိ လိုက်ပါနေခဲ့ပါတယ်။ ပရိဒေဝ မီးလောက်မပူပေမယ့် ချစ်သောသူများနဲ့ ကွေ့ကွင်းရတဲ့မီးကလည်း တကယ်တော့မသေးလှပါ။ အဖေဆုံးပြီး များမကြာခင်မှာ ကျွန်မမောင်နှမတွေထဲမှာ အချစ်ရဆုံးမောင်လေး ရပ်ဝေးတစ်နေရာကို ကျောင်းတက်ဖို့ ထွက်ခွာသွားပြန်ပါတယ်။

အဖေ အလုပ်စလုပ်ချိန်မှာ အသက် ၃ နှစ်ပဲရှိသေးတဲ့ မောင်လေးကို ကျွန်မကပဲ အမေတစ်ယောက်လို ထိန်းကျောင်းခဲ့ရတဲ့အတွက် ညတစ်ရေးနိုးရင်တောင် ကျွန်မ နာမည်ကိုပဲယောင်ယမ်းခေါ်လေ့ရှိတဲ့ အငယ်ဆုံး မောင်လေးဟာ ကျောင်းသွားတက်တဲ့အချိန်က စလို့ ကျွန်မတို့ မိသားစုနဲ့ လူရောစိတ်ပါ ဝေးကွာသွားခဲ့ကြပါတယ်။ လုံတကာ အလိုက်ကိုသိပြီး အလွန်လိမ္မာရေးခြားရှိသူ မောင်လေးကို နွေးထွေးတဲ့ မိသားစုရဲ့ အရိပ်အာဝါသနဲ့ ကင်းဝေးတဲ့ အရပ်ဒေသကို ပို့ခဲ့မိတာကို တွေးမိတိုင်း ခံစားရတဲ့သောကအပူမီးကလည်း မီးဆိုတဲ့အတိုင်း ပူတာပါပဲ။ ရယူပိုင်ဆိုင်လိုခြင်း ဆိုသည့် အချစ်မီး ၃ မီးရဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် လောင်မြိုက်ခြင်းကို လှလှပပကြီးခံစားလိုက်ရတဲ့ ကျွန်မဟာ စိတ်သက်သာရာရစရာနည်းလမ်းကို စာအုပ်တွေထဲမှာ လိုက်ရှာခဲ့ပါတယ်။

အရင်တုန်းက ဖတ်ခဲ့ပေမယ့် နားမလည်ခဲ့တဲ့၊ အဖေစုဆောင်း

ထားခဲ့တဲ့ တရားမမှုစာအုပ်တွေက ကျွန်မအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ကယ်တင်ရှင်တွေ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်တဲ့အခါ ဘာဗဟု သုတမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မတိုးခဲ့ပေမယ့် အတန်ငယ်ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့၊ လူ့ဘဝ ကို နားလည်စပြုတဲ့ အသည်းနှလုံးတစ်ခုကိုတော့ ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့ ပါတယ်။ ဒုတိယနှစ်တက်တဲ့ အချိန်မှာ မူလတန်းတုန်းကတည်းက နယ်စက်ရုံမှာ အတူကြီးပြင်းခဲ့ကြပြီး တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်ရောက်မှ ပြန်တွေ့ခဲ့ကြသူ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတစ်ဦး ကျွန်မဆီကို ဝေးဝေး တစ်ခါ လာလာလည်ခဲ့ပါတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ ကွဲကွာနေတာ အတော်ကြာပြီဖြစ်တဲ့ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါ သူ့နဲ့အတူ ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ အအေး ဆိုင်တစ်ခုမှာ ထိုင်ရင်း ဘာအကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ရယ် မသိ ထိုမိန်း ကလေးသူငယ်ချင်းက သူ့အကြောင်းကို စပြီး ရင်ဖွင့်လာပါတယ်။ ရည်းစားထားတဲ့နေ့ဟာ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့ ဖြစ်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ် ထားတဲ့ သူ့ကို (ကျွန်မထက် ပိုဆိုးပါတယ်) လူတစ်ယောက်က ထူးထူး ခြားခြားချစ်လာခဲ့တဲ့အတွက် သူလည်း ပြန်ချစ်မိခဲ့ပါတယ်တဲ့။ မိသားစု ကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ စားဝတ်နေရေးအတွက် ကူညီရန်ကန်နေရတဲ့ သူ့ဘဝ ကို ဖေးမပေးခဲ့လို့ အလွန်ပျော်ရွှင်နေတုန်း သူ့ကို ဘာမှ မပြောဘဲ ထားခဲ့ ပါတယ်တဲ့။ သူ ရှက်လွန်းလို့ လူတွေနဲ့တွေ့ဖို့တောင် ဘော်ဘော်လေး အားမွေးခဲ့ရပါတယ်တဲ့။ ကျွန်မအဖြစ်နဲ့ ဆင်တူတဲ့အတွက်လား၊ ရှားရှား ပါးပါး ဒီယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း 'သူ့' ကို မသိစိတ်က ယုံကြည်မိလေ သလား ကျွန်မ မဝေခွဲနိုင်ခင် ကျွန်မ အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြမိပါ တယ်။

ထိုယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းရဲ့ မျက်နှာအမူအရာ ဘယ်လို ပြောင်းလဲသွားခဲ့သလဲ ကျွန်မ သတိမပြုမိခဲ့ပေမယ့် သူ စကားကတော့

မှတ်မှတ်ရရလေး ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ 'ဒီအကြောင်းတွေကို ဒီနေ့ကစလို့ နောက်ထပ်ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့တော့၊ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ နှစ်ယောက်လုံးအတွက် ဘာအကျိုးမှ မရှိလို့ပါ' တဲ့။ အချိန်က စိတ်အနာတရတွေကို ကုစားနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ယုံကြည်ခဲ့ပါတယ်။ တွေးမိတိုင်း ရှက်စိတ်ဝမ်းနည်းစိတ်တို့ကြောင့် ဘောင်ဘင်ခတ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသား ကန်ရေပြင်ဟာ သုံးနှစ်ကျော်ခန့်အကြာမှာ တည်ငြိမ်လာခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်မလုပ်ခဲ့တဲ့ အမှားတစ်ခုအတွက် အပြစ်မကင်းခံစားနေရတာဟာ ကိုယ့်အပေါ် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မတရားနှိပ်စက်နေတာနဲ့ အတူတူပဲလို့ ခံယူတတ်လာပါတယ်။

အိပ်မက်တွေထဲမှာ မကြာခဏ တွေ့တွေ့နေရတဲ့ အဖေ့ကို 'ဘယ်တော့မှ ပိုင်ဆိုင်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး' ဆိုတဲ့ 'အသိစိတ်' နဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု ရှိအောင်လည်း နေတတ်လာခဲ့ပါတယ်။ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ ကျွန်မ မောင်လေး လူကောင်းတွေနဲ့တွေ့ပြီး ဖြောင့်ဖြူးတဲ့ ဘဝလမ်းကို ကျွန်မတို့ရဲ့ အဝေးတစ်နေရာမှာ လျှောက်လှမ်းနိုင်မှာပါဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုကိုလည်း မွေးမြူယူနိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ထို့အပြင် သူငယ်ချင်း တွေကိုလည်း ကျွန်မ တစ်ဦးတည်းကိုပဲ ချစ်ခင်စေလိုတဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ချစ်တတ်ခဲ့ပါပြီ။

သို့ပေမယ့် ကိလေသာတရားရဲ့ ပမာဏကို လျှော့တုတ်ခဲ့မိတဲ့ ကျွန်မဆီကို တစ်မူထူးခြားသော အသွင်အပြင်တို့နဲ့ ထိုကိလေသာတရားဟာ အစဉ်မပြတ်လာရောက်နှိပ်စက်လေဦးမည် ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ မသိခဲ့ပါ။ မထင်မရှားရှိခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ အတိတ်ကို မသိကြသူများက ကျွန်မကို အလွန်တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သူလို့ ထင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပဲထင်ပြီး အပျိုကြီးဖြစ်တော့မယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် (စိတ်ကြီးဝင်) ယုံကြည်ထားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မကို

စိတ်ဝင်စားပုံပေါ်တဲ့သူ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်လောက် ရှိခဲ့ပေမယ့် (အဲဒါ အကုန်ပါပဲ)၊ ဘာရယ်ကြောင့်မှန်းမသိ သူတို့ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့ကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူးဆိုတာ သေချာနေရင်းကပင် အထီးကျန်သလိုလို စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်ခဲ့ပါသေးတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေကို ပိုခင်တတ်သူ ကျွန်မအစ်ကိုနဲ့ ညီမတို့ အိမ်မှာမရှိတဲ့ အချိန်တွေမှာ ကျောင်းနဲ့အိမ်ကလွဲလို့ သွားစရာနေရာမရှိသူ ကျွန်မဟာ အမေ့ရဲ့ တိုးတိုးဖော် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ လောကကြီးမှာ ကျွန်မကို ချစ်တာ အမေတစ်ဦးတည်းရှိခဲ့တဲ့အချိန် ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။

၂၀၀၄ ခုနှစ်ရဲ့ သင်္ကြန်ကျောင်းပိတ်ရက်တစ်ခုမှာ ထုံးစံအတိုင်း စာအုပ်တွေဖတ်လိုက်၊ စက်ချုပ်လိုက်၊ အမေနဲ့ စကားတွေပြောလိုက် လုပ်ပြီး အေးချမ်းနေတဲ့ ကျွန်မဘဝထဲကို လူတစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မအတိတ်ကို ကြားခဲ့ဖူးသူ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းပါ။ အရင်တုန်းက သူ အိမ်ကိုလာတိုင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ စကားပြောနိုင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မ ဒီတစ်ခါ ဘာဖြစ်မှန်းမသိပါ။

ကျွန်မဆီကို အကြောင်း တစ်ခုခုလာတတ်ပြီး နားလည်ရခက်တဲ့ မျက်လုံးများနဲ့ စကားပြော တတ်သူ ဖြစ်ပေမယ့် နိုင်ငံခြားသွားခါနီး ကျွန်မကို နှုတ်ဆက် စကားလေး တောင်ပြောမသွားခဲ့တဲ့ သူ့ကို ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မကျမိလို့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီနှစ်အတောအတွင်း သူ့ကို ၃ ခါ (မှတ်မှတ်ရရ) အိပ်မက်မက်ခဲ့ပြီး အိပ်မက်ထဲမှာ သူနဲ့ ကျွန်မ သာမန်သူငယ်ချင်း အခြေ အနေမျိုးနဲ့ မတူတဲ့ စကားတွေပြောနေခဲ့တာကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်သတိရ ပြီး မလုံမလဲဖြစ်နေခဲ့တဲ့အတွက်ဆိုရင်တော့ ပိုမှန်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

လူတွေရဲ့စိတ်က နားလည်ရအတော်ခက်သလား မသိပါဘူးနော်။ ဘယ်တုန်းက ရောက်သလဲဆိုတဲ့ စကားကလွဲပြီး ကျွန်မ ဘာပြောရမှန်း

မသိခဲ့ပါ။ နောက်တစ်နေ့မှာ သူတို့ သားအမိ တစ်ခါထပ်ရောက်လာပြန်ပါတယ်။ သူ့ပုံစံက သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်ထားပြီး တစ်မျိုးဖြစ်နေသလိုပါပဲ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ခင်တဲ့ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ပုံ ထုတ်ပြပြီး ကျွန်တော်တို့အိမ်အလှူမှာ ရိုက်ခဲ့တဲ့ သူ့ဓာတ်ပုံလေး၊ ပေးမယ်ပြောထားလို့ သွားပေးချင်လို့ လိုက်ခဲ့ပါလား လို့ သူက ဆိုလာပါတယ်။ သူငယ်ချင်းများသလောက် ရှိသမျှ သူငယ်ချင်းတွေကို ကျားမ အဖြူ အမည်း မခွဲခြားဘဲ ခင်တတ်သူ သူ့စိတ်ကလေးကို လေးစားပေးမယ့် ကျွန်မဆီလာတာ တခြားသူဆီသွားဖို့ ကိစ္စနဲ့လို့ တွေးမိတော့ စိတ်ထဲမှာ ခုသွားပြန်ပါတယ်။ မလိုက်ရင် စိတ်သဘော သေးသိမ်ရာကျမယ်လေလို့ တွေးမိပြီး အမေ့ကို လှမ်းကြည့်တော့ သူ့အမေနဲ့ စကားစ မပြတ်တဲ့အမေက သွားလေလို့ ပြောပါတယ်။

ကားပေါ်တက်ပြီး ဘီးလိုမ့်ရုံပဲရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော် ပြောစရာ ရှိလို့ တစ်နေရာရာ သွားရအောင်လို့ သူပြောလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ အလိမ်ခံရပြီဆိုတာ သိလိုက်ပါတယ်။ ကားမောင်းတဲ့ ဦးလေးကြီးကို ရှက်တာနဲ့ ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ လိုက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျိုက်ခေါက် ဘုရားပေါ်က အုတ်ခုံပေါ်မှာ ကျွန်မ ထိုင်အပြီးမှာ 'ကျွန်တော် သုံးတန်းတုန်းက အိမ်မှာ အဝတ်တွေလျှော်တယ်၊ အမေ့ကို ဆန်ကုရွေးပေးတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲသိလား' လို့ သူကမေးလာပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဆဋ္ဌမအာရုံအရ သူကျွန်မကို ရည်းစားစကားပြောတော့မယ်လို့ ထင်ခဲ့မိပြီး သူ့ကို မကြည့်ရဲတဲ့ ကျွန်မ ကြားလိုက်ရတဲ့စကားကြောင့် ကြောင်ပြီး သူ့ကို ကြည့်မိသွားပါတယ်။ သူ့မျက်နှာက အားတင်းထားသလိုလို ရှက်နေသလိုလို ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ မျက်နှာမျိုးပါ။ 'မသန့်က အရမ်းလိမ္မာတာ အိမ်မှာ သူ့ မိသားစုအဝတ်တွေလျှော်ပေးတယ်၊ သူ့အမေ့ကိုလည်း ကူတယ်လို့ ကျွန်တော့် အမေကပြောတယ်၊ ကျွန်တော် ကြည့်စင်သန့်ကို အားကျပြီး

လိုက်လုပ်ခဲ့တာပါ' လို့ သူ့မေးခွန်းကို သူ့ဘာသာသူဖြေပါတယ်။ 'ဪ... ဒါက ရည်းစားစကားလား။ ကျွန်မ ဘာကို နားလည်ရမှန်းမသိပါ။ မလှမ်းမကမ်းက သစ်ပင်ဆီက သစ်ရွက်တွေကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ ကျွန်မ ယောင်ပြီးငေးနေတုန်း သူ့ စကားကို ဆက်ပါတယ်။

'ကျွန်တော် ၇ တန်းစာမေးပွဲအပြီးမှာ ကိုရင်ဝတ်တယ်၊ ကျောင်း ထိုင်ဘုန်းကြီးက ဟောတယ်၊ ကျွန်တော်က သာသနာ့ဆောင်ထဲမှာနေရင် လူဝတ်ထက်ပိုပြီး အကျိုးရှိမယ်တဲ့။ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော် တရားဓမ္မ စာအုပ်တွေဖတ်တိုင်း စိတ်က နစ်မျောသွားပြီး ကြီးလာရင် ဘုန်းကြီး ဝတ်ရင်ကောင်းမလားလို့ ခဏခဏ တွေးမိတယ်။' ရည်းစားစကားရဲ့ နိဒါန်းဆိုရင်တောင် တော်တော်ရှည်နေပြီဖြစ်တဲ့ သူ့စကားက ဘယ်ကို ဦးတည်နေလေသလဲ ကျွန်မ လိုက်မတွေးတတ်တော့ပါ။ 'ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး ဘုန်းကြီးဝတ်တဲ့အခါ ကျွန်တော့် အဖေ အမေ ညီမတို့ကို ဖြတ်နိုင်လား ကျွန်တော့်ဘာသာ ပြန်တွေးကြည့်တယ်၊ ကျွန်တော် ဖြတ် နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် (သူ့ စကားကို ရပ်ပြီး ကျွန်မ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပါတယ်) ... ကြည်စင်သန့်ကို မဖြတ်နိုင်ဘူး' ... ဗုဒ္ဓေါ ... ဒါ ရည်းစားစကားပေါ့။ ကျွန်မ ဖတ်ဖူးခဲ့တဲ့၊ ကြည့်ဖူးခဲ့တဲ့ နာမည်ကြီး စာအုပ်တွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ရင်ခုန် ကြည့်နူးဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဝါကျတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါ။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားလည်း မပါပါ။ ရည်းစားစကားကို လူကိုယ်တိုင် တည့်တည့်ကြီးပြောတာ ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ကြားဖူးလိုက်တဲ့၊ ဦးနှောက်နဲ့ နှလုံးသားတို့ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ 'ငါယူမယ့်သူဟာ နင် မဟုတ်ဘူး' လို့ ပြောထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။ သူ သာမက ကျွန်မလည်း ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် အံ့ဩမိခဲ့ပါတယ်။

အပြန်လမ်းမှာ ကျွန်မ စိတ်ဟာ ကျွန်မ ဆီကနေ ဘယ်ကိုမှန်းမသိ

ထွက် ထွက်သွားနေခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ရောက်တော့ သူ့အမေနဲ့ ကျွန်မ အမေတို့ မျက်နှာကို ကျွန်မ မကြည့်ရဲခဲ့ပါ။ သူတို့ပြန်သွားတော့ အမေက သူဘာပြောသွားသလဲလို့ မေးလာပါတယ်။ ဒီလိုပါပဲလို့ ကျွန်မ အမေကို ညာခဲ့ပါတယ်။ ဘန်ကောက်မပြန်ခင် နေ့တိုင်းလိုလို သူလာခဲ့ပါတယ်။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ သူက ဘာကြောင့် ကျွန်မ ယူမယ့်သူ မဖြစ်နိုင်တာလဲ ဆိုတဲ့မေးခွန်းကိုပဲ ထပ်ခါတလဲလဲ မေးပါတယ်။ ကျွန်မမှာ ဖြေစရာ ဘာမှ မရှိပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာလည်း မသိပါ။ သူ့ဘန်ကောက်ပြန်သွားအပြီးမှာ ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသားရေပြင် လှိုင်းထပြီး ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိပေမယ့် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ မသိချင်ယောင်ဆောင်လို့ မရခဲ့ပါ။ ကိုယ်တိုင် နားမလည်နိုင်ခဲ့တဲ့ စကားကို တစ်စတစ်စနဲ့ ကျွန်မ နားလည်လာခဲ့ပါတယ်။ 'ငါ့ယူမယ့်သူက နင်မဟုတ်ဘူး' ဆိုတဲ့စကားကို သိစိတ်က မမြင်နိုင်တဲ့အရာတွေကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်နိုင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ 'မသိစိတ်' ကြောင့် ပြောထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မကို တုပ်နှောင်ထားတဲ့ ပထမဦးဆုံးကြိုးက ကျွန်မရဲ့ အတိတ်ပါ။ ကျွန်မ အရင်ဆုံးချစ်ခဲ့သူဟာ သူမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါဟာ ကျွန်မအတွက် ပြဿနာမဟုတ်တော့ပေမယ့် သူ့အတွက် ပြဿနာ ဖြစ်လေမလား၊ ကျွန်မ မေးမထွက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မ အကြောင်းတွေ သိနေရက်နဲ့ ကျွန်မကို လက်ခံနိုင်တယ်ဆိုတော့ သူ့အတွက် ပြဿနာ မဟုတ်ဘူးလို့ ယူဆလို့ ရနိုင်ပေမယ့် နောင်တစ်ချိန်မှာ ကျွန်မ အဖေလို အမေကို ခိတ်ဆင်းရဲစေတဲ့ စကားတွေ လုံးဝမပြောပါဘူးလို့ သူ အာမခံမှာလား။ ကျွန်မ မမေးရဲပါ။ ဒုတိယ တုပ်နှောင်ထားတဲ့ကြိုးက သူ့ ရည်းစားဆိုသူ ခိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီခိန်းကလေးဓာတ်ပုံကို ကျွန်မ မြင်ဖူးခဲ့ပါတယ်။ ချစ်စရာကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မကို ရည်းစားစကား

ပြောတဲ့အချိန်မှာ သူတို့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်ခဲ့ကြပြီးပြီလား၊ ကျွန်မကို လိုချင်လို့ ဟိုတစ်ယောက်ကို ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မပေးဘဲ ထားခဲ့လေပြီလား။ ကျွန်မ မကြားလိုပါ ...။ ကိုယ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ အသည်းမခွဲဖူးခဲ့ဘဲနဲ့တောင် အသည်းကွဲဝေဒနာကို ဘုမသိဘမသိ ခံစားခဲ့ရတဲ့ ဘဝမှာ အကုသိုလ် အသစ်တွေကို ကျွန်မ မဖန်တီးလိုပါ။ ဒီဘဝ ဒီမျှနဲ့သာလို့ စိတ်ကို တုံးတုံးချဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးသကာလမှာ သူ့ဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

တစ်မျက်နှာသာသာပဲရှိတဲ့ သူ့စာထဲမှာ ကြည်စင်သန့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စာကြောင်း ၂ ကြောင်းကြီးများတောင် ပါပါတယ်။ လွမ်းတယ်ဆိုတာက တစ်ကြောင်းပါ။ ဘယ်နှခါမှန်းမသိ ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့မိ ပါတယ်။ 'နင်ငါ့ကို ချစ်လို့ ဒါတွေလာပြောနေတာလား' လို့ မေးမထွက် ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးဘဝကို သူ့ဘာလို့ နားမလည်ခဲ့လေသလဲကွယ်။ ကျွန်မ မေးချင်နေသေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို ဘယ်လို ဆက်မေးရရင်ကောင်းမလဲလို့ အကြံထုတ်ပါတယ်။ ဘာအကြံမှ ကောင်းကောင်းထွက်မလာခဲ့ပါ။ ဒါနဲ့ပဲ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင် အတွေးလွန်သော အူကြောင်ကြား ကျွန်မ သူ့ဆီ စာတစ်စောင်ရေးခဲ့ပါတယ်။ နင့် ရည်းစားနဲ့ မပြတ်သေးဘဲ ငါ့ဆီကို လာခဲ့သလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို လှည့်ပတ်မေးထားတဲ့ စာကို သူ့နားမလည်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မပဲစာရေးည့်သလား သူ့ကပဲ စာဖတ်ည့်သလားမသိ သူ့ကို ငြင်းတယ်လို့ သဘောပေါက်သွားခဲ့ပါတယ်။ သူ့ဆီက ဘာစာမှ ထပ်မလာတော့ပါ။ ကျွန်မရဲ့ ရည်းစားမရှိဖူးဘဲ အသည်းကွဲတဲ့ဇာတ်လမ်း ဒုတိယအကြိမ်မြောက် စတင်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။ သူဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ ကျွန်မဖတ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ စာအုပ်တွေ၊ သူနဲ့ ပြောခဲ့ကြတဲ့ လူတွေရဲ့ ဘဝအကြောင်းတွေ၊ သူ့စိတ်ကူးယဉ်ထားတဲ့ သူ့ဘဝရဲ့ အနာဂတ်တွေအိုး ... သူနဲ့ပတ်သက်တာတွေ ကျွန်မဆီမှာ အများကြီးကျန်ခဲ့ပါလား။

ပထမတစ်ခါ အသည်းကွဲတုန်းက သူ့ကို ယုံကြည်ရသူ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အဖြစ် ရင်ဖွင့်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ လိုသူငယ်ချင်းလည်းဆုံး၊ စိတ်တူကိုယ်တူဖြစ်နိုင်တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်လည်းဆုံး၊ ကျွန်မဘဝ ဘယ်တော့များမှ ဒီဝင်္ဂကြေးက လွတ်မြောက်မှာလဲ။ လောကကြီးက ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် တရားမျှတမှု မရှိတာလဲနော်။

ဒီတခါ ကျွန်မ အသည်းကွဲတာ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိဘူးလို့ ထင်ခဲ့မိ တာ မှားသွားပါတယ်။ တစ်နေ့ ကျွန်မ ကျောင်းကအပြန် သူ့အမေ ရောက်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲနေအောင် ကျွန်မ ပျော်သွားခဲ့ပေမယ့် ဘာမှမဖြစ်သလို အိမ်ထဲကို အဝင်မှာ 'ဟေ့ မသန့်ရေ ဒီမှာ ဓာတ်ပုံတွေ လာကြည့်ပါဦး' လို့ သူ့အမေက လှမ်းခေါ်ပါတယ်။ အောင်မလေးလေး... နိုင်ငံခြားသူ မိန်းကလေးတွေကြားထဲမှာ သူက တစ်ယောက်တည်း ပြုံးပြုံးကြီးပါလား။ ကျွဲမြီးတိုသွားတဲ့ ကျွန်မ သူ့ အမေကို ဝတ္တရားကျေနုဆက်ပြီး အခန်းထဲမှာ သွားခိုင်းနေမိပါတယ်။ သူ့အမေ ပြန်သွားအပြီးမှာ အမေ အခန်းထဲဝင်လာပါတယ်။ 'ဒီမှာ ကြည့် ပါဦး သူ့ပုံလေးတွေ ချောတယ်နော်၊ အမေ ယူထားလိုက်တယ်' လို့ဆိုပြီး သူတစ်ယောက်တည်းပုံ ၃၊ ၄ ပုံ အမေ့လက်ထဲက ထွက်လာပါတယ်။ ကျွန်မ အမေ့မျက်နှာကို တအံ့တဩကြည့်လိုက်ပြီး 'ရှက်စရာကြီးအမေ ရယ် ဘာလို့ ယူထားလိုက်တာလဲ' လို့ မေးလိုက်မိပါတယ်။ 'ညည်း သူ့ကို မုန်းတယ်လို့ စာရေးလိုက်တယ်ဆို၊ သူ့အမေ ဘန်ကောက်သွား တော့ ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ကြီးလှန်ပြီး မသန့်က ကျွန်တော့်ကို မုန်းတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ အမေ၊ ကျွန်တော်သူ့ကိုပဲ လိုချင်တယ်လို့ ပြောတယ်တဲ့။ ညည်းသူ့မှ မယူရင် ဘယ်သူ့ယူမလဲ၊ ညည်းဓာတ်ပုံ သူ့အမေ တောင်းလို့ပေးလိုက်တယ်' တဲ့။ ကျွန်မ ဓာတ်ပုံ အယ်လ်ဘမ်ကို ပြေးကြည့်တော့ ဟုတ်ပါ၊ ကျွန်မ ပုံတချို့မရှိတော့ပါ။

'အမေ ဘာမှမသိဘဲ ဘာလို့ လျှောက်လုပ်တာလဲ သူ့မှာ ရည်းစားရှိတယ် စိတ်ညစ်လိုက်တာ အမေရယ်' ဆိုတော့ 'အေ ငါသူ့အမေကို မေးပြီးပါပြီ၊ သူတို့ပြတ်သွားတာ ကြာလှပါပြီတဲ့'။ 'သေချာလို့လားအမေရယ်' လို့ အမေ မသိလောက်ဘူးဆိုတဲ့အထင်နဲ့ ကျွန်မ ထပ်အစ်လိုက်တဲ့စကားကို အမေက 'ငါသေသေချာချာ မေးပြီးပါပြီအေ' လို့ မှင်သေသေနဲ့ ပြန်ဖြေပါတယ်။ အမေတွေဟာ သူတို့မွေးထားတဲ့ သားသမီးတွေရဲ့စိတ်ကို ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်တယ်ဆိုတာ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ မသိခဲ့ရိုးအမှန်ပါ။

ဒီလိုနဲ့ သူ့ဆီက ဒုတိယစာရောက်လာခဲ့အပြီးမှာ ကျွန်မလည်း အိုက်တင်မခံတော့ဘဲ အပေါင်းလကွဏာဆောင်တဲ့ စာတစ်စောင် ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ သုံးလို့ရနေပြီဖြစ်တဲ့ အချိန်မှာ ကွန်ပျူတာလည်း မသုံးတတ်၊ အင်တာနက်ဆိုတာလည်း ဘာမှန်းမသိသေးတဲ့ကျွန်မကို စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး စာတိုက်ကနေ စာရေးစာပို့လုပ်တဲ့ သူ့ကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ထိုင်းလူမျိုးတွေက အံ့ဩတကြီးနဲ့ စပ်စုသမ္မု သူ့ခမျာ ခံခဲ့ရပါတယ်။ အနေဝေးပေမယ့် ကျွန်မ ပျော်ပါတယ်။ စာရေးရင် တိုသလောက် စကားပြောရင် အမျှင်မပြတ်တဲ့ သူနဲ့၊ စာရေးရင် အရစ်ရှည်ပေမယ့် ဖုန်းကြာကြာမပြောချင်တဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တစ်ခါတလေ တစ်ယောက်တစ်ယောက် စိတ်တိုင်းမကျတာကလွဲလို့ အရာအားလုံးဟာ အေးချမ်းခဲ့ပါတယ်။ နှစ်ဦးသဘောတူချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူ ရည်းစားဘဝက ရယူပိုင်ဆိုင်လိုတဲ့ လူသဘာဝကို ဖြည့်ဆည်းပေးတဲ့ အတွက် စိတ်အင်အားသစ်တွေကို ဖြစ်ပေါ်စေပါတယ်။ သူ့အမေနဲ့ ကျွန်မအမေတို့ ၂ ယောက်သာ ရူးချင်ယောင်မဆောင်ခဲ့ရင် ကျွန်မက အပျိုကြီးဖြစ်တော့မှာ ရာနှုန်းပြည့်ဖြစ်ပြီး၊ သူလည်းပဲ (ဘုန်းကြီးဝတ်မယ်လို့တော့ ကျွန်မ မယုံပါ) လိုတာမရ ရတာမလိုတဲ့ လူပျိုကြီးဖြစ်ဖို့ ရာနှုန်းအနည်းငယ် ရှိသွားနိုင်ပါတယ်။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားဆိုရင် ပျော်ရွှင်စွာပေါင်းသင်းကြလေသတည်းဆိုပြီး ဤနေရာမှာ ဇာတ်သိမ်းနိုင်ပါတယ်။ ထိုဇာတ်လမ်းမျိုးကို ကျွန်မအခုနေအခါ မကြည့်လိုတော့ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘဝရဲ့တကယ့်အခက်အခဲတွေဟာ အိမ်ထောင်ကျတဲ့အခါမှ 'စလုံး' ရေ စတယ် ဆိုတာကို ကျွန်မ ဘဝနဲ့ရင်းပြီး သိခဲ့ရတဲ့နောက်ပိုင်း လက်တွေ့မဆန်တဲ့၊ ဘဝအကြောင်းရေရေလည်လည် ရှင်းမပြနိုင်တဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေက ကျွန်မအတွက် အရသာလုံးဝမရှိတဲ့ အစားအစာတစ်ခုကို စားရသလို ဖြစ်သွားလို့ပါပဲ။

နောက်တစ်နှစ်သင်္ကြန် သူခဏပြန်အလာမှာ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ အကြောင်းတွေကို သူ့အဖေက စပြောလာခဲ့ပါတယ်။ သူက ပိုက်ဆံစဉ်းမယ်လို့ ပြောတဲ့အခါ ငါဆောင်ပေးမှာပါလို့ သူ့အဖေက မဆိုင်းမတွ ဆိုခဲ့ပါတယ်။ သူမရှိတဲ့ မင်္ဂလာမဆောင်ခင် ၆လ လောက်အတောအတွင်းမှာ သူ့မိဘနဲ့ ကျွန်မကသာ စီစဉ်စရာရှိတာတွေကို စီစဉ်ခဲ့ရပါတယ်။ လူတွေရဲ့ စိတ်ဟာ အလွန်တရာ ထူးဆန်းလှပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်တူကိုယ်တူမရှိခဲ့တဲ့၊ ကျွန်မကို မချစ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မ အစ်ကိုနဲ့ ညီမတို့ဟာ မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ့် ကျွန်မကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ သဘောမတူကြောင်း ပြသခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်မဘက်က အနတ်လက္ခဏာ အခြေအနေတချို့ သူ့ဘက်ကို ရောင်ပြန်ဟပ်တဲ့အခါ ကျွန်မနဲ့ စကားတောင်ဟဟ မပြောခဲ့ဖူးခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီမကလည်း ကန့်လန့်တိုက်တဲ့ အပြုအမူများနဲ့ ကျွန်မကို ဆက်ဆံခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်က အခက်အခဲအားလုံးကို ကျော်ဖြတ်နိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုတွေဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တိုက်စားခံရမှန်းမသိ ခဲ့ခဲ့ရပါတယ်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အတန်ငယ်တင်းမာနေကြတဲ့ အခြေအနေမှာ မင်္ဂလာပွဲက အလိုက်သင့်လေးပြီး သွားခဲ့ပေမယ့် မီးတစ်စ

ကတော့ လောင်ကျွမ်းဖို့ လောင်စာကောင်းကောင်းရသွားခဲ့ပါတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့နေ့ သူပြန်သွားအပြီးမှာ မျက်စိသူငယ်နားသူငယ်နဲ့ ကျွန်မ သူ့အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ထဲမှာ တိုက်ခတ်နေတဲ့ လေစိမ်းတစ်ခုရဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်တဲ့အတွက် သူ့အမေကို ခွင့်တောင်းပြီး အမေ့အိမ်ကို ခဏပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

ဘယ်အချိန်က စောင့်နေခဲ့သလဲမသိတဲ့ နှစ်ဖက်မိဘများရဲ့ ခင်မင်ရပါချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေတချို့ ကျွန်မ မရှိချိန်မှာ သူ့အိမ်ကို သွားခဲ့ပြီး ကျွန်မရဲ့ အတိတ်ကို တူးဆွခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်နဲ့ ဘာရန်ငြိုးရန်စမှ မရှိခဲ့ဘဲ ဘာကြောင့် အဲဒီလို သူများဘဝကို ရက်ရက်စက်စက် မွေနှောက်ချင်ရတာလဲဆိုတာ ကျွန်မ အခုထိ နားမလည်နိုင်ခဲ့ပါ။ စိတ်နုတဲ့ သူ့မိဘတွေဟာ ကျွန်မ သူတို့အိမ် ပြန်လာနေဖို့ သူကနေတစ်ဆင့် ခေါ်ခိုင်းပါတယ်။ သူတို့မျက်စိကွယ်ရာမှာ ကျွန်မဟာ စိတ်မချရပါလို့ ဆိုပါတယ်။ ဖုန်းထဲမှာ ပြောတဲ့ သူ့အသံက သူ့မိဘတွေ ဘက်ကပါ။ ဝမ်းနည်းအံ့ဩလွန်းလို့ ကျွန်မ ရူးမတတ်ပါပဲ။ ဘာဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်မှလည်းမရှိ၊ ရာထူးရာခံနဲ့ ဝင်ငွေကလည်း အားနည်းလှသူ ကျွန်မအမေဟာ ကျွန်မအတွက် ဝမ်းနည်းတာကလွဲလို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ 'နှစ်ယောက်တည်းနေရတဲ့အချိန်ကျရင် ဒါတွေ အားလုံးပြီးဆုံးသွားမှာပါ' လို့ အားမရှိတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ အားပေးခဲ့ပါတယ်။

တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ နားလည်မှုတွေ အားလုံးမပျက်စီးခင်မှာ အခက်အခဲတွေ ကြားထဲကပင် ကျွန်မ ဘန်ကောက်ကို အရောက်သွားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံး တစ်ယောက်မကြားချင်တဲ့ စကားတွေကို တစ်ယောက်မပြောမိစေဖို့ နေခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက ပြဿနာကို ပြေလည်စေတဲ့ နည်းလမ်းအမှန်မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။

မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးကွာတဲ့ အရပ်ထိအောင်ပင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကို ပျက်စီးစေမယ့် စကားတွေက လေလှိုင်းကနေ ရောက်ရောက် လာခဲ့ပါတယ်။ သူ့မိဘများနဲ့ ဖုန်းပြောပြီးတိုင်း သူ့ မျက်နှာပေါ်က အကြောအခြင်တွေ တင်းမာနေတာကို ကျွန်မ မကြာခဏ သတိထားမိခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မ အမေနဲ့ ဖုန်းဆက်ရင်လည်း သူတို့ဘက်က စကားတွေကို လာလာပို့နေတဲ့သူတွေအကြောင်း မကြာခဏကြားခဲ့ရပါတယ်။ သူများတွေ သွေးထိုးသမျှ ယုံလွယ်တတ်တဲ့ သူ့မိဘနဲ့ ဆင်းရဲသားမာနကို 'ရွှေချပြီးနေတဲ့ ကျွန်မအမေတို့ အကြီးအကျယ် ရန်မဖြစ်ခဲ့ကြပေမယ့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်မကြည့်ချင်လောက်အောင် မုန်းသွားခဲ့ကြပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ သာမန်စကားတစ်ခုကနေ ကျွန်မနဲ့ သူ စကားစများကြပါတယ်။ ဒေါသထွက်တော့မှပဲ သူမပြောဘဲ သိမ်းထားခဲ့တဲ့ ကျွန်မအပေါ် မကျေနပ်ချက်တွေ တစ်သီကြီး ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မက သူ့ကို မချစ်ဘဲ ကျွန်မဘဝကောင်းစားဖို့ အတွက် လက်ထပ်ခဲ့တယ်ဆိုပါလား။ ... သွားပါပြီ ... အချစ်ရေးနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို perfect ဖြစ်ချင်လွန်းခဲ့တဲ့ ကျွန်မ၊ အတိတ်က အရိပ်တွေရဲ့ နှောင့်ယှက်ခံရမှာကို အစိုးရိမ်ကြီးလွန်းခဲ့တဲ့ ကျွန်မ၊ သူများချစ်သူကို မတရားယူမိမှာစိုးလို့ သူ့ကို ချစ်ရဲ့သားနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲခံခဲ့တဲ့ ကျွန်မ၊ သံသယနဲ့အမုန်းအပင်တွေ သူ့နှလုံးသားပေါ်မှာ လာရောက်စိုက်ပျိုးသွားတာကို မသိလိုက်ရရှာတဲ့ 'သူ့' စကားတွေကြောင့် ဝမ်းနည်းဆုံးရှုံးမှုတွေကို ဆောက်တည်ရာမရ ခံစားလိုက်ရပါတယ်။

အခြားသူတွေ ကျွန်မကို ဘာတွေပဲထင်ထင်၊ ဘာတွေပဲပြောပြော ကျွန်မ နေသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုင်ဆိုင်တာလေးတွေ အကုန်စွန့် သူ့

တစ်မျက်နှာ တစ်ကမ္ဘာထင်ပြီး လိုက်လာခဲ့တဲ့ သွားစရာနေရာလည်း မရှိ၊ ပြန်စရာလည်း မျက်နှာပန်းမလှတဲ့ ကျွန်မဘဝကို သူကမှန်းမလည် မပေးနိုင်တဲ့ဘဝမှာ ကျွန်မ ဘယ်လို အသက်ရှင်နေထိုင်ရမှာလဲ။ မင်္ဂလာဦး အိမ်ထောင်ဦးကို စိတ်ဆင်းရဲမှု တစ်ပုံတစ်ပင်နဲ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတဲ့ ကျွန်မဟာ ဒီအိမ်ထောင်တစ်ခုကို ပြန်အသက်ဝင်လာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ အစတောင်ရှာမရခဲ့ပါဘူး။ သူနဲ့ လက်ထပ်ခင်မှာ ရော လက်ထပ်ပြီးမှာပါ၊ ဖြူစင်မှုကို ထိန်းထားနိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်မကို မတရားသဖြင့် ထိုးနှက်ရက်စက်ခဲ့တဲ့သူတွေကို ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ နည်းလမ်းတွေနဲ့ လုံးဝ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်းမရှိဘူး ဆိုတဲ့ သစ္စာတရားတို့ကလွဲလို့ သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာကို လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ပြသဖို့ ဘာမှမရှိခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အတော်ကြီးဝမ်းနည်းမိခဲ့ပါတယ်။ ဘဝ ဘဝက ကျွန်မလုပ်ခဲ့တဲ့ သူတစ်ပါးချစ်ခြင်းကို နှောင့်ယှက်ခဲ့တဲ့အပြစ်အတွက် အခုဘဝမှာ ခံစားရတယ်ဆိုရင်လည်း ဤပြစ်မှုကို ဒီတစ်ဘဝတည်းနဲ့ ကျွန်မ အကျေဆပ်ပါရစေ။ ကျွန်မ အားကိုးတကြီးရှိခဲ့တဲ့ 'သူနဲ့ အမေ' တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်မကို မကယ်တင်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးကိုရောက်အောင် တွန်းပို့ခဲ့တဲ့၊ မျက်လှည့်ပြတတ်တဲ့ လောကခံတရားကို နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မကျေးဇူးတင်ခဲ့မိပါတယ်။

အကြောင်းကတော့ လောကကြီးမှာ အားကိုးစရာဟာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ရှိတယ်ဆိုတဲ့အသိကို အနိုင်အမာဖြစ်စေခဲ့လို့ပါပဲ။ ရည်းစားရှိခဲ့ပေမယ့် အပြစ်ရှိသလို စွပ်စွဲခြင်းမခံရတဲ့ ယောက်ျားသားတို့ရဲ့ ဘဝကို အားကျရုံကလွဲလို့ မနာလိုစိတ်လည်း မထားချင်တော့ပါ။ အစစအရာရာ အဆင်ပြေပေမယ့် သူ့မိဘ ကိုယ့်မိဘအကြောင်းပြောမိရင် စကားထများကြတဲ့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ကျိန်စာသင့်မှုကိုလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ခေါင်းစဉ်မတပ်ချင်လောက်အောင် ပင်ပန်းခဲ့ပါပြီ။ သူ့ဆီက ကျွန်မ

အလိုချင်ဆုံး ယုံကြည်မှု၊ ပြည့်ဝတဲ့ အချစ်ကို ဒီတစ်သက်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ စိတ်တုံးတုံးချထားခဲ့ပြီး သစ္စာတရားနဲ့ ရိုးသားမှုတို့သာ ယုံကြည်အားကိုးစရာအဖြစ် ကျန်တော့တဲ့ ကျွန်မဆီကို တစ်နေ့တော့ ကယ်တင်ရှင်တစ်ယောက်ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ... သမီးလေး ... ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ်ဝန်ရှိနေတုန်းမှာ မသိသာပေမယ့် သမီးလေးမွေးလာပြီးချိန်မှာ သူ့စိတ်တွေဟာ သိသိသာသာကို နူးညံ့သိမ်မွေ့လာခဲ့ပါတယ်။ အရင်တုန်းကလို ကျွန်မအတိတ်နဲ့ ပက်သက်တဲ့ စကားတွေ၊ ကျွန်မ အချစ်ကို သံသယဝင်တဲ့ အပြောမျိုးတွေ မကြားရသလောက် နည်းပါး လာခဲ့ပါတယ်။ ဪ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝနဲ့ မိန်းကလေးရှင်တို့ရဲ့ စိတ်ခံစားချက်တို့ကို သူ့သမီးလေးကို ကြည့်ရုံနဲ့တင် သူ ကိုယ်ချင်းစာ တတ်ခဲ့ပြီ ထင်ပါတယ်။ သားယောက်ျားလေး မွေးခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်မ ဒီလောက် ကံကောင်းမှာမဟုတ်ခဲ့တာ အသေအချာပါပဲ။ သမီးလေးဟာ သူ့ နှလုံးသားထဲက သံသယနဲ့ အမုန်းအပင်တွေကို အမြစ်ကနေ ဆွဲနှုတ်ပေးနိုင်တဲ့ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ တငွေ့ငွေ့ တောက်လောင်နေတဲ့ မီးကို ငြိမ်းအေးပေးမယ့် သာယာချမ်းမြေ့မှုတွေကို ဆောင်ကြဉ်းလာခဲ့တဲ့၊ ကံတရားပေးတဲ့ လက်ဆောင်မွန်တစ်ခုဆိုရင် မမှားပါဘူး။

သူက သမီးလေးကြောင့် ပြောင်းလဲခဲ့သလို ကျွန်မလည်း လူတွေကို ပိုနားလည်လာခဲ့ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် နားလည်ခဲ့တာကတော့ ရယူပိုင်ဆိုင်လိုတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေရဲ့ နှိပ်စက်မှုက မလွတ်မြောက်နိုင်တဲ့ မိဘတို့ရဲ့ နှလုံးသားတွေကိုပါ။ တစ်ဦးတစ်ဦး သဘောတူကြည်ဖြူခဲ့လို့ ဓာတ်ပုံတွေ ခိုးပေးခဲ့ကြတဲ့ အမေ နှစ်ယောက် တကယ်တမ်း ကိုယ့်သားသမီးကို သူများလက်ထဲ အပြီးထည့်လိုက်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့အခါ

စိတ်တွေ ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာကို ကျွန်မနားလည်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ သူနဲ့ကျွန်မ နှစ်ဦးလုံးက အိမ်မှာ ပထမဦးဆုံး အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သူများဖြစ်တဲ့အတွက် ပေးဆပ်တဲ့ ချစ်ခြင်းများနဲ့ မရင်းနှီးမကျွမ်းဝင်သေးသူ မိဘ မောင်နှမ သားချင်းတို့ရဲ့ ရယူပိုင်ဆိုင်ထားလိုသေးတဲ့ ချစ်ခြင်းတို့ကိုလည်း ကျွန်မ ကောင်းကောင်း ကိုယ်ချင်းစာတတ်ခဲ့ရပါပြီ။

သမီးလေးမမွေးခင်နဲ့ မွေးပြီးမကြာခင်မှာ သူ့ညီမနဲ့ ကျွန်မ မောင်နှမတွေလည်း အသီးသီး အိမ်ထောင်ပြုကုန်ကြပါတယ်။ ပေးဆပ်ရမယ့် ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ မရင်းနှီးမကျွမ်းဝင်လို့ မရတော့တဲ့ အခြေအနေကို နားလည်လာကြပြီဖြစ်တဲ့ သူ့မိဘနှင့် ကျွန်မ အဖေတို့ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနဲ့ စကားပြောနိုင်တဲ့ အနေအထားကို ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပါတယ်။ မှန်တိုင်းအပြီး လေပြည်လေညင်းလေးတွေ တိုက်ခတ်စအပြုမှာ ကျွန်မ ဂျပန်ကို ကျောင်းတက်ဖို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါတယ်။ သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ရတဲ့ အကြောင်းအရင်းများစွာအနက် နံပါတ်တစ်လို့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သိထားခဲ့တဲ့အကြောင်းက 'ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် ရပ်တည်နိုင်တဲ့ သူတစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်မရဲ့ ကျန်နေသေးတဲ့ ဘဝခရီးကို ဆက်လက် လျှောက်လှမ်းနိုင်ဖို့' ဆိုတာပါပဲ။ ဘာမှမသေချာတဲ့ လူ့ဘဝကြီးထဲမှာ ကျွန်မနဲ့ သမီးလေးတို့ဘဝကို သူ့အပေါ်မှာ ၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်း ပုံပြီး အားမကိုးလိုပါ။ သားသမီးကို ကာကွယ်ဖို့ လက်နက်အင်အား မပြည့်စုံတဲ့၊ ဒီအတိုင်းထိုင်ကြည့်နေရတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်လည်း ကျွန်မ မဖြစ်လိုပါ။

ဂျပန်မှာ နေခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်လုံးလုံး သူ့ကို လွမ်းဆွတ်မှုက သမီးလေးနဲ့ အတူမနေရတဲ့ အပြစ်မကင်းဝမ်းနည်းခြင်းရဲ့ အပုံ ၁၀၀ ပုံ တစ်ပုံတောင် မရှိခဲ့ပါဘူး။ သူကတော့ ဖုန်းဆက်တိုင်း သူ့ကိုလွမ်းသလားလို့ မေးပါတယ်။ ကျွန်မ မညာခဲ့ပါ။ သူ့ကို ချစ်သေးရဲ့လားလို့ မေးပါတယ်။

ကျွန်မ မဖြေခဲ့ပါ။ ခံစားချက်တွေကို အနိမ့်ဆုံးအဆင့်ကို လျှော့ချဖို့ အမြဲကြိုးစားနေခဲ့ရလို့ သူ့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ နှလုံးသားဟာ မာကျောသွားခဲ့လေသလား ကျွန်မ မသိပါ။ တစ်ညမှာ သူဖုန်းဆက်လာခဲ့ပါတယ်။ သူပြောခဲ့ လုပ်ခဲ့တာတွေကြောင့် သူ့ကို မချစ်တော့တာလားလို့ မေးပါတယ်။ သူ့အသံက ဝမ်းနည်းမှုနဲ့ အနည်းငယ်တုန်ခါနေပါတယ်။ 'တကယ်တမ်း ပိုချစ်ခဲ့တဲ့သူက မောင်ပါ။ ချစ်လေးကို ချစ်လွန်းလို့ သဝန်တို့ပြီး စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်ခဲ့မိတယ်။ အဲဒီအပြစ်တွေ ကျေစေဖို့အတွက်နဲ့ မောင့်အချစ်ကို သက်သေပြဖို့အတွက် ချစ်လေး ဂျပန်သွားတာကို မတားခဲ့တာပါ။ အမေနဲ့ဝေးနေရတဲ့ သမီးလေးကို သနားလို့ အားတင်းပြီးနေနေရပေမယ့် ချစ်လေးမရှိတဲ့ ဘဝမှာ မောင်ဘယ်လိုမှ မပျော်ဘူး။ မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ'....။

သူရည်းစားစကားပြောခဲ့စဉ်က မလှုပ်ရှားခဲ့တဲ့ ကျွန်မရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးခုန်သံကို ကျွန်မ အတိုင်းသား ကြားနေရပါတယ်။ ဖုန်းချအပြီးမှာ သူ့နဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကျိန်စာကနေလွတ်မြောက်သွားတဲ့ ချစ်ခြင်းအတွက်လား မသိပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားမလည်နိုင်စွာပင် ကျွန်မ ငိုကြွေးခဲ့မိပါတယ်။ ဂျပန်က ပြန်လာခဲ့အပြီးမှာတော့ ကျွန်မတို့ကို အရင်က မသိခဲ့တဲ့သူတွေအမြင်မှာ ပြည့်စုံပျော်ရွှင်တဲ့ မိသားစုကလေးလို့ အားကျရလောက်အောင် ကျွန်မ ဘဝက သာယာလှပနေခဲ့ပါတယ်...။ ဒီလို သာယာပျော်ရွှင်မှုတွေကို ကျွန်မ အလကားရခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ သိတဲ့သူ အလွန်နည်းပါးလှပါတယ်။

ကိလေသာတရားရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးနဲ့ လာရောက်နှိပ်စက်မှုကို နားလည်ခဲ့ပြီဖြစ်ပေမယ့် ထိုကိလေသာမှ လွတ်မြောက်ကြောင်းကို အားထုတ်ခြင်းမပြုရသေးတဲ့အတွက် ရယူပိုင်ဆိုင်လိုတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေဆီမှ ကျွန်မ လွတ်မြောက်နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ တစ်နေ့တစ်နေ့မှာ

ကျွန်မ ချစ်တဲ့သူတွေနဲ့ ရှင်ကွဲမကွဲရရင်တောင် သေကွဲကတော့ ကွဲရဦးမှာပါ။ ကျွန်မ ခံနိုင်ရည်ရှိပါမည်လား။ သူ ကျွန်မကို ထားသွားပြီး နောက်အိမ်ထောင်ပြုခွင့်ရင်ကော။ သူ့ကို ကျွန်မ စွန့်လွှတ်နိုင်မည်လား။ သမီးလေး သူချစ်တဲ့သူနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုပြီး ကျွန်မရင်ခွင်က ထွက်ခွာ သွားတဲ့တစ်နေ့ရောက်ရင်ကော။ မစွန့်လွှတ်နိုင်တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ သူတို့ အချစ်ကို ကျွန်မ နှောင့်ယှက်မိလေမလား။ ကျွန်မ မသိသေးပါ။

ရယူပိုင်ဆိုင်လိုသော ချစ်ခြင်းတို့၏ နိပ်စက်ခြင်းမှ ကင်းဝေးအောင် ကြိုးစားနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်လိုပါသည်။

August 7, 2014

တိုက်ပွဲများနှင့်လူသား

ဒီနေ့ ဘာလို့ အရမ်းမောနေပါလိမ့်။ အိပ်ချင်တာလည်း သိသိသာသာပဲ။ စာသင်ခန်းဆီအသွား ဓာတ်လှေကားထဲမှာ ခဏအိပ်မိတယ်။ ဓာတ်လှေကားနဲ့ ၆ ထပ်အထိတက်ရတာ တကယ်တော့ ခဏလေးပါ။ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် မျက်စိလေးမှိတ်ထားပါရစေ။ '6th floor' ဆိုတဲ့ ဓာတ်လှေကားရဲ့အသံအကြား မျက်စိကို အဖွင့်မှာ မသိမသာ ကြည့်နေတဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတချို့ရဲ့ အကြည့်ကို မပီမပြင်အပြုံးနဲ့ တုံ့ပြန်အပြီး စာသင်ခန်းဆီတန်းမသွားသေးဘဲ သန့်စင်ခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ မှန်ထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် မရင်းနှီးသလို ခံစားရတယ်။ မနက်က coach ပေါ်မှာလည်း အိပ်ပျော်ခဲ့ရက်သားနဲ့ မျက်တွင်းတွေက ဘာလို့ ချောင်တောင်တောင်ကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ။ ကိုယ်ဝန်များရှိနေသလား... မဖြစ်နိုင်တာ။ အင်း နှစ်ရက်လောက်တော့ ကျော်နေပြီထင်တယ်။ အလုပ်များတဲ့လ စိတ်ဖိစီးတဲ့ သတွေ့ဆို တစ်ပတ်လောက်တောင်ကျော်နေကျပဲဟာ။ အခု နှစ်ရက်ကျော်ကာ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။ 'ဓမ္မတာမလာသေးတဲ့အတွက် တတိယမြောက် သားအိမ်ခေါင်းကင်ဆာကာကွယ်ဆေးကို ထိုးလို့မရသေးပါဘူး။

ဓမ္မတာလာတဲ့နေ့မှာ ပြန်လာခဲ့ပါ' သားဖွားမီးယပ် ဆရာဝန်ကို ၂ ယောက် သား ကြောင်ပြီး ကြည့်မိကြပါတယ်။ 'ကိုယ်ဝန်ရှိနေရင် ဆေးထိုးလို့ မရပါ'လို့ ဆရာဝန်ထပ်အပြောမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ဖြစ်သွားပြန်ပါတယ်။

'မေမေ ဒီစာအုပ်ဖတ်ပြပါ' စာအုပ်စင်ပေါ်က စာအုပ်တချို့ကို ဆွဲယူလာပြီးဖတ်ခိုင်းတတ်တဲ့ နှင်းနှင်း လက်ထဲက စာအုပ်ကို ကြည့် လိုက်တော့ 'ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိခင်လောင်းများလက်စွဲ' တဲ့။ ပထမဆုံး လှန်မိတဲ့ စာမျက်နှာက အမျိုးသမီးတစ်ဦး ခန္ဓာကိုယ်ပန်းချိပုံ ဖြစ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သားအိမ်တစ်ခုကိုပဲ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်သာ အောင် ပြထားပါတယ်။ သားအိမ်နေရာကို လက်ထောက်ပြီး 'ဒါ ဘာလဲ မေမေ' လို့ မေးလာပါတယ်။ 'သားအိမ်လို့ခေါ်တယ်' 'သားအိမ်ဆိုတာ ဘာလဲမေမေ' သားအိမ်ဆိုတာ သားလေးနေတဲ့အိမ်ကို ပြောတာပေါ့' 'ဒါဆို သမီးလေးနေတဲ့အိမ်က သမီးအိမ်ပေါ့နော် သမီးအိမ်ကကော ဘယ်နားမှာလဲဟင်... ဪ... ကလေးရယ် မေမေမှားသွားလို့ပါ 'သား လေးပဲ ဖြစ်ဖြစ် သမီးလေးပဲဖြစ်ဖြစ် အဲ့ဒီအထဲမှာပဲနေရတယ်လေ'။ သူ့ရဲ့ မဆုံးနိုင်တဲ့ နောက်ဆက်တွဲမေးခွန်းတွေကို လိုက်ဖြေရင်း ကျွန်မ သားအိမ် ထဲမှာရော သားလေး သို့မဟုတ် သမီးလေးရောက်နေပြီလားလို့ ဧဝေဧဝါ ခံစားမိပါတယ်။

ကလေးရဖို့စောင့်နေခဲ့တာ ကျွန်မ ဂျပန်က ပြန်လာကတည်းက ပါပဲ။ နှင်းနှင်းလေး ၆ နှစ်ပြည့်ခဲ့တဲ့အထိ ကလေးက လုံးဝကို ရောက် မလာခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မအတွက် အရေးတကြီးမဟုတ်ပေမယ့် နှင်းနှင်း အတွက် အသက်ကြီးတဲ့အခါ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက် မောင်နှမလေး တစ်ယောက်လောက် ရှိစေချင်တဲ့စိတ်ကြောင့် ကလေးကို ဖျော်နေမိခဲ့ပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မှတ်တမ်း မကောင်းခဲ့တဲ့ ကျွန်မကို

နောက်ထပ်ကလေးမရနိုင်တော့ဘူးလားဆိုတဲ့ အတွေးက အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ခြောက်လှန့်ခဲ့ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၈ နှစ်ဆီက ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ကိုယ်ဝန်ရခဲ့ပြီး ၈ ပတ်အကြာမှာ ကလေးဆုံးရှုံးခဲ့တဲ့အကြောင်းက မတွေးချင်ပါဘဲ အတွေးထဲကို ပြန်ရောက်လာနေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က မြန်မာပြည်ကို အလည်ပြန်စဉ်အတောအတွင်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရခဲ့လို့ နာမည်ကြီး private အမျိုးသမီးဆေးရုံကြီးတစ်ခုမှာ သွားပြခဲ့ပါတယ်။ နိုင်ငံခြားပြန်သားဖွားမီးယပ်အထူးကုက ultrasound စစ်ဆေးဖို့ အခြားဆေးရုံတစ်ခုကို ချိန်းပါတယ်။ သူ့နဲ့စပြုပြီး သုံးရက်မြောက်ကျမှ ultrasound ရိုက်ပြီး နောက်ထပ် သုံးရက်လောက်နေမှ ထိုဆရာဝန်မရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းတစ်ခုကို လာဖို့ ချိန်းပါတယ်။ ဆေးထိုးတဲ့အချိန်မှာ ကလေးရဲ့ progress က ရပ်တန့်နေခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်။ (ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်ချင်တဲ့အဆုံး) သန္ဓေသားကို သားအိမ်ထဲမှာ မြဲစေရန် ထိန်းပေးထားတဲ့ HCG လို့ ခေါ်တဲ့ ဟော်မုန်းဓာတ် လုံလောက်စွာ ထုတ်မပေးနိုင်တဲ့ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ် ချွတ်ယွင်းမှုကြောင့်ဆိုတာကို ကလေးတစ်ယောက်ဆုံးရှုံးပြီးမှ သိခဲ့ရတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အပြစ်တင်ခဲ့မိပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ ကလေးရဖို့ ယုံကြည်မှုတွေ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ချိန်၊ ဘဝရဲ့ အခွင့်အလမ်းတွေ အားလုံးလိုလို လမ်းပျောက်နေချိန်အတွင်းမှာ ဂျပန်မှာ ကျောင်းတက်ရမယ့် အခွင့်အလမ်းတစ်ခုကို ရရှိခဲ့တဲ့အတွက် ပျော်ရွှင်လို့မှ တစ်ရက်မပြည့်သေးခင် ကိုယ်ဝန်ထပ်ရခဲ့ပါတယ်။ (ဒီအကြောင်းကို ကျွန်မရေးခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်) နှစ်ခုစလုံးက ကျွန်မအလိုချင်ဆုံးအရာတွေ ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ကျောင်းတက်ဖို့ကို ကျွန်မ လက်လွှတ်ခဲ့ပါတယ်။ ပထမတစ်ခါတုန်းကလိုပဲ ၆ ပတ်အရောက်မှာ သွေးဆင်းလာတဲ့အတွက် သားဖွားမီးယပ်ဆရာဝန်ဆီကို အပြေးသွားခဲ့ပြီး (ဘန်ကောက်မှာပါ) ဒုတိယ

ကိုယ်ဝန် သမီးလေး နှင်းနှင်းကို ရခဲ့ပါတယ်။ အလွယ်တကူရခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ HCG ပါတဲ့ဆေးတွေသောက်ပြီး တစ်လလုံးလုံး အိပ်ရာ ထဲမှာ လှဲနေခဲ့ရတာပါ။ ပြန်မတွေးချင်တော့လောက်အောင်ကို ပင်ပန်း ဆင်းရဲခဲ့ပါတယ်။

ကလေးရဖို့ တိုက်ပွဲကို ခက်ခက်ခဲခဲတိုက်ခဲ့အပြီးမှာ နောက်ထပ် တိုက်ပွဲတစ်ခုအတွက် ဂျပန်ကို သွားခဲ့ပါတယ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက သူများတွေ အနိုင်ကျင့်ပြောဆိုတဲ့ စကားတွေ အပြုအမူတွေကို နှုတ်ကနေ တစ်ခွန်းမှ မတုံ့ပြန်ခဲ့ပေမယ့် တစ်နေ့ အဲဒီစကားတွေပြောခဲ့တဲ့သူတွေ အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်လောက်တဲ့ အခြေနေတစ်ခုဆီကို မရောက် ရောက်အောင်သွားမယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိပ်စက်တတ်တဲ့ အကျင့်ဆိုးတစ်ခုကြောင့် ကျွန်မဘဝမှာ ဘယ်သူကမှ မတိုက်ခိုင်းဘဲ တိုက်ခဲ့ရတဲ့ တိုက်ပွဲပေါင်းက မရေမတွက်နိုင်အောင်ပါပဲ။ ဂျပန်က ပြန်လာအပြီး ကျွန်မ ဖြစ်ချင်ခဲ့တဲ့ တက္ကသိုလ်က ဆရာမ ဖြစ်လာခဲ့ချိန်မှာ ကျွန်မရဲ့ တိုက်ပွဲတွေက မပြီးဆုံးနိုင်သေးဘူးဆိုတာကို စိတ်ပျက်လက် ပျက်နဲ့ သိခဲ့ရပါတယ်။ PhD ပိုင်ရှင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တချို့ရဲ့ လှလှပပ ပညာပြအနိုင်ကျင့်မှုကို နှစ်နှစ်ကျော်လောက်ခံစားအပြီး မှာ PhD ဆိုတာ ကျွန်မ မလိုချင်လို့ မရတဲ့အရာတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဆရာမ အလုပ်ကို တကယ်ဝါသနာမပါဘဲ ဂုဏ်ရှိဖို့လုပ်နေတဲ့ ထို PhD ပိုင်ရှင် တို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့လုပ်ရပ်ကို လယ်ပြင်မှာဆင်သွားသလို ထင်းထင်းကြီး တွေ့မြင်လိုက်ရပြီးသကာလ ကျွန်မ လက်ရှိ ရာထူးနဲ့ဘွဲ့လက်မှတ်က သူတို့လိုလူတွေ မဟုတ်တရုတ်လုပ်သမျှခံနေရတဲ့သူတွေကို ဘယ်လိုမှ မကယ်တင်နိုင်ဘူးဆိုတာကို နားလည်လာခဲ့တဲ့အချိန်မှာ သူတို့အောက် မကျတဲ့ PhD လက်မှတ်တစ်ခုကို ကျွန်မ အသည်းအသန် လိုချင်လာ ခဲ့ပါတယ်။

ကလေးရဖို့ မျှော်လင့်ချက်ကလည်း မေးမှိန်သထက် မေးမှိန်လာချိန်မှာ PhD တက်ရဖို့အတွက် ကျွန်မ စတင် လုံးပမ်းခဲ့ပါတယ်။ လိုအပ်တဲ့စာမေးပွဲတွေကို ကျားကုပ်ကျားခဲဖြေ၊ သူများတွေ Holidays မှာ မိသားစုနဲ့ အပန်းဖြေခရီးထွက်တာတွေကို facebook ပေါ်ကနေ သွားရည်ကျရုံကလွဲလို့ ကျွန်မ အချိန်နဲ့ ငွေတွေကို အနာဂတ်အတွက် မြှုပ်နှံနေရင်း အသက်ကြီးမှ ဘဝစရတဲ့သူတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ တစ်ခါတလေမှာ အလွန်မောပမ်းခဲ့ပါတယ်။ ၂၀၁၄ နိုဝင်ဘာလ ကုန်ခါနီး ကျွန်မတို့ တက္ကသိုလ်ရဲ့ စာသင်နှစ်ဝက်တစ်ခု ပြီးလုပြီးခင်မှာ PhD လျှောက်လွှာတွေတင်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းများ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မ ကလေးတစ်ယောက်လို ပေါ့ပါးမြူးထူးနေခဲ့ပါတယ်။

ဒီနှစ်မှာ ကျောင်းတစ်ခုခုကတော့ ကျွန်မကို လက်ခံမှာပါဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကလေးကလည်း လမိုက်ညရဲ့ ပိုးစုန်းကြူးလေးတွေလို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ကျွန်မကို အားပေးကြပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ မေ့တာ ကျော်တာ ၂ ပတ် မပြည့်ခင်မှာ သားဖွားမီးယပ်ဆရာဝန်က ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုတာကို အတည်ပြုခဲ့ပါတယ်။ တိုက်ဆိုင်လွန်းတဲ့ ကံကြမ္မာကို အံ့ဩလွန်းလို့ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေတာ နှစ်ရက် လောက်ကြာပါတယ်။ ဘာကြောင့် ကျောင်းလျှောက်မှပဲ ရောက်ရောက် သာကြရသလဲ ကလေးတို့ရယ်။ ဖော်ပါသေးတယ်လေ။ အမှတ်စာရင်း ဘဗျဲ့ပဲ ပို့ထားပြီး online application တွေ ဘာမှမစရသေးလို့။ PhD က အသက် ၄၀ ကျော်မှလုပ်လည်း ရပါသေးတယ်၊ ၄၀ မကျော်ခင် ကလေးရတာကိုက တော်တော် ကံကောင်းလှပါပြီ။ ဘိုင်ဘိုင် PhD ရေ နောက်မှဇာတ်လမ်းဆက်ကြစို့နော်။

စိတ်ထဲမှာ ကလိကလိနဲ့ တွေ့သမျှလူတွေကို ကျွန်မ နောက်ထပ် ကလေးရပြီ သိလားလို့ ကြားချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းထားရပါတယ်။

၆ ပတ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ဇာတ်လမ်း စပါပြီ။ မနက် ၄ နာရီလောက်ကြီး သွေးတွေ ဆင်းလာပါတယ်။ ကျွန်မ ဆက်အိပ်လို့မရတော့ပါ။ မိုးလင်း တော့ ဆေးရုံကိုပြေးခဲ့ပါတယ်။ သားဖွားမီးယပ်အထူးကုက ကျွန်မကို ultrasound နဲ့ စစ်ဆေးပါတယ်။ 'ဟိုက TV ကိုကြည့်ပါ' သူလက်ညှိုး ထိုးပြတဲ့နေရာကို ကျွန်မကြည့်လိုက်တဲ့အခါ အရင်ကလည်း မြင်ဖူး ပေမယ့် ဘာတွေမှန်း သဲသဲကွဲကွဲ နားမလည်နိုင်တဲ့ အဖြူအမည်း ပုံရိပ်တွေကို တွေ့ရပါတယ်။ 'ဒါကြီးက မင်းရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကြီးပေါ့' မြင်နေ ရတဲ့ ဧရိယာတစ်ခုလုံးကို ညွှန်ပြရင်း သူဆက်ပြောပါတယ် 'ဒီအမည်း ရောင် ဧရိယာက သားအိမ်၊ ဒီအဖြူရောင်လေးက မင်းရဲ့ ကလေးပါ။' သူထောက်ပြတဲ့နေရာကို အကြည့်မှာ စပါးစေ့တစ်စေ့စာ အဖြူပျူပျူ အရာကလေးတစ်ခုကို ကျွန်မ မြင်ရပါတယ်။ 'မင်းရဲ့ကလေးက ၆ ပတ် ရှိပြီ။ သူ့ရဲ့ ကိုယ်လုံးလေးက ၃.၄ ဗီလီမီတာ ရှိပြီလေ။' ဗြဲနံးကနဲ ကျွန်မ အသိတစ်ခုကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိလိုက်ရသလို ခံစားလိုက် ရပါတယ်။ ဘုရားဘုရား ကျွန်မ သိရှိလက်ခံထားတာ အမှားကြီး မှားနေ ပါရောလား။

ပထမဆုံးအကြိမ် ကလေးဗိုက်ထဲမှာမြဲဖို့ ဆေးတွေသောက် အိပ်ရာ ထဲမှာ တစ်လလုံးလုံး မနေချင်ဘဲနေခဲ့ရတုန်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တိုက်ပွဲ ဝင်သူကြီးတစ်ယောက်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ တကယ် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တဲ့သူက ကျွန်မမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်မ သားအိမ်ထဲမှာ နေရာတစ်ခုရပြီး ၉ လ ကျော် နေထိုင်နိုင်ဖို့နဲ့ လောကထဲကို လူသားတစ်ဦးအဖြစ် ရောက်ရှိလာဖို့ တိုက်ပွဲဝင်နေသူက ၃.၄ ဗီလီမီတာပဲရှိသေးတဲ့ ကလေးပိစိကွေးကလေး ပါလား။ ကျွန်မက သူတိုက်ပွဲမှာ အင်အားအပြည့်နဲ့တိုက်ဖို့ နောက်တန်း ကနေ စားနပ်ရိက္ခာထောက်ပံ့ပေးရသူ သက်သက်ပါပဲ။ ဪ ကလေး ရယ် ... ဘယ်အချိန်က ကျနေမှန်းမသိတဲ့ ကျွန်မပါပေါ့က မျက်ရည်

တွေကိုမြင်တဲ့ ဆရာဝန်မ ပြူးပြူးပြာပြာဖြစ်သွားပါတယ်။

‘အို ဘာကြောင့်ငိုရတာလဲ မငိုပါနဲ့ မင်းကလေးကို ငါ ရအောင် ကယ်မှာပါ။’ ‘ဒါ ၃ ခါမြောက်ဆိုတော့ ငါစိတ်မကောင်းလို့ပါ’ လို့ ဆရာဝန်မကို ပြန်ဖြေအပြီးမှာ ကျွန်မ အသံထွက်ပြီးမငိုမိအောင် သန့်စင်ခန်းထဲကို ပြေးဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီဆေးတွေကို သောက်ပြီး အိပ်ရာထဲမှာ တစ်ပတ်နေပါ။ တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့အခါ ပြန်လာခဲ့ပါ။ လိုအပ်ရင် ဆေးဆက်သောက်ရမယ်။ Semester Break ရောက်ပြီမို့ ကျောင်းသွားစရာ မလိုပေမယ့် လက်စမသတ်သေးတဲ့ အလုပ်တွေကို တွေးမိပြီး အမှတ် ခြစ်လို့ ရသလားဟင်လို့ မေးမိပါတယ်။ ‘အင်း ရပါတယ် တစ်နာရီထက် ပိုပြီး မထိုင်ရင်ရပြီ၊ တတ်နိုင်သမျှလှဲနေပါ။’ ဪ ... အနည်းဆုံး ဒီ တစ်ပတ်တော့ အိပ်ရာထဲမှာ နေရတော့မှာပေါ့။ အို ... ကျွန်မအတွက်က တော်ပါသေးတယ်လေ။ ကျွန်မရဲ့ သားအိမ်ကျဉ်းကျဉ်းမှောင်မှောင်လေး ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းတိုက်ပွဲဝင်နေရတဲ့ သူကလေးနဲ့ စာရင် ကျွန်မက အများကြီး အနေသက်သာပါသေးတယ်။

အားပေးမယ့် ခင်ပွန်းသည် သမီးလေးနဲ့ ဆွေမျိုးသူငယ်ချင်းတွေ၊ ထမင်းဟင်းချက်ကျွေးမယ့် ကြီးကြီးလည်း ရှိနေတာပဲလေ။ တကယ်တော့ နှင်းနှင်းလေးအလှည့်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရတာပါပဲ။ မိခင်ရဲ့ဝမ်းထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက် ဘယ်လိုအသက်ရှင်နေ ထိုင်ရတယ်ဆိုတာကို စာပေတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မ ရေရေလည်လည် နားမလည်ခဲ့ပါလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ သနားပြီး တိုက်ပွဲဝင်သူကြီးလို့ အထင်ရောက်နေခဲ့တယ်။ ဘယ်သူမှ မတိုက်ခိုင်းတဲ့ တိုက်ပွဲတွေကို တိုက်နေရသူလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နာမည်ပေးထားတဲ့ ကျွန်မ၊ ရောက်လာတဲ့ ကလေးတွေလည်း ကျွန်မဆီက ဓာတ်တွေကူးပြီး မမွေးသေးခင်မှာပဲ fighter လေးတွေ ဖြစ်နေပါရောလား။ လူဘဝဆိုတာ

အငိုနဲ့စပြီး အငိုနဲ့ ဆုံးတယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။

ကျွန်မဘဝကပေးခဲ့တဲ့ အသိတရားအရတော့ ဘဝဆိုတာ တိုက်ပွဲနဲ့ စပြီး တိုက်ပွဲနဲ့ ဆုံးတယ်လို့ ဆိုချင်ပါတယ်။ အူဝဲ လို့ငိုပြီး အမေ့ဇိုက်ထဲက ထွက်မလာခင်ကတည်းက ဒီအမေ့ဇိုက်ထဲမှာ နေရာတစ်ခု ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲရအောင် ကျွန်မတို့ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြရပါတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ တိုက်ပွဲတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်ရောက်လာခဲ့တာ အားလုံးအသိပါပဲ။ တိုက်ပွဲလို့ အမည်တပ်တာနဲ့ အမည်မတပ်တာပဲ ကွာပါလိမ့်မယ်။

ကဲ... ကလေးရေ ဆက်တိုက်လိုက်ပါဦးနော်။ မေမေ အစွမ်းကုန် ကူညီနေမယ်။ ကလေးကို ကြည့်ပြီး မေမေလည်း ဒီနေ့ကစလို့ တိုက်ပွဲတွေကို သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေဘဝအဖော်တွေလို့ သဘောထားပြီး သူတို့နဲ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေထိုင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားသွားတော့မယ်ကွယ်။ အောင်ပွဲရ ကလေးကို စောင့်မျှော်နေတဲ့ မေမေ

December 5, 2014

ကလေးတစ်ယောက်၏ နိဒါန်း

'နှင်းနှင်း glueဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ'

'ကြီးကြီး ရှာပေးပါဦး'

'ဘာရှာရမှာ....'

'Glueလေ glue'

'ဂလု ဆိုတာ ဘာတဲ့'

'Glueဆိုတာ sticky ဖြစ်တဲ့ဟာလေ'

'ဘာကိုပြောတာ....'

'ဒီလို စာရွက်ကို ဒီလို ဒီလို လုပ်ပြီး ဒီလို stick မှာလေ'

ဘာကိုရှာရမုန်းမသိလို့ စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ ကြီးကြီးအသံနဲ့ စာရွက်ပေါ်မှာ ဆွဲထားတဲ့ ပုံတွေကို ပြရင်း သူတတ်သလို လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ရှင်းပြနေတာကို နားမလည်တဲ့အဆုံး ဒေါသထွက်စပြုနေတဲ့ နှင်းနှင်းအသံတို့ကို ကြားနေရတဲ့ ကျွန်မ ခြစ်လက်စ အဖြေလွှာစာရွက်နဲ့ ဘောပင်ကို ချပြီး အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်။

"သမီးလေး glueဆိုတာ မြန်မာလို 'ကော်'လို့ ခေါ်တယ်၊ ကောက်ကို နှင်းနှင်း ကော်ဘူးရှာပေးပါလို့ ပြောနော်..."

“ကြီးကြီးကို စိတ်ဆိုးတယ်၊ ကြီးကြီးက နှင်းနှင်း ရှာခိုင်းတာ ရှာမပေးဘူး....”

“ရှာမပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ် သူက glue ဆိုတာ တာ မှန်းမသိလို့ပါ...”

“ကြီးကြီး glue ဆိုတာ မှတ်ထားနော်၊ နောက်တစ်ခါ သူပြောရင် ကော်ဘူးလားလို့ မေး သိလား...”

ကျွန်မ စကားအပြီးမှာ “အေးပါ အေးပါ” ဆိုပြီး ကြီးကြီး တစ် ယောက် ကော်ဘူး ရှာပုံတော်ဖွင့်ပါလေတယ်။

ဒီအကြောင်းကို ကျွန်မ မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ပြောပြတဲ့အခါ နောက် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး တစ်ယောက်က မြန်မာလို တတ် သွားပြီး တစ်ယောက်က အင်္ဂလိပ်လို တတ်သွားမယ် လွှတ်ထားလိုက် ပါလို့ အကြံပေးပါတယ်။ သူအကြံပေးသလို ဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ အကောင်း ဆုံးပေါ့လေ။ မဖြစ်သေးခင် ကျွန်မ သမီးလေး ဒေါသကြီးသူ တစ် ယောက်ဖြစ်သွားမှာကိုတော့ ကျွန်မ ကြောက်မိပါတယ်။

‘စားလေ စားလေ စားမကြည့်ဘဲ ခေါင်းခါမနေနဲ့....’

‘မစားဘူးလား စားမှာလား.....’

‘တယ် ခေါင်းခေါက်လိုက်’

ဆက်နားမထောင်နိုင်တဲ့ ကျွန်မ ထမင်းစားပွဲဆီကို ရောက်သွားခဲ့ ပြန်ပါတယ်။

‘ကလေးကို စားစရာကျွေးတာ နွားမောင်းနေတာ ကျနေတာပဲ တော်တော့ တော်တော့’

မြန်မာပြည်က ကျွန်မ အမေထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ပဲလွန်းအနီလေး တွေ ပြုတ်ထားတာကို သူ့အဖေက နှင်းနှင်းကို ကျွေးနေခြင်းပါ။

‘လာ သမီး ဒီမှာ ကြည့် မေမေတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဘွားဘွားက

ကောက်ညှင်းပေါင်းကို ဒီပဲလေးနဲ့နယ်၊ ပြီးရင် လက်ကလေးနဲ့ ဒီလို ဒီလို ဆုပ်ပြီး ကျွေးတာ အရမ်းစားလို့ ကောင်း သိလား.....' ။

နှင်းနှင်း မျက်လုံးများက အရောင်ပြောင်းသွားပြီး

'နှင်းနှင်းလက်နဲ့ ဆုပ်ကြည့်လို့ ရမလားမေမေ' လို့ မေးလာပါတယ်။

'ရတာပေါ့၊ နှင်းနှင်း လက်ဆေးပြီးသားဆို ဆုပ်ကြည့်လေ.....'

သူ ဆုပ်ထားတဲ့ ပဲနဲ့ ကောက်ညှင်းကို ကျွန်မကို လာအကျွေး

'အိုး ကောင်းလိုက်တာ' ဆိုတော့ သူလည်း စားပါတော့တယ်။

ယောက်ျားများဟာ တခြားအရာတွေမှာ အင်းအားကြီးသလောက်

စိတ်ရှည်နူးညံ့မှုမှာ အားနည်းလွန်းလှပါတကားလို့ ကျွန်မ သက်ပြင်း ရှည်ရှည်ချမိပါတယ်။

'မေမေ ဖေဖေက နှင်းနှင်းကို အော်တယ်...' ။

သူ့အဖေ အနားမရှိချိန်ကျမှ သူ မကျေနပ်တာကို ကျွန်မကို ဖွင့်ပြောလာပါတယ်။

စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သမီးရယ် ဖေဖေက သူ ခေါင်းထဲမှာ တွေးစရာတွေ များနေလို့ သမီးကို ဘယ်လိုအဆင်ပြေအောင် ပြောရမယ်ဆိုတာ သူ မတွေးနိုင်တော့ဘူးလေ။ ခွင့်လွှတ်လိုက်နော်။ သူက ပိုက်ဆံတွေ ရှာနေရတော့ ပင်ပန်းတယ်။ ဖေဖေရှာတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့မို့လို့ သမီးကို ဒီကျောင်းကို ပို့နိုင်တာ၊ မေမေ့ ဝင်ငွေနဲ့ဆို မထားနိုင်ဘူးသိလား.....' ။

'ဒါဆိုလည်းပြီးရော' သူ့ရဲ့ လက်သုံးစကားလေးနဲ့ သူ့စိတ်သူ လျှော့ချလိုက်ပုံ ရပါတယ်။ အဖေအပေါ် မကြည်လင်တဲ့ အတွေးတွေ ကလေးစိတ်ထဲရောက်သွားမှာကို ကျွန်မ စိုးရိမ်မိပြန်ပါတယ်။

ကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကျန်းမာအောင် မွေးကျွေးပြုစုခြင်းဆိုတဲ့ ဘာသာရပ်ကို ဘယ်တက္ကသိုလ်ကမှ အသိ

အမှတ်ပြုလက်မှတ် မပေးမှန်းသိရက်သားနဲ့ ကျွန်မ အရေးတကြီး လှေလာသင်ယူနေခဲ့တာ သမီးလေး အသက်နဲ့အမျှပါပဲ။ နေ့စဉ် သင်ခန်းစာအသစ်တွေကို တွေ့ကြုံရသလို မေးခွန်းတွေကလည်း အမြဲ အသစ်အသစ်တွေပါပဲ။ အမှတ်များတဲ့အခါ ကြည်နူးရသလောက် အောင်မှတ်မရတဲ့အခါတွေမှာလည်း ရင်မောရပါတယ်။

သမီးလေးရဲ့ စိတ်ပြောင်းလဲမှု အသေးအမွှားလေးကအစ ကျွန်မ ဂရုတစိုက်နဲ့ စောင့်ကြည့်ခဲ့သလို ကလေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဗဟုသုတတွေကိုလည်း လက်လှမ်းမီသမျှ ရှာဖွေဖတ်ရှုခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ကျောင်းက မိဘဆရာ တွေဆုံပွဲကို သွားတိုင်း သူ့အတန်းပိုင် ဆရာမဆီကလည်း ရသမျှ မေးမြန်းလေ့ရှိပါတယ်။ 'ကြယ်စင်က တစ်ခါတလေ သူ့ ကမ္ဘာလေးထဲမှာ နေနေတတ်တယ်၊ ခေါ်ရင် မကြားတတ်ဘူး။ အဲဒါ ခိုးရိုမ်ရတဲ့ အဆင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကလေး အတော်များများက ဒီလိုပဲ သူတို့အတွေးနဲ့ သူတို့နေလေ့ရှိကြပါတယ်။ အိမ်မှာ သူ့ကို စကားများများ ပြောပေးပါ'

'စကားများများပြောပေးဖို့....'

ဒီတာဝန်က ကျွန်မ ခေါင်းပေါ်ကို လုံးလုံးလျားလျား ကျပါတယ်။ မြန်မာစကားကို ထမင်းစားရေသောက်ကလွဲလို့ သူ့အကြောင်းကိုတောင် သူများကိုပြောဖို့ အတော်ဝန်လေးတတ်သူ ကြီးကြီးဟာ နှင်းနှင်း နားထောင်ချင်လောက်အောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ဘယ်ခေါင်းစဉ်ကိုမှ မပြောတတ်ပါ။ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ရင် ရေမသောက်တမ်း စကားပြောနိုင်တဲ့ ကျွန်မ အချစ်ခင်ပွန်းက နှင်းနှင်းကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ရှားရှားပါးပါးပြောအပြ ပုံပြင်အစကို ပြောအပြီးမှာပင် အလယ်ပျောက်နေခဲ့လို့ ကျွန်မ အူတက်မတတ်ရယ်ခဲဖူးတာကိုလည်း ပြန်ပြောင်းသတိရ မိပါတယ်။

မနက် ၇ နာရီခန့်မှာ အိမ်က စထွက်ပြီး အစောဆုံး ညနေ ၅ နာရီ (တစ်ခါတလေ ကားလမ်းပိတ်ရင် ၆ နာရီ) လောက်မှ အိမ်ကို ပြန်ရောက်တဲ့ ကျွန်မဟာ ကျောင်းဆရာမတို့ ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းမှာ တော်တော်လေကုန်ခဲ့ပြီဖြစ်လို့ လမ်းမှာတွေ့တဲ့ သူတွေကိုတောင် ပြုံးရုံပဲ ပြုံးပြပြီး အိမ်ကိုအရောက်မှာ နှင်းနှင်းစိတ်ဝင်စားမယ့် ခေါင်းစဉ်ကို ဦးနှောက်က ထုတ်လုပ်မပေးနိုင်သလို ပါးစပ်ကိုလည်း ဟတောင် မဟ ချင်တော့ပါဘူး။

‘ကဲ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ အရပ်ကတို့ရေ... လို့ ကာတွန်းထဲက လိုသာ အော်လိုက်ချင်ပါတော့တယ်။

‘ငါ့မှာ ကလေးနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ ငါ့မိန်းမက အင်ဒိုနီရှန်၊ ကလေးမရခင်က international school မှာ ဆရာမလုပ်တယ်။ အခု ကလေးတွေကို အိမ်မှာပြုစုရင်း စာသင်ပေးနေတယ်။ အတန်းနည်း နည်းကြီးမှ ကျောင်းပို့မယ်။ ကျောင်းဆိုတာ ကလေးတွေရဲ့ အတွေး အခေါ်တွေကို ဖျက်ဆီးပစ်တဲ့နေရာ နှင် သိလား ကြည့်စင်...’ စာကြည့် တိုက်ထဲမှာ ထိုင်ပြီးစာရေးနေတဲ့ ကျွန်မကို မဆီမဆိုင် လာမိတ်ဆက်ပြီး စကားတွေ ဖောင်ဖွဲနေတဲ့ စိတ်ပညာမဟာတန်းကျမ်းစာပြုစုနေသူ အမေရိ ကန်တစ်ယောက် ပြောပြတဲ့ ကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်း အရာတွေကို ကျွန်မ စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်မိပါတယ်။ ‘ကလေး တိုင်းက မွေးကင်းစကနေ ကျောင်းနေတဲ့အရွယ်အထိ ဉာဏ်ရည်တွေက အတူတူနီးပါပဲ။ သူတို့မှာ အရမ်းအံ့ဩစရာကောင်းလောက်တဲ့ အတွေး အခေါ်တွေ ရှိတယ်။ ကျောင်းပညာရေးက သူတို့ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ စွမ်းရည် တချို့ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်...’

သူစကားတချို့ကို ကျွန်မ ဉာဏ်က လိုက်လို့မမီပါ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေရဲ့ ထူးခြားတဲ့စွမ်းရည်တွေကို ကျောင်းတွေက ဖျက်ဆီး

ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားက ကျွန်မ နားထဲမှာ စွဲပြီးကျန်ခဲ့ပါတယ်။ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ မြန်မာပြည်ရဲ့ အခုလက်ရှိ အဝေဖန်အခံရဆုံး ပညာရေးစနစ်က သက်သေပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့လို အမေရိကမှာ မွေးပြီး ကြီးခဲ့တဲ့သူတစ်ယောက်က ပညာရေးစနစ်အားလုံးကို ဝေဖန်နေတော့ ကျွန်မ ခေါင်းထဲမှာ နည်းနည်း ကျပ်သွားပါတယ်။ ထားလိုက်ပါလေ။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းနားလည်လာမှာပေါ့။

ကလေးတွေရဲ့ ထူးခြားတဲ့ စွမ်းရည်တွေကို ကျောင်းတွေက မဖျက်ဆီးလိုက်ခင်မှာ အရင်ဖျက်ဆီးလိုက်တဲ့ သူတွေရှိနေတာကိုတော့ ကျွန်မ ဖျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ဖူးပါတယ်။ ကလေးတွေရဲ့ မိဘ(အုပ်ထိန်းသူ) တွေပါ။ တချို့မိဘတွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဖျက်ဆီးမိလို့ ဖျက်ဆီးမိ မှန်းတောင် မသိရှာပါဘူး။ သူတို့လုပ်သမျှ အကောင်းချည်းပဲလို့ ဖျက်စိ ခုံမှိတ်ပြီး ပြောကြပါတယ်။ တချို့ကတော့ သူတို့လုပ်နေတာတွေ မဟုတ် လှဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် ဟုတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မသိကြ၊ သိအောင်လည်း အားမထုတ်ကြပါဘူး။ ဒီလိုပြောလို့ မိဘတွေကို စော်ကားသူလို့ ကျွန်မကို ဆိုရင်လည်း ခံရမှာပါ။

ဖျက်ဆီးပစ်တဲ့ မိဘတွေထဲမှာ ကျွန်မလည်း ပါပါတယ်။ ကျွန်မ က ဒုတိယအမျိုးအစားထဲမှာ ရောက်နေပြီး အခုလက်ရှိ အဲဒီအထဲက ရုန်းထွက်ချင်နေသူပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခေတ်မီတိုးတက်တဲ့ တိုင်း ပြည်တွေမှာ အနာဂတ်ရဲ့ လူထုကြီးဖြစ်လာမယ့် ကလေးတွေကို စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ကျန်းမာအောင် မွေးကျွေးပြုစုခြင်းဆိုတဲ့ ဘာသာရပ်ကို အထူး တလည် လေ့လာပြီး မိဘတွေကို ဗဟုသုတပေး ပြောင်းလဲပေးနေတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မတို့က ရှေးခတ်လူသားတွေလို 'တို့ ဒီလိုပဲကြီးလာတာ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ ဘာတွေများ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖြစ်စေချင်နေလို့လဲ' ဆိုတဲ့ အတွေးတွေနဲ့ ရပ်တန့်နေခဲ့မယ်ဆိုရင် ထိုသူတို့ရဲ့ ကလေးများ

လူကြီးဖြစ်လာမယ့်အချိန်ကို ကျွန်မ ကြောက်ပါတယ်။

ကျွန်မမှာ ဒေါသကြီးသူ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အဆိုးမြင်စိတ်၊ ဒေါသထိန်းနိုင်မှုနဲ့ စကားပြောအပေါက်ဆိုးမှုကြောင့် ယောက်ျားလေးတော်တော်များများက သူ့ကို ဝေးဝေးကရှောင်ကြပါတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို အမြင်ကတ်ခဲ့ပေမယ့် သူ့မိသားစုအကြောင်းသိလာတဲ့အချိန်မှာတော့ သူ့ကို အတော်သနားသွားမိပါတယ်။ သူတို့ တစ်မျိုးလုံး စိတ်မရှည်ကြပါတဲ့။ သူတို့ အဖေဘက်က အဘွားက ဆိုရင် စိတ်မရှည်တာမှ စာတင်ရလောက်အောင်ပါပဲ။ သူက ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ကိုင်ပြီး ဒါလာယူစမ်းဟေ့လို့ ပြောရင် ချက်ချင်းပြေးယူရင်ယူမယူရင် လက်ကနေ လွှတ်ချလိုက်ပါတယ်တဲ့။ အဲဒီလို မိဘမျိုးက သူတို့ သားသမီးတွေကို စိတ်ရှည်နူးညံ့တဲ့ ကလေးတွေဖြစ်အောင် ဘယ်လို ထိန်းကျောင်းကြလေမလဲ....။ ငါတို့က မျိုးနဲ့ ရိုးနဲ့ ဒေါသကြီးတာလို့ ဂုဏ်ယူဝင်ကြားစွာ ပြောပြလေ့ရှိတဲ့ မဟာဘွဲ့ရထားသူ ကျွန်မသူငယ်ချင်းလေးကို ဘာမှတ်ချက်မှ မပေးဖြစ် (မပေးရဲ) ပေမယ့် သနားမိတာကတော့ ကြိမ်ဖန်များစွာပါပဲ။

ကိုယ့်ကလေးကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ့်မိဘမျိုး ဘယ်သူမှ မဖြစ်ချင်ပါ။ မဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ကတော့ အပြောလွယ်သလောက် အလုပ်ခက်ပါတယ်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် လုပ်ရင်းခက်နေတာ သိရလို့ အခိုင်အမာ ပြောနိုင်တာပါ။ ကိုယ်ကျင့်သုံးနေတဲ့ ကလေးပြုစုစောင့်ရှောက်နည်းတွေက မှန် မမှန် သိပြီးနောက်မှာ အမှန်ဆီကို သွားဖို့က အချိန်နဲ့ ဦးနှောက်အပြင် အထောက်အကူပြု ကစားစရာများ လိုအပ်ပါတယ်။ ကလေးတိုင်းက တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ မတူညီကြတဲ့အတွက် သူများကလေးအပေါ် အသုံးပြုတဲ့ (အလွယ်တကူရနိုင်တဲ့) နည်းလမ်းတော်တော်များများက ကိုယ့်ကလေးအတွက် ၁၀၀ % အလုပ်မဖြစ်တဲ့အခါ မိဘများဟာ

အချိန်နဲ့ ဦးနှောက်ကို မဖြစ်မနေကို အသုံးပြုရပါတော့တယ်။ ကဲ... ကျွန်မတို့ ဘယ်လောက်တော်သလဲ ဒီနေရာမှာ မြင်နိုင်ကြပါပြီ။

‘သမီးလေး iPad ကြီး ဘယ်အချိန်ကတည်းက သုံးနေတာလဲ.....’

‘ကျောင်းကပြန်လာကတည်းကပဲ ကြီးကြီးလည်း ပြောတာပဲ မရဘူး.....’

အလုပ်ကနေ မောပြီးပြန်လာတဲ့ ကျွန်မ ပိုမောသွားပါတယ်။ နည်းလမ်းက သုံးမျိုးရှိပါတယ်။ သူ့ လက်ထဲက iPad ကို ချဖို့အတွက် iPad ထက် ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ အရာတစ်ခုကို ကျွန်မ ဦးနှောက်ထဲက ထုတ်ဖို့ ကြိုးစား (သို့မဟုတ်) တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်နဲ့ iPad ကို ချခိုင်းပြီး အိမ်စာလုပ်ခိုင်း၊ နောက်ဆုံးတစ်ခုကတော့ နောက် ခွင့်မတောင်းဘဲ ဒါကို ယူဆော့ဦးမလား ဆိုပြီး သူ့ကို ရိုက်ဖို့ပါပဲ။ တတိယနည်းက ကျွန်မ အမုန်းဆုံး (လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့) နည်းလမ်းပါ။ ကလေးကို စိတ်ရောကိုယ်ပါ နာကျင်စေမယ့်အပြင် ကျွန်မဟာလည်း ကလေးတစ်ယောက်ကိုတောင် မနိုင်နင်းတဲ့ အလွန်တရာ ညံ့ဖျင်းသူ မိခင်တစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်မ စိတ်ကိုပါ ကျွန်မကိုယ်တိုင် နာကျင်စေတော့မှာပါ။

ကျွန်မထံ စိတ်စွမ်းအားအနည်းငယ် ကျန်သေးတဲ့နေ့တွေမှာ ပထမဦးဆုံးနည်းလမ်းကို သုံးဖို့ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ဒုတိယနည်းကို သုံးလိုက်ရတဲ့နေ့တွေက များပါတယ်။ အဲဒီလိုအချိန်တွေတိုင်း အဆုံးစွန်သော နာကျင်မှုမျိုး မဟုတ်သည့်တိုင် အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို ကျွန်မ ခံစားရပါတယ်။

‘ကဲ ဒီနေ့ နှင်းနှင်း iPad မသုံးရအောင် ဤကိုဖေ တာဝန်ယူမယ်၊ လာ သမီးလေး ဖေဖေတို့ ပန်းချီဆွဲကြမယ်.....’

၁၅ မိနစ်ခန့်အကြာမှာ ‘ဆွဲလာတယ် ဆွဲလာတယ် ဟာ ယူသွားပြီ ပါသွားပြီ ဟောဟော ဝိုးပြီ ဝိုးသွားပါပြီ’ ဆိုတဲ့ ဘောလုံးကွင်းထဲက

ပွဲကြေညာသူတစ်ယောက်ရဲ့ အသံနဲ့ အတော်လေး ဆင်တူတဲ့ နှင်းနှင်း အဖေရဲ့အသံကို ကျွန်မသာမက အိမ်နီးချင်းများပါ ကြားနိုင်ကြပါပြီ။

‘နှင်းနှင်း အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူးလေ ဟာ...ပြောနေတာ မရဘူးလား မရောပစ်နဲ့လို့ဆို ဟောဟော လုပ်ပစ်လိုက်ပြီ ဟာ သွားပါပြီ...’

ကျွန်မ ရောက်သွားချိန်မှာ ‘ချစ်လေးသမီး အရမ်းဆိုးတယ် တော်ပြီ နောက် ပန်းချီဆွဲသင်မပေးတော့ဘူး သွားသွား...’ ဆိုပြီး ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ယောက်ကို အော်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။

‘အမယ်လေးတော် ချစ်လေးသမီး’ တဲ့ သူအကဲပါတဲ့ အချိန်တွေ ကျတော့ ဒါ ဘယ်သူ့ ကလေးလေးလဲလို့ ခဏခဏမေးပြီး။

နှင်းနှင်း မြန်မာစကားကောင်းကောင်းပြောနိုင်အောင် သင်ပေးရတာ ကျွန်မအလုပ်၊ သူ အစားအစာအသစ်တစ်ခုကို စားချင်လာအောင် သိမ်းသွင်းရတာလည်း ကျွန်မတာဝန်၊ သူ့အိမ်စာတွေ ပြီး မပြီး စစ်ပေးရတာလည်း ကျွန်မ၊ သူ iPad လျှော့သုံးဖို့ ဦးနှောက်ကို ညှစ်ထုတ်ပြီး အလိမ္မာသုံးဖို့က ကျွန်မ ခေါင်းပေါ်မှာ၊ မျက်စိမကောင်းလို့ဆိုတဲ့ ကြီးကြီးနဲ့ သူ့လက်သည်းတောင် သူ ကောင်းကောင်းမညှပ်တတ်တဲ့ နှင်းနှင်း အဖေတို့ကို စိတ်မချလို့ နှင်းနှင်းလက်သည်းကို အချိန်မီညှပ်ပေးရတာလည်း ဒီကကျွန်မ။

နှင်းနှင်းအသိဉာဏ်မြင့်လာတာနဲ့အမျှ အသိဉာဏ်ရှိရှိ ထိန်းကျောင်းဖို့ ကြီးကြီးနဲ့ ကျွန်မ ခင်ပွန်းကို အားကိုးလို့မရတဲ့အခါတွေမှာ ကယ်သူမဲ့ လူသားတစ်ဦးလို ကျွန်မ ခံစားရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နှင်းနှင်းလေးတစ်ယောက် ၆ နှစ် ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ စာရေးဆရာမ ဂျူးရဲ့ ‘ဆုံနေရက်နဲ့ လွမ်းလေခြင်း’ စာအုပ်ထဲက ‘ကလေးတစ်ယောက်ကို ကိုယ်လိုသလို ပြုပြင်ပေးနိုင်တာ အသက် ၇ နှစ်မတိုင်ခင် အထိပဲ’ အဆိုအရဆိုရင် ကျွန်မမှာ ၁ နှစ်တောင် မကျန်တော့ပါလား။

မေမေ အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားပါ့မယ် ကလေးတို့ရယ်။ တကယ်
 လို့ ကလေးတို့ လူကြီးဖြစ်လာတဲ့တစ်နေ့ ကလေးတို့မှာ လိုအပ်ချက်တွေ
 ရှိခဲ့ရင်၊ တခြားသူတွေနဲ့ ညှိနှိုင်းဖို့ မလွယ်တဲ့ အကျင့်ဆိုးလေးတွေ
 ပါသွားခဲ့ရင် မေမေညံ့လို့၊ မေမေ မဆုံးမတတ်ခဲ့လို့ ဆိုတာကို နားလည်
 ပေးပါ။ ကလေးတို့ အလှည့်ရောက်တဲ့အခါကျရင် မေမေသုံးခဲ့တဲ့ နည်း
 လမ်းတွေထက်ကောင်းတဲ့၊ မေမေစိတ်စွမ်းရည်ထက်မြင့်မားတဲ့၊ အစစ
 အရာရာ သာလွန်ကောင်းမွန်တဲ့ အခြေအနေတွေနဲ့ ကလေးတို့ရဲ့ ကလေး
 တွေကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပြုစုနိုင်ကြပါစေလို့ ။

ချစ်မေတ္တာဖြင့်

မေမေ

December 30, 2014

ကျွန်မ၏ အမေနေ့၊ ကျွန်မ၏ အဖေနေ့

သို့ အမေ... ဒီနေ့ဆိုရင် အမေ သမီးကို မွေးခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လည် နေ့တစ်နေ့ကို ရောက်ရှိလာခဲ့ပြန်ပါပြီ။ နိုင်ငံအသီးသီးမှာ အမေနေ့၊ အဖေနေ့တွေ သတ်မှတ်လို့ မိဘတွေကို အရိုအသေပေးကန်တော့ကြတဲ့ အခမ်းအနားတွေကို ကြည့်နူးပျော်ရွှင်စရာ မြင်တွေ့ကြရပါတယ်။ နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း သမီးမွေးနေ့မှာကျရောက်တဲ့ သမီးတစ်ယောက်တည်းရဲ့ အမေ နေ့ အဖေနေ့ဟာလည်း သမီးအတွက်တော့ အမေအဖေတို့ရဲ့ ဂုဏ် ကျေးဇူးတွေကို အထူးတလည်အောက်မေ့သတိရမိတဲ့အတွက် မခမ်းနား ပေမယ့် ကုသိုလ်ရတဲ့ နေ့တစ်နေ့လို့ ပြောလို့ရပါတယ် အမေ။

သမီးရဲ့မွေးနေ့ကို အမေနေ့အဖြစ် သတ်မှတ်ထားခဲ့ပြီး မွေးနေ့ တိုင်းမှာ အမေ့ကို (မှတ်မှတ်ရရ အထူးတလည်) ကန်တော့ဖြစ်ခဲ့တာ အခုဆိုရင် ၁၀ နှစ်ကျော်လောက်ရှိခဲ့ပြီထင်ပါတယ်။ ဒီအတွေးခေါ်က သမီးရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အတွေးတစ်ခုတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ သမီး မှတ်မိတာ မမှားဘူးဆိုရင် ဆရာကြီးဦးသုခရဲ့ စာတွေကို ဖတ်တဲ့အခါတုန်းက ရခဲ့ တဲ့ အတွေးအခေါ်တစ်ခုလို့ ထင်ပါတယ်။ ထပ်ပြီးရဲ့ထွင်ဖြစ်တာကတော့ (ဒီနှစ်ကမှစလို့ပါ) သမီးအတွက် အမေနေ့ကို အဖေနေ့နဲ့ သမီးဘာသာ

ပေါင်းပစ်လိုက်တာပါပဲ။ အမေတစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာ စေတနာ အနစ်နာ တွေကို ကလေးတစ်ယောက်မွေးပြီးချိန်မှာ သမီး ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့ တစ်ယောက်ထက်ပိုတဲ့ သားသမီးတွေကို အမေတွေ ဘယ်လို မျှဝေချစ်ကြတယ်ဆိုတာကို လများမကြာခင် အချိန်အတွင်းမှာ သမီး သိရတော့မယ်အမေ။ ကလေးတစ်ယောက် မိခင်ဝမ်းထဲမှတစ်ဆင့် လူ့လောကကို ရောက်ရှိ ကြီးပြင်းသွားကြတာကို လူတိုင်းလိုလို တွေဖူးမြင်ဖူးကြပြီး 'ဟယ်ကလေးလေးတွေ ကြီးသွားတာ မြန်လိုက်တာ' လို့ ပြောလေ့ပြောထရှိကြပါတယ်။ သမီးကိုယ်တိုင်လည်း သူများကလေးတွေကို ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကလေးတစ်ယောက် မိခင်ဗိုက်ထဲကနေ လူ့လောကထဲရောက်ပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် အတိမ်းအစောင်းမရှိ ရပ်နိုင်တဲ့အချိန်အထိ အမေတစ်ယောက်ဟာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ (တချို့နေ့တွေမှာ နာရီနဲ့အမျှ) ပင်ပန်းခွဲရတယ်ဆိုတာကို အမေဖြစ်ဖူးတဲ့ အမေများသာ ခံစားနားလည်နိုင်ကြမယ်လို့ သမီးထင်ပါတယ်။

ငယ်ရွယ်တဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရလို့ ဘာဝေဒနာမှ မခံစားလိုက်ရပါဘူးဆိုတဲ့ မိခင်တွေဟာ သားဖွားခြင်းဆိုတဲ့ ကမ္မဇလေလှုပ်ရှားတဲ့အချိန်အခါကိုတော့ မလွဲမသွေ ကြုံတွေ့ရပါတယ်။ ကမ္မဇလေလှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ ဗိုက်ခွဲမွေးလိုက်ရတဲ့အမေတွေမှာလည်း အနည်းဆုံးတော့ ဓားဒဏ်ရာကို ခံစားကြရပါသေးတယ်။ မိခင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဘာမှမနာကျင်မခံစားရဘဲ မွေးထွက်သွားတဲ့ ကလေးတော့ ရှိမယ်မထင်ပါဘူးနော် အမေရယ်။ သားလျှောသားပျက်အန္တရာယ်ကို ချောက်ချားခွဲရခြင်းနဲ့အတူ ကိုယ်ဝန်ပထမ ၃ လအတွင်းရရှိတဲ့ ဝေဒနာတွေကို နာရီနဲ့အမျှ ခံစားနေရတဲ့သမီးအတွက် ၂၀၁၅ ခုနှစ်မှာ ကျရောက်တဲ့ သမီးရဲ့ အမေနေ့က တခြားနှစ်တွေရဲ့ အမေနေ့တွေထက် ထူးခြားနေခဲ့ပါ

တယ်အမေ။ ဝေဒနာကို ခံစားရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း မိခင်မေတ္တာကိုလည်း နာရီနဲ့အမျှ အမှတ်ရအောက်မေ့နေမိတဲ့အတွက် ဒီဝေဒနာကိုတောင် ကြိဖန်ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။

သမီးကိုမွေးခဲ့တဲ့နေ့ကို မိခင်နေ့အဖြစ်သတ်မှတ်မယ်ဆိုရင် သမီးရဲ့ အဖေအပေါ်မှာ မတရားဘူးလို့ သမီးခံစားရပါတယ်။ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာနဲ့တာဝန် ဘယ်လောက်ကြီးမားတယ်ဆိုတာကို သမီးခင်ပွန်းကို ကြည့်ပြီးမှ နားလည်နိုင်ခဲ့လို့ အခုမှ သိရကောင်းလားဆိုပြီး အဖေ သမီးကို စိတ်ဆိုးမယ်လို့တော့ သမီးမထင်ပါဘူး။ ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး မမွေးခဲ့ပေမယ့် အမေပြောပြခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့ပြီး အဖေရဲ့ မေတ္တာတွေကိုလည်း သမီး နားလည်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ် အဖေ။ သမီးတို့ မောင်နှမတွေကို တစ်ယောက်မွေးတိုင်း အဖေ မီးဖိုချောင်တစ်ခါဝင်တဲ့ အကြောင်းက အမေပြောပြလွန်းလို့ သမီးတို့ အလွတ်ရနေခဲ့ပါပြီ။ အဖေက အစားအသောက်ကြေးများသလောက် ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မချက်တတ်ပါတဲ့။ ကိုယ်ခွဲမရှိတဲ့ အမေ ကလေးမွေးပြီး ဆေးရုံမှာ နေရတဲ့ရက်တွေမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကလေးနဲ့ သူ့အတွက် အဖေ မီးဖိုချောင်ဝင်ပါတယ်။ သူ့အကြိုက်ဆုံးနဲ့ အလွယ်ကူဆုံး ဝက်အူချောင်းကို ဆီတစ်လှေလောက်နဲ့ တူးနေအောင်ကြော်ထားပြီး ခါးတောင်းကျိုက်နဲ့ ပန်းကန်ဆေးနေတဲ့ မီးဖိုထဲက အဖေကို ကျောင်းကအပြန်ကူညီဖို့လာတဲ့ အမေညီမ အပျို ၂ ယောက်က တွေ့သွားအပြီးမှာ အမေကိုပြန်ပြောပြပြီး ရယ်ကြပါတယ်တဲ့။ အမေ အဝတ်မလျှော်နိုင်သေးတဲ့နေ့တွေမှာ သမီးတို့ အဒေါ်တွေနဲ့အတူ အနီးတွေကူလျှော်ပေးခဲ့တာကိုလည်း အမေပြောပြလို့ သိခဲ့ရပါတယ်။

အညာမှာ သမီးတို့ မောင်နှမ ၄ယောက်လုံးမျက်စိနာကြတော့ မနက်ကျိုးမနီးခင် မိခင် ဖခင်က လျှာနဲ့ မျက်စိကို လျက်ပေးရတယ်ဆိုလို့

မိုးမလင်းခင်ထပြီး သမီးတို့ အားလုံးရဲ့မျက်စိတွေကို လျှာနဲ့ လျက်ပေးခဲ့တာကိုလည်း အမေ့ဆီက ကြားခဲ့ရပါတယ်အဖေ။ သမီးတို့ မောင်နှမတွေ လက်သည်းကောင်းကောင်းညှပ်တတ်အောင်၊ ထမင်းဟင်းတွေ မဖိတ်စဉ်ဘဲစားတတ်အောင်၊ ကိုယ့်အညစ်အကြေးကိုယ် ဆေးကြောတတ်အောင်၊ မဆဲဆိုရအောင်၊ စကားလိမ်ညာမပြောတတ်အောင်၊ စာဖတ်ဝါသနာပါအောင်၊ စည်းကမ်းကြီးတဲ့ ရိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့ စိတ်အလွန်ရှည်တဲ့ အဖေက သင်ပေးခဲ့တွေကိုတော့ သမီး သေသေချာချာမှတ်မိပါတယ် အဖေ။

အဖေနဲ့ပတ်သက်ပြီးမမေ့နိုင်ခဲ့တဲ့ နေ့တစ်နေ့ကို (စ တန်းကျောင်းသူ အချိန်လောက်လို့ထင်ပါတယ်) ဒီစာရေးတော့ သမီး သတိရမိပါတယ်။ ကျောင်းကဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ 'ရဲခဲလှတဲ့ လူ့ဘဝမှာ ကျန်းမာချမ်းသာစွာနေနိုင်ဖို့ အရေးကြီးကြောင်း' သင်ခန်းစာကို နားထောင်လာခဲ့တဲ့သမီး အိမ်အရောက်မှာ အဖေ့ကို ပြန်ပြီး lecture ပေးခဲ့မိပါတယ်။ "သမီးဘာကိုဆိုလိုတာလဲ" ဆိုတဲ့ အဖေ့အမေးကို "အဖေ ဆေးလိပ်ဖြတ်ပါလားဟင်" လို့ အရဲစွန့်ပြီး တောင်းဆိုမိပါတယ်။ အဖေမျက်နှာက ရုတ်တရက် တစ်မျိုးပြောင်းသွားပြီး "ဆေးလိပ်သောက်လို့ အသက် ၅ နှစ် တိုမယ်ဆိုရင် အဖေ ၅ နှစ်စောသေမယ်၊ ဆေးလိပ်တော့ မဖြတ်နိုင်ဘူးသမီး" လို့ ပြောပြီး သမီးရှေ့ကနေ ချက်ချင်းထထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီညက အဖေ အိပ်ပျော်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမှ သမီး နားလည်ခဲ့ပါတယ် အဖေ။

"နိုင်ငံခြားဆေးလိပ်ကြော်ငြာထဲက မင်းသားတွေ စီးကရက်သောက်တာထက်တောင် ကြည့်ကောင်းတယ်" လို့ ခင်မင်ရင်းနှီးသူတွေက မှတ်ချက်ပေးခြင်းကို ရှက်ပြုံးပြုံးပြီး နားထောင်လေ့ရှိတဲ့၊ လူပျိုဘဝကတည်းက စီးကရက်အလွန်ကြိုက်တဲ့ အဖေဟာ များမကြာမီမှာပင်

စီးကရက်သောက်ခြင်းကို တီခနဲနေအောင် ဖြတ်ချလိုက်ပါတယ်။ ထူးဆန်းလွန်းလို့ အမေက အမေးမှာ “ကလေးတွေ ကြီးလာတော့ စာအုပ်ဖိုးလေးဘာလေး အပိုထွက်လာအောင်လို့ပါ” လို့ အဖေ ဖြေခဲ့တာကို အမေ့ဆီက သမီးသိခဲ့ရပါတယ် အဖေ။ တည်ကြည်တဲ့ အဖေ့ဆီက ကြားရခဲ့တဲ့ စကားတွေကို မိန်းမသားတို့ ထုံးစံအရ အမေက ဖွင့်ပြောလာတဲ့အခါတိုင်း ပြုံးနေလေ့ရှိတဲ့ အဖေမျက်နှာကို သမီးကောင်းကောင်း ဖတ်တတ်ခဲ့ပါတယ်။

“ညည်းနာမည်ကို အမေတို့ ၂ ယောက် ရည်းစားဘဝကတည်းက ပေးခဲ့တာ သိလား” လို့ အမေအပြောမှာ သမီး အံ့အားသင့် ပျော်ရွှင်ခဲ့မိပါတယ်။ အမေက “ရူမဝမဂ္ဂဇင်းထဲက ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို ညည်းအဖေ နဲ့ ချိန်းတွေ့တဲ့နေ့မှာ ဖတ်ပြတော့ ကြည်စင်နေတဲ့ တိမ်နဲ့မိုးကောင်းကင် ဆိုတဲ့ စာသားလေးကို တွေ့ပြီး သဘောကျခဲ့ကြတယ်။ သမီးလေးမွေးရင် ၂ ယောက်စလုံးနာမည်ပါအောင် ကြည်စင်သန့်လို့ ပေးရအောင်လို့ တိုင်ပင်ခဲ့ကြတယ်။ သားဦးက ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ၂ ယောက်သား ယောက်ျားလေးနာမည်တစ်ခု အပြေးအလွှားရှာကြရတယ်လေ” လို့ အမေက ကြည်ကြည်နူးနူးနဲ့ ပြောအပြောမှာ အဖေက သူ့ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာတစ်ဖက်လှည့်ပြီး ပြုံးနေခဲ့ပါတယ်။ တနင်္လာသမီးမဟုတ်တဲ့ အမေတို့ရဲ့ ဒုတိယကလေးဖြစ်တဲ့ကျွန်မ၊ ကြည်စင်သန့် ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ပြိုင်ဘက်မရှိ ရခဲ့ပါတယ်။ ဒီနာမည်လေးအတွက် အမေနဲ့ အဖေကို အထူးကျေးဇူးတင်ခဲ့မိပါတယ်။

တကယ်တော့ သမီးဟာ အမေအဖေတို့အတွက် သမီးဆိုးတစ်ယောက်မဟုတ်ခဲ့သလို ၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်း ကောင်းတဲ့ သမီးအလိမ္မာတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ အမေတို့ မကြိုက်တဲ့ တချို့ကိစ္စတွေမှာ သမီးယုံကြည်မှုတစ်ခုကို စွဲကိုင်ပြီးခေါင်းမာခဲ့တဲ့ အချိန်အခါတွေရှိခဲ့ဖူးပါ

တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေခံစိတ်ထားကောင်းလေးတွေ သွင်းပေးခဲ့တဲ့ အဖေ၊
 အမေတို့ကြောင့် မိသားစုနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဒုက္ခပေးတဲ့ လူဆိုးလူပေ
 တစ်ယောက်တော့ သမီးမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သူတွေမဟုတ်
 ကြပေမယ့် သမီးအတွက်တော့ အဖေနဲ့ အမေတို့ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ့်
 အကြောင်းအရာတွေနဲ့ နေ့ရက်တွေက ပြောပြရရင် ပြီးမယ်ထင်ပါဘူး။
 ဒီနှစ်မှာ အမေတို့ကို လူကိုယ်တိုင် မကန်တော့နိုင်တဲ့အတွက် ဒီစာလေး
 ရေးပြီး ကန်တော့လိုက်ပါတယ်။ အမေက ဖတ်နိုင်ပေမယ့် ဖတ်ခွင့်မရှိ
 တော့တဲ့ အဖေအတွက် စဉ်းစားပြီး အမေ ငိုနေမှာကိုတော့ စိတ်မကောင်း
 ဖြစ်မိပါတယ်။

အစစ အရာရာအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အမေ....

အစစ အရာရာအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဖေ....

ချစ်တဲ့သမီး

January 17, 2015

ပျားရည်ချိုချို သောက်ခွင့်ရစေလို

လူ့ဘဝအကြောင်း သရုပ်ဖော်ထားတဲ့ ဘာသာပြန်စာစုလေးတစ်ခု ဖတ်ဖူးပါတယ်။ မူရင်းရေးသားသူနဲ့ ဘာသာပြန်သူတို့ကိုမမှတ်မိတော့ပါ။

လူ့ဘဝကို တောထဲမှာ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေလိုက်လို့ အသက်လှ ပြီးပြေးရတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကနေ စပြီးတင်ပြထားပါတယ်။ ပြေးရင်း ပြေးရင်း ပြေးစရာမြေမရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ အသူတရားနက်တဲ့ချောက်ကြီး ထဲကို ပြုတ်ကျသွားပါတယ်။ ကံဆိုးလိုက်တာလို့ ပြောလို့ မရသေးခင် လမ်းခုလတ်မှာ ချောက်ကမ်းပါးနံရံကို တွယ်ကပ်ပေါက်ရောက်ထိုးထွက် နေတဲ့ သစ်ပင်ရဲ့အကိုင်းတစ်ခုကို လက်နဲ့ တွဲလဲခိုမိပါတယ်။ သားရဲ တိရစ္ဆာန်များရဲ့ အစွယ်တဖွေးဖွေးနဲ့ ချောက်အဆုံးထိကျပြီး အရိုးတခြား အသားတခြားဖြစ်မယ့် အန္တရာယ်တို့က လွတ်မြောက်သွားလို့ ကံကောင်း သလို ထင်ရပေမယ့် ခိုမိထားတဲ့ သစ်ကိုင်းကိုကြည့်လိုက်တော့ လှုပ်လို့ လှုပ်လှည့်ပါတဲ့။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သစ်ကိုင်းကို 'နေ့' ဆိုတဲ့ ကြွက်အဖြူနဲ့ 'ည' ဆိုတဲ့ ကြွက်အမည်းတို့က တတိတိ ကိုက်ဖြတ်နေကြလို့ပါတဲ့။ အသက်အန္တရာယ်က လက်တစ်ကမ်းမှာ၊ မသေချာမရေရာမှုက နာရီနဲ့ အမျှ ကြီးထွားလာချိန်မှာ လူသားဟာ ဘာလုပ်နေတယ်ထင်ပါသလဲ။

သစ်ကိုင်းမှာဖွဲ့နေတဲ့ (ပျားကောင်တွေမရှိတော့ဘူးလို့ ယူဆရတဲ့) ပျားအုံက ပျားရည်စက်တွေကို တရှိုက်မက်မက် လျှာနဲ့လျက်ပြီး စားသုံးရင်း သူ့ရဲ့ တကယ့်အခြေအနေအစစ်ကြီးကို မေ့လျော့လို့နေပါတော့တယ်တဲ့။ ဒီစာစုလေးကို ပထမဦးဆုံးဖတ်မိတဲ့အချိန်က ရရှိတဲ့ နားလည်မှုဟာ အသက်ကြီးလာတာနဲ့အမျှ ပိုမိုနက်ရှိုင်းလို့လာခဲ့ပါတယ်။ မူရင်းစာရေးဆရာရဲ့အတွေးနဲ့အရေးကိုလည်း မချိုးကျူးဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင် လေးစားနေမိပါတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မဘဝက ကြာလေကြာလေ အဲဒီစာထဲက လူသားနဲ့ တူလာလေလေ ဖြစ်လို့ပါပဲ။ 'ကုသိုလ်ပညာ ဥစ္စာ' မရနိုင်တဲ့ စနစ်ဆိုးကြီးတစ်ခုကနေ ပြေးထွက်ခဲ့ပြီး ကမ္ဘာရွာဆိုတဲ့ ချောက်နက်နက်ကြီးထဲကို ခုန်ချမိခဲ့ပါတယ်။ ကံလေးက အနည်းငယ်ကောင်းနေသေးတော့ စိစိညက်ညက်ကြေသွားစေမယ့် အောက်ဆုံးအဆင့်ကို ငရောက်ခဲ့ပါဘူး။ တွဲခိုစရာ သစ်ကိုင်းလို့ပြောနိုင်တဲ့ အလုပ်လေးတစ်ခု ရခဲ့ပေမယ့် 'နိုင်ငံခြားသားဖြစ်ခြင်း' နဲ့ 'ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ စိန်ခေါ်မှုများဆိုတဲ့ ကြွက်နှစ်ကောင်က ကျွန်မခိုထားတဲ့ သစ်ကိုင်းကို အားပါးတရကို ကိုက်ဖြတ်နေကြပါတယ်။ မသေချာမရေရာတဲ့ အဲဒီအခြေအနေမှာကိုပဲ 'ကုသိုလ် ပညာ ဥစ္စာ' ဆိုတဲ့ ပျားရည်စက်ကလေးတွေကို တမေ့တမော စားသုံးရင်း ဘဝရဲ့မတည်မြဲခြင်းတွေကို ကျွန်မ မေ့လျော့ထားမိပါတယ်။ ညီမျှခြင်းချကောင်းစရာ မဟုတ်ပေမယ့် ဒီလို အခြေအနေမျိုးက ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းမှာ ဖြစ်နေတာလို့ ကျွန်မ မထင်ပါ။ (တိုင်းတာရေတွက်ရလောက်အောင် များပြားတဲ့) လူတစ်စုမှာ ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့အတွေ့အကြုံနဲ့ မတူဘဲ စနစ်ဆိုးရဲ့ ဒုက္ခ၊ ချောက်ထဲထိုးကျတဲ့ တစ်ခဏနဲ့ စိန်ခေါ်မှုတွေက ကင်းဝေးပြီး ကုသိုလ် ပညာ

ဥစ္စာ ဆိုတဲ့ ပျားရည်စက်တွေကို အပူအပင်ကင်းကင်း သောက်သုံးရနေတဲ့ 'လက်နှစ်ဆုပ်စာ' လူသားများလည်းရှိနေပါသေးတယ်။ 'ပထမလက်တစ်ဆုပ်စာလူသားများ' က အမှန်တကယ်တော်ပြီး အခက်အခဲအရှုပ်တွေထဲမှာ ကင်းအောင်နေနိုင်တဲ့ သူတော်ကောင်း လူသားတွေပါ။ ကျွန်မ အလွန်လေးစားအားကျပါတယ်။

'ဒုတိယလက်တစ်ဆုပ်စာ လူသားများ' ကတော့ အခက်အခဲအရှုပ်အထွေးတွေကို အခွင့်အရေးတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲအသုံးချနိုင်ကြတဲ့ လူတော်ကြီးတွေပါ။ လေးစားအားကျခြင်း အလျင်းမရှိပါ။ နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ အကြီးမားဆုံးသော လူတစ်စုကြီးအကြောင်းကတော့ မပြောချင်ပေမယ့် ချန်ထားခဲ့လို့ မဖြစ်တဲ့အကြောင်းအရာပါ။ ထိုလူထုကြီးဟာ စနစ်ဆိုးကြီးရဲ့ တွန်းပို့မှုကြောင့် 'ဆင်းရဲမွဲတေမှု' ဆိုတဲ့ ချောက်ကြီးထဲကို တလိမ့်ခေါက်ကွေး ပြုတ်ကျကုန်တာ တချို့ဆို အစအနတောင် ရှာမရပါဘူး။ သစ်ကိုင်းကို ခိုမိသူအများစုက ကံကောင်းနေသေးသလိုရှိပေမယ့် 'မတရားမှု' ဆိုတဲ့ ကြွက်အကြီးကြီးတစ်ကောင်က နေ့ရောညပါ သစ်ကိုင်းကို တဥျတ်ဥျတ်နဲ့ ကိုက်ဖြတ်နေပါတော့တယ်။

သူတို့ ပျားရည်လျက်နေရတယ်လို့ သင်ထင်ပါသလား။ ကျွန်မ မထင်ပါ။ အရည်အနည်းငယ်သာကျန်တော့တဲ့ ပျားသလက်အိုအိုကြီးကို ကိုက်နေကြရတာပါ။ မတည်မြဲခြင်း မရေရာခြင်းတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ လူသားချင်းအတူတူ၊ မေ့လျော့နေမှုချင်းအတူတူ ဆိုရင်တောင် ခဏပဲရတဲ့ လူ့ဘဝမှာ ပျားရည်ချိုချိုလေးတွေကိုတော့ လျက်ခွင့်ရစေလိုပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ချစ်တဲ့ ထိုလူထုကြီး အခြားလူသားတွေလိုပဲ ပျားရည်ချိုချိုလေးတွေကို (မဝေးတော့တဲ့ အနာဂတ်မှာ) သောက်သုံးနိုင်ကြပါစေလို့.....

March 12, 2015

ဤခရီး ပေးသလား

အခန်း [၁]

“မင်း Thesis ကို စဖတ်တော့ Thesis နဲ့ မတူဘဲ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်နေရသလိုပဲ၊ အဲဒါဘာကြောင့်လဲ”

US ရဲ့ Top 20 တက္ကသိုလ်တစ်ခုမှ ပါရဂူဘွဲ့ ရခဲ့သည့် အသက်အငယ်ဆုံး အချောဆုံး မေးခွန်းအခက်ဆုံးလို့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ ကြားထဲမှာ နာမည်ကြီးတဲ့ ကျမ်းစာစစ်ဆေးသူ ပါမောက္ခဆရာဆီမှ မထင်မှတ်တဲ့ မှတ်ချက်စကားကြောင့် ကျွန်မ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဝိုင်သွားမိပါသည်။ ကျွန်မ စာတမ်းကြီးကြပ်သူပါမောက္ခဆရာရဲ့ မျက်နှာကို လှမ်းအကဲခတ်လိုက်တော့ ဘာထူးခြားမှုမှမရှိသလို ခပ်တည်တည်ပါ။ ကျွန်မ Thesis အကြောင်းကို အစအဆုံး သိပြီးသားဖြစ်တဲ့ ကြီးကြပ်သူက သူ့မျက်နှာအပြောင်းအလဲကြောင့် ကျွန်မ Presentation အထစ်အငေါ့ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်တဲ့အတွက် မျက်နှာကို တည်ထားတယ်လို့ ကျွန်မဘာသာ လိုသလို ဆွဲတွေးလိုက်ပြီး Thesis စစ်ဆေးသူဆရာရဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပါသည်။

ဘာအဖြေမှ ထွက်မလာပါ။ ဟုတ်ပါရဲ့။ Thesis နဲ့ပတ်သက်တဲ့ မေးခွန်းတွေကို ဖြေနိုင်ဖို့ အားထုတ်ခဲ့ပေမယ့် ဒီလိုမှတ်ချက်မျိုးပေးလာခဲ့ရင်လို့ ကျွန်မ ဘာကြောင့် ကြိုတင်မစဉ်းစားခဲ့မိပါလိမ့်...

ဘာစကားမှ ထွက်မလာဘဲ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မကို စာတမ်းစစ်ဆေးသူက တစ်ချက်ပြူးကြည့်လိုက်ပြီး “ကဲ မင်း Presentationကို စနိုင်ပါပြီ” လို့ ဆိုလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ “လိုရင်း အချက်တွေပဲပြောပါ။ မင်းခံစားချက်တွေထည့်မပြောပါနဲ့” ဆိုတဲ့ ကြီးကြပ်သူရဲ့ ကြိုတင်သတိပေးမှုကို ခေါင်းထဲက ထွက်မသွားအောင် ထိန်းထားနိုင်ခဲ့တယ်လို့ ထင်နေလျက်ကပင် ကျွန်မဟာ Presentation လုပ်နေတာကို မေ့လျော့သွားပြီး မလှပခဲ့တဲ့ အတိတ်က အကြောင်းတွေကို ဒဏ်ရာအနာတရတွေ ဗရပွနဲ့ ပြန်ပြောပြနေတဲ့ လူသား တစ်ယောက်လို အသံက တစ်ချက်တစ်ချက် တိမ်ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

*

အခန်း [၂]

“ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်ဆီသို့” ဟူသည့် ဆောင်ပုဒ်ကို လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် ၂၀ ခန့်ကတည်းက မြန်မာနိုင်ငံ အရပ်ရပ်ရှိ အထင်ကရနေရာများတွင် ကြိမ်ဖန်များစွာ ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တွင် နိုင်ငံ့စီးပွားတိုးတက်ရေးနှင့် ပတ်သက်သော ဘာသာရပ်များကို သင်ကြားခဲ့ရစဉ်က ဆရာ၊ ဆရာမများရှင်းပြခဲ့၍ Growth ‘တိုးတက်မှု’ နှင့် Development ‘ဖွံ့ဖြိုးမှု’ တို့ကို သဘောတရားအရ နားလည်ခဲ့ပါသည်။

တိုင်းပြည်တစ်ခု တိုးတက်မှုရဖို့အတွက် တိုင်းပြည်ဝင်ငွေတိုးပွားလာစေရန် လုပ်ဆောင်နိုင်ရုံမျှဖြင့် လုံလောက်သော်လည်း ဖွံ့ဖြိုးမှုရဖို့ အတွက်ကတော့ ဒုတိယအဆင့်ဖြစ်ပြီး ဝင်ငွေမြင့်လာခြင်းအပေါ်အမှီပြု၍ ပညာရေးကျန်းမာရေး စာပေယဉ်ကျေးမှု အားကစားအနုပညာ အစရှိသဖြင့် ဘက်စုံကဏ္ဍစုံ အဆင့်မြင့်မားလာရေးကို ဆိုလိုပါသည်။ သီအိုရီ

အရ Growth ရပြီးမှ Development ရနိုင်သည်ဟု ယေဘုယျ နားလည်နိုင်ပါ၏။

ကျွန်မ မြန်မာပြည်တွင် နေထိုင်ခဲ့စဉ်က ဆင်းရဲသူ၊ ပညာမတတ်သူများကို အမြောက်အမြား မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသည့်အတွက် (ကျောင်းမှာလည်း သင်ယူခဲ့ရသည့်အလျောက်) Poverty 'ဆင်းရဲမွဲတေမှု' Growth 'တိုးတက်မှု' နှင့် Development 'ဖွံ့ဖြိုးမှု'တို့ကို နားလည်ခဲ့သည်ဟု ကိုယ့်ဘာသာ ထင်ခဲ့မိပါသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံကို ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ ကျွန်မ နားလည်ထားခဲ့သည်တို့မှာ စာတွေ့ကများပြီး တကယ်ထဲထဲဝင်ဝင် နားလည်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် သိလိုက်ရပါသည်။

ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ကျွန်မ ရောက်ရှိခဲ့တဲ့အကြောင်းရင်းက အေးဘက်တက္ကသိုလ်က ကျောင်းအပြီး IT အကြံပေးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကျွန်မ ခင်ပွန်းသည်နောက်ကို လိုက်လာတာဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်မ ရောက်သွားတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်က ပညာတတ်အသိုင်းအဝိုင်းဟု ပြော၍ရပါသည်။ ပြော၍ရပါသည်လို့ ပြောရတဲ့အကြောင်းရင်းက ပညာမတတ်တဲ့ မြန်မာပြည်မှ တရားမဝင်အလုပ်သမားများလည်း အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာ ရောယှက်နေထိုင်နေကြလို့ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဒီတစ်ချက်က ထိုင်းနိုင်ငံရောက် မြန်မာများနှင့် အခြားနိုင်ငံများရောက် မြန်မာများအကြား အထူးခြားဆုံး ကွာဟချက်တစ်ခုဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်မ တဖြည်းဖြည်းသိခဲ့ရပါသည်။

မိဘများနှင့် အိုးအိမ်မကွာနေလာခဲ့တဲ့ အိမ်တွင်းပုန်း လူကြောက်စာအုပ်တွေကြားမှာ ပေကပ်နေတတ်သူ ကျွန်မအတွက် စာတွေ့ပဲသိခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးသင်ခန်းစာ လူမှုရေးသင်ခန်းစာ နိုင်ငံရေးသင်ခန်းစာတွေကို အံ့ဩတကြီး သင်ယူခဲ့ရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုရင်လည်းမမှားပါ။ရောက်

ရှိနေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတန်းစားနှစ်ခု အတိအကျကွဲနေပြီး အထက် လူတန်းစားနဲ့ အောက်ခြေလူတန်းစား (အမည်ခေါ်ရန်ပေးထားခြင်းဖြစ်ပါ သည်) တို့အကြားက ပြဿနာအရပ်ရပ်တို့ကိုလည်း လူတန်းစားခွဲခြား ဆက်ဆံမှုသင်ခန်းစာကို မသင်ယူခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မဟာ အထူးအဆန်း သဖွယ် ကြားသိခဲ့ရပါသည်။ တရားဝင်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ဖြင့် လေယာဉ် စီးလာပြီး ကျောင်းတက် အလုပ်လုပ်သူများကို အထက်တန်းလွှာ လူ တန်းစားအဖြစ် သတ်မှတ်ထားပြီး နယ်စပ်ကို တရားမဝင်ဖြတ်ကူးလာ၍ ကြွရာကျပန်းအလုပ်များကို လုပ်ရင်း ဘဝရပ်တည်ရသော ပညာမတတ် သူ လူအများစုကို 'တောင်ကျော်များ' ဟု ခေါ်ကြပါသည်။

ထိုအချိန်က မြန်မာအစိုးရနှင့်ထိုင်းအစိုးရတို့ အကြား တရားမဝင် အလုပ်သမားများနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သည့်သဘောတူညီမှုမှ မရှိသေး သဖြင့် တောင်ကျော်တို့ ဘဝများက ကျိုးလန့်စာစား နေထိုင်ကြရပါ သည်။ ထိုင်းရဲက မြန်မာတွေတိုင်း နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စစ်၊ မပြနိုင်ရင် ရဲစခန်းလိုက်ခဲ့၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းတက်နေတဲ့ ကျောင်းသားတွေ အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူတွေတောင် ကျောင်းသားကတ် အလုပ်သမားကတ် မပြနိုင်ရင် ခေါ်သွားပါသည်။ နောက်မှ ကြည့်ရှုင်း။

မြန်မာပြည်မှာနေစဉ် သနပ်ခါးလိမ်း ထဘီဝတ်ပြီး မဟာတန်းပြီး သည်အထိ ကျောင်းတက်ခဲ့သော ကျွန်မ၊ 'ရဲအဖမ်းခံချင်လို့လား' လို့ ခင်ပွန်းက ကြိမ်းမောင်းမှပဲ ဘန်ကောက်ရောက်တော့ ဘောင်းဘီမဝတ် ချင်ဘဲ ဝတ်၊ မိတ်ကပ်မလိမ်းချင်ဘဲ လိမ်းရပါတော့သည်။ မြန်မာမှန်း သိရင် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ရှိရက်သားနဲ့တောင် အရစ်ခံရနိုင်တဲ့အတွက် သွားလေရာမှာ စကားတိုးတိုးပြော၊ တက္ကစီ စီးလို့ ဘာလူမျိုးလဲလို့ မေးရင် မဖြေနဲ့ မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေ အစရှိသော ကျွန်မ ခင်ပွန်း၏ သင်ကြားမှုများကို နားထဲမှာ ခါးတူးနေအောင် နားထောင်ခဲ့ရပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲ ... ကျွန်မက ဘာအပြစ်မှ မရှိဘဲ သူတို့ရှေ့မှာ ဘာကြောင့်
 မြန်မာစကား ကျယ်ကျယ်မပြောရတာလဲ၊ ဘာမကောင်းမှုမှ မလုပ်ထား
 ဘဲ မြန်မာလူမျိုးလို ဘာလို့ပြောခွင့်မရှိရတာလဲ။ ဒီလိုနိုင်ငံမျိုးမှာ ဘာကိစ္စ
 နဲ့ ကျွန်မက နေရမှာလဲ...

အလုပ်လုပ်စရာမလိုဘဲ အိမ်ရှင်မဘဝနဲ့ ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ အေးအေး
 ဆေးဆေးလုံလုံခြုံခြုံ နေနိုင်နေလျက်ကပင် ကျွန်မ ထိုင်းနိုင်ငံကနေ
 ပြန်ပြေးချင်စိတ်တွေက နေ့တိုင်းလိုလို ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့ပါသည်။ သူတို့
 နိုင်ငံမှာနေရင် သူတို့စကားတတ်ဖို့လိုတယ် သင်တန်းသွားတက်ပါ ဆိုတဲ့
 ခင်ပွန်းသည်စကားကို နားမထောင်ခဲ့ပါ။ မသင်ချင်ပါဘူး၊ ချစ်လေး
 ဒီမှာ မနေဘူး၊ တခြားတစ်နိုင်ငံသွားရအောင်ကြိုးစားမယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ
 မြန်မာပြည်ကိုပဲ အပြီးပြန်နေမယ်၊ ထိုင်းမှာနေဖို့ လုံးဝ စိတ်မကူးဘူး
 လို့ သူ့ကို ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်ပြောခဲ့ပါသည်။ ထိုင်းလူမျိုးလုပ်ငန်း
 ရှင်များ၏ မြန်မာတောင်ကျော်များအပေါ် မတရားဆက်ဆံမှုများကို
 ဟိုမှသည်မှ ကြားရသည့် အခါတိုင်း ကျွန်မ တစ်ဦးတည်း ဒေါသတွေ
 ထွက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ မြန်မာပြည်လွမ်းတဲ့စိတ်တွေပါရောပြီး ငိုမိသည့်
 အခါ များရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

*

အခန်း [၃]

အဖြေမရှိသည့်မေးခွန်းများ မကျေနပ်ချက်များ မခံချင်စိတ်များ
 ဝမ်းနည်းအားငယ်မှုများနှင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ နပန်းလုံးနေခဲ့သော ကျွန်မ
 တစ်နှစ်ကျော်ခန့်အကြာမှာ ထွက်ပေါက်တစ်ခုကို ရှာတွေ့ခဲ့ပါသည်။
 ဤထွက်ပေါက်သည်သာ ကျွန်မရင်ဘတ်ထဲက အစိုင်အခဲအနာတရ
 တွေကို ဖယ်ရှားပေးနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်သောကြောင့် ဂျပန်နိုင်ငံသို့

International Development အထူးပြုတာသာ မဟာဘွဲ့ ရရှိရန် သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။ ၁၀ လအရွယ် လူမမယ် သမီးကလေးကို ထားခဲ့ပြီး ကျောင်းသွားတက်ခဲ့တဲ့ ထိုစဉ်က ကျွန်မ၏ စိတ်အခြေအနေကို ပြန်သုံးသပ်ကြည့်သည့်အခါ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် စိတ်တွေ ပြင်းပြခဲ့ရသလဲ ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာပင် ယခုထိတိုင် အဖြေရှာမရခဲ့ပါ။

ပထမနှစ်တစ်နှစ်လုံးကို မဟာတန်းသူတေသနကျမ်းစာ ရေးသားနိုင်ဖို့ လိုအပ်သည့် အထောက်အကူပြု ဘာသာရပ်များနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရပါသည်။ ပထမနှစ်ပြီးခါနီးမှာ ကျမ်းစာကြီးကြပ်သူကို ရွေးချယ်ရပြီး ထိုဆရာ၏လမ်းညွှန်မှုဖြင့် အသေးစားကျမ်းစာတစ်စောင် ပြုစုကြရပါသည်။ နွေရာသီကျောင်း ၃ လအပိတ်မှာ ကျမ်းစာအကြီးအတွက် လိုအပ်သည်များပြင်ဆင်ထားရန် ဆရာထံမှ နာကြားပြီးနောက် ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ဖတ်ဖို့ ကျမ်းစာနှင့်ပတ်သက်သည့် စာအုပ်များ တကူးတက သယ်ဆောင်ပြီး လှောင်ချိုင့်ထဲမှလွတ်လိုက်သည့် ငှက်သဖွယ် ဘန်ကောက်ကို ကျွန်မ အပြေးလေးပြန်လာခဲ့ပါသည်။

အခန်း [၄]

ဟိုဘက်သည်ဘက် အဘွား၊ အဒေါ် ဆွေမျိုးများ တစ်ယောက်တလှည့်စီ ခဏလာနေကြအပြီး ဘယ်သူမှ မရှိတော့သည့်အချိန်မှာ ကျွန်မခင်ပွန်းသည်ဟာ ကလေးထိန်းတစ်ယောက် ထမင်းချက်တစ်ယောက် (တောင်ကျော်အမျိုးသမီး ၂ ယောက်) အကူအညီနဲ့ သမီးလေးကို သူ တတ်စွမ်းသလောက် စောင့်ရှောက်ထားခဲ့ပါသည်။

မိုးအလင်း သမီးလေးနဲ့ သူတို့ ၂ ယောက်အိပ်သည့်အခန်းကို

ဝင်ကြည့်လိုက်သည့်အခါမှာတော့ အမောဆိုသွားခဲ့ရပါ၏။ အခန်းတစ်ခုလုံး ပစ္စည်းပစ္စယတွေနှင့် မည်းမှောင်နေပြီး ၂ နှစ်နီးပါးအရွယ်ကလေးတစ်ယောက်အတွက် ကျန်းမာရေးနှင့် ညီညွတ်မှု မရှိလောက်အောင် ရှုပ်ပွနေပါသည်။ ခုတင်ခြေရင်းမှာ တာလပတ်နှင့်လုပ်ထားတဲ့ ဗီရိုတစ်လုံးက နေရာအပြည့်ယူထားပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ပစ္စည်းမျိုးစုံကို စုပြုံထိုးကြိတ်ထည့်ထားတာကို မသက်မသာတွေ့လိုက်ရလို့ အမေးမှာ ဒါ ကျွန်မ ဗီရိုပါလို့ ကရင်မလေးက ဖြေပါသည်။ မွန်မလေး ဗီရိုကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း ထူးမခြားနားပါ။ ခုတင်အောက်က မရှင်းမလင်းတွေကို ဆွဲထုတ်ကြည့်တော့ သမီးလေး ဘောင်းဘီ အင်္ကျီတချို့ကို တွေ့ရပါသည်။ ဝတ်ထားပြီးသားတွေကို အမှတ်တမဲ့ထားရင် လျှော်သည့်အထဲမရောက်ဘဲ ရက်ပေါင်းများစွာ ပစ်ထားခံရသည့် ပုံစံနှင့် အနံ့အသက်တချို့ကို ရလိုက်ပါ၏။

ဪ... သမီးလေးရယ်... မေမေပျက်ကွက်မှုကြောင့်ပါ... သမီးလေး ဘာမှမဖြစ်တာ တော်ပါသေးရဲ့...

အိမ်သန့်ရှင်းရေးကို စိတ်တိုင်းကျလုပ်လိုက်တာ ၁၀ ရက်လောက်ကုန်မှန်းမသိကုန်သွားပါသည်။ သန့်ရှင်းရေးစလုပ်ကတည်းက ကျွန်မကိုယ်တိုင် လုပ်လည်းလုပ် ပါးစပ်ကလည်း သူတို့ ၂ ယောက်ကို အိမ်တစ်အိမ်ကို သန့်ရှင်းသပ်ရပ်အောင် ဘယ်လိုထားရမလဲ၊ ဒါ ဘာကြောင့် အရေးကြီးသလဲ ဆိုတာတွေကိုပါ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းပြခဲ့ပါသည်။ မိဘများနှင့်နေစဉ်က အိမ်ဖော်မရှိခဲ့သည်က တစ်ကြောင်း၊ တောင်ကျော်မြန်မာများအပေါ် ကရုဏာသက်ရင်းစွဲရှိသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် သူတို့ ၂ ယောက်ကို အိမ်ဖော်လို့ ကျွန်မ မမြင်ဘဲ ဆွေမျိုး သူငယ်ချင်း ညီအစ်မကဲ့သို့ပင် သဘောပိုက်ပြီး အစစအရာရာ စေတနာထား သွန်သင်ခဲ့ပါသည်။ ဒါမှလည်း ကျွန်မ ဒုတိယနှစ် ကျောင်းပြန်တက်တဲ့အခါ

မိသားစုလို ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်တဲ့ သူတို့ ၂ ယောက်နှင့် ကျွန်မ သမီးလေးကို စိတ်ချလက်ချထားခဲ့နိုင်မယ် မဟုတ်ပါလား။

အားလပ်ချိန်လေးတွေမှာ သူတို့ ၂ယောက်၏ ဘဝအကြောင်းများကို မေးမြန်းနားထောင်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ မွန်မလေးက စကားပိုသွက်ပါ၏။ “ကျွန်မ ယောက်ျားက အရမ်းချောတာ အစ်မရဲ့၊ ကျွန်မကို တွေ့ပြီးပြီးချင်း ကြိုက်လွန်းလို့အတင်းလိုက်တာနဲ့ ကျွန်မ ၁၀ တန်းတောင် မဖြေဘဲ သူနဲ့ ယူခဲ့တာပေါ့’... ”

မျက်နှာပေါ်မှာ ကျောက်ပေါက်မာလို အခွက်အခွက်လေးတွေနဲ့ အရပ်ပုပု ကိုယ်လုံးသေးသေး ဆံပင်က ဒံပေါက်အရောင်လို ရောင်စုံဖြစ်နေတဲ့ ကလေး ၂ ယောက်အမေဆိုသူ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှန်းမသိ ခံစားနေရပါသည်။

“ကလေးက ၂ ယောက် ယောက်ျားလစာနဲ့ မလောက်၊ ကျွန်မက ထမင်းဆိုင်ဖွင့်တော့ လူပေါင်းစုံလာစားကြတယ်လေ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မကလည်း အရမ်းလှနေတယ်၊ ထမင်းလာစားတဲ့သူတွေနဲ့ စကားပြောတာကို ကျွန်မ ဖောက်ပြန်ပါတယ်လို့ စွပ်စွဲပြီး သူ နောက်အိမ်ထောင် ပြုသွားတယ်၊ ကျွန်မ အမေဆီပြန်ခဲ့တယ်၊ အခုဆို ကလေး ၂ ယောက်က အမေနဲ့နေတယ်၊ နှင်းနှင်းကို ထိန်းတိုင်း ကျွန်မသားအငယ်လေးကို သိပ်သတိရတယ်၊ ညညဆို နို့ဘူးတိုက်စရာနို့မရှိလို့ သကြားကို အရည်ဖျော်တိုက်ရတယ်”

“အမေက ညည်းယောက်ျားမရှိတော့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ မသင့်တော်ဘူး၊ ဘာသံမှ ငါထပ်မကြားချင်ဘူး ဆိုလို့ ဘန်ကောက်က အစ်ကိုဆီ လာခဲ့တာ၊ ဒီအလာ ကားကြီးထဲမှာ ကျွန်မတို့လိုလူတွေ ထပ်ပြီးထိုင်ကြရတယ်လေ၊ ၂ ရက်ကြာတယ်၊ တချို့က ငိုကြွတယ်၊ ကျွန်မကတော့ အရမ်းရယ်ချင်တယ်၊ ပျော်စရာကြီးသိလား၊ ကျွန်မနဲ့ ယောက်ျား

တစ်ယောက်နဲ့ ထပ်လို့ တစ်လမ်းလုံး”

မြတ်စွာဘုရား...

ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ် တွန့်တောင်သွားသလားလို့ ထင်လိုက်မိပါသည်။ သူ စိတ်မှ နဲ့သေးရဲ့လား...

သူရောက်လာပုံကို ကျွန်မခင်ပွန်းထံ မေးမြန်းကြည့်မိပါသည်။ “ဆွေမျိုးတွေ ဘယ်သူမှမရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ မောင်လည်း ကလေးထိန်းရဖို့ ဟိုမေးဒီမေး မေးရင်း လူပွဲစားတစ်ယောက်က သူ့ကို အိမ်လာပို့သွားတာပဲ။ မြင်မြင်ချင်း သူ့ပုံစံကို သိပ်မကြိုက်လို့ မလိုချင်ဘူးပြောတော့မောင့်ကို ထိုင်ကန်တော့ပြီး ငိုပါလေရော၊ ကလေး ၂ ယောက်နဲ့ သူ့အမေကို လုပ်ကျွေးနေရလို့ပါ သူ့ကိုလက်ခံပါလို့ တောင်းပန်တာနဲ့ ခေါ်ထားလိုက်ရတာ”

“သူ စိတ်က ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးမောင်၊ သမီးလေးကို သူနဲ့ ထားခဲ့ဖို့ ချစ်လေး စိတ်မချဘူး၊ ချစ်လေးကစပြီးလည်း အလုပ်ထုတ်ဖို့ အကြောင်းလည်းမပြောချင်ဘူး၊ ဟူး... ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး မောင်ရယ်” ...

တစ်နေ့မှာ ကရင်မလေးကို ဈေးသွားခိုင်းတုန်း မွန်မလေးက သူ့ခံစားချက်တချို့ကို ဖွင့်ပြောလာပါသည်။ “အစ်မ ဂျပန်ပြန်သွားမှာ စိုးတယ်... ကရင်မလေးက ကျွန်မကို သိပ်နှိုင်းတယ်၊ စကားပြောတာလည်း အရမ်းကြမ်းတမ်းမိုက်ရိုင်းတယ်၊ ကျွန်မကို အစ်မ ကွယ်ရာဆိုရင် အရူးမလို့လည်းခေါ်တယ် မကောင်းတဲ့မိန်းမလို့လည်းခေါ်တယ်... ဒီအိမ်မှာ အစ်မ မရှိရင် ကျွန်မ သူနဲ့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး... ဆရာက အစ်မလို ကျွန်မတို့အကြောင်းတွေ ဘာမှ မသိဘူးလေ”

ကျွန်မ ဘာကို ယုံရမှန်း၊ ဘာပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိပါ။ သူတို့ ၂ ယောက်ကြားက အဆင်မပြေမှုတွေက ကျွန်မသမီးလေးကိုများ ထိခိုက်

နိုင်မလား...

သိပ်မကြာခင်နေ့တစ်နေ့မှာ ကျွန်မတို့မိသားစု အပြင်က ပြန်လာတော့ မွန်မလေး အိမ်မှာ မရှိပါ။ သူပြန်လာတော့ ကျွန်မ သူ့ကို ကြည့်ပြီး စိတ်တိုသွားမိပါသည်။

“ဘာလို့ သနပ်ခါးတွေ လိမ်းပြီး အပြင်သွားရတာလဲ၊ ညည်းမှာ passport လည်းမရှိသေး၊ ဘတ် (အလုပ်လုပ်ကိုင်ခွင့်လက်မှတ်) လည်းမရသေးဘူးဆိုတာ မေ့နေပြီလား၊ ရဲဖမ်းရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”... ဘာမပြောညာမပြော ငိုကြွေးချက်မနဲ့ သူငိုပါလေသည်။

“ကျွန်မ သနပ်ခါးမလိမ်းပါဘူး” သနပ်ခါးထူလပျစ်ကြားမှာ စီးကျနေတဲ့ မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ ပို စိတ်တိုသွားမိပါသည်။

“အေး လိမ်ပြောတာကို ကျွန်မအမုန်းဆုံးပဲ”...

သူ ပိုငိုပါလေတော့သည်။

“အစ်မ မကြိုက်ရင် ကျွန်မ ဒီအိမ်က ထွက်သွားပါ့မယ်”...

ဘယ်လို... ကျွန်မ ပြောတာလည်း အိမ်သားတစ်ယောက်ကို ပြောသလို ပုံမှန် လေသံနဲ့မို့ သူဘာကြောင့် ဒီလောက်ဖြစ်သွားရတာလဲ ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ပါ။

စိတ်တိုတိုနဲ့... “သွားချင်လည်းသွား ကျွန်မအိမ်မှာ မနေချင်တဲ့ သူ့ကို ကျွန်မကလည်း အတင်းမခေါ်ဘူး သဘောပဲ”...

အဝတ်အစားတွေယူပြီး သူ ထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်မခင်ပွန်းက သူ ရစရာရှိတဲ့ နောက်ဆုံး လစာကို လိုက်ပေးပြီး တက္ကစီပေါ်ထိ တင်ပေးလိုက်ပါသည်။ သူအစ်ကိုဆီ သွားမှာပါတဲ့...

“ချစ်လေး ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့”...

“မသိပါဘူးမောင်ရယ်၊ သူလိမ်ပြောတာကို စိတ်က အရမ်းတိုသွား

တယ် ...

နှစ်ရက်လောက် ကျွန်မတို့ အိမ်ကြီး ခြောက်သွေ့သွားခဲ့ပါသည်။ ကရင်မလေးက စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံပါ။ အံ့ဩစရာပဲ။ မွန်မလေးက သူမကောင်းကြောင်းတွေ ကျွန်မကို ဘာကြောင့်များပြောခဲ့တာပါလိမ့်။ သူ့ခမျာ လွမ်းနေသလိုလို မျက်နှာနဲ့။ ကျွန်မ ဂျပန်ပြန်ခါနီး တစ်လ အလိုလောက်မှာ ကရင်မလေး အလုပ်ထွက်ဖို့ပြောလာခဲ့ပါသည်။ ဒီကြားထဲမှာ သူနဲ့ ကျွန်မကြား ပြဿနာအသေးအဖွဲ့လေးတစ်ခုရှိခဲ့သည်မှ လွဲ၍ အလုပ်ထွက်ရလောက်အောင် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူးဟု ကျွန်မ ထင်နေသည်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပါ။

ပြဿနာက ဒီလိုပါ။ တစ်မနက်မှာ သူ အိမ်သာထဲကို ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် လုပ်နေတာတွေရပါသည်။ ကျွန်မက ဗိုက်မကောင်းဘူးလားလို့ မေးတော့ ကောင်းပါတယ်လို့ သူ ထုံးစံအတိုင်း လေသံခပ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ ဖြေပါသည်။ တကယ်က သူ့ဗိုက်မကောင်းပါ။ သူ အိမ်သာတက်နေစဉ် ဝမ်းပျက်တဲ့အသံကို ကျွန်မ အမှတ်မထင် ကြားမိပြီးသားဖြစ်ပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း လိမ်ညာတာမကြိုက်တဲ့ ကျွန်မ စိတ်တိုသွားမိပြန်ပါသည်။ ၄-၅ ကြိမ်မြောက်လောက် သူအိမ်သာထဲက ထွက်အလာမှာ “လာပါဦး ပြောစရာရှိတယ်” လို့ ကျွန်မ ခေါ်လိုက်တော့ သူ ကျွန်မကို မလုံမလဲ ပြန်ကြည့်ပါသည်။

“ဒီမယ် ကျွန်မ ပြောမယ် ကျွန်မကို လိမ်တာ မကြိုက်ဘူး ဆိုတာ သိတယ်နော်၊ ကျွန်မ သိချင်တာက တကယ်ဝမ်းပျက်နေတယ်ဆိုရင် ဆေးတိုက်ပြီး ဒီနေ့ စားဖို့သောက်ဖို့ကို ကျွန်မ ချက်မလို့ပါ” ...

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဟင်းချက်နိုင်ပါတယ်” လို့ သူပြန်ပြောပါသည်။

“ကျွန်မ ပြောချင်တာက ဝမ်းပျက်နေတဲ့လူဟာ ဟင်းမချက်သင့်

လို့ပါ။ ရွံ့လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်တစ်အိမ်မှာ အစားအသောက် စီစဉ်ချက်ပြုတ်တဲ့သူ မကျန်းမာရင်၊ အထူးသဖြင့် ဝမ်းပျက်နေတယ်ဆိုရင် ကျန်တဲ့သူတွေကို ကူးစက်နိုင်တယ်။ နောက်တစ်ခါ နေမကောင်းရင် ဘာရောဂါပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို ပြောပါ။ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်လုပ် မနေနဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား..."

သူ ဘာမှပြန်မပြောပါ။ မကျေနပ်တဲ့မျက်နှာကတော့ ပေါ်လွင်နေ ပါသည်။ ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ အရင်ကလည်း သူတို့ မသင့်လျော်တာ တစ်ခုခုလုပ်တိုင်း ဒီလိုပဲ ဆူပူတဲ့သဘောမဟုတ်ဘဲ ပညာပေးတဲ့သဘော နဲ့ ပြောဆိုနေကျ ဒီတစ်ခါ တစ်မျိုးပါလားလို့ ကျွန်မ သတိထားမိပါ သည်။ နောက်တစ်ပတ်လောက်နေတော့ သူ အလုပ်ထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်မ မတားခဲ့ပါ။

သိပ်မကြာခင်မှာပင် ပထမထွက်သွားသူ မွန်မလေးအကြောင်းကို သူ့ကို လာပို့သူထံမှ ကြားရပါသည်။ ဆရာနဲ့ အစ်မကြောင့် သူထွက် သွားတာ မဟုတ်ရပါ။ ကရင်မလေးကြောင့်ပါတဲ့.....

ကျွန်မ ဘာကို နားလည်ရမှန်း မသိပါ။ နောက်ဆက်ကြားရတဲ့ သတင်းကတော့ စိတ်မကောင်းစရာပါ။ ပွဲစားက သူ့ကို ထိုင်းလူမျိုး အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးကြီးအတွက် အဖော်အဖြစ်နေပေးဖို့ ပို့ပေးခဲ့ တာ ၁ ပတ်အကြာမှာပဲ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်ပြီး ထွက်ပြေးသွားပါတယ်တဲ့....

ဟင်း...

ဘာကြောင့်များလဲ ကလေးမလေးရယ်... ဘာတွေလုပ်ပြီး ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ဦးမှာလဲ....

နောက်တော့ ကရင်မလေးအကြောင်းကိုလည်း ကြားရပြန်ပါ သည်။ သူနဲ့ ရည်းစားမကျတကျ လူက အိမ်ထောင်ပြုသွားတဲ့အတွက်

အသည်းကွဲပြီး ကျွန်မတို့ အိမ်က ထွက်သွားတယ်ဆိုပဲ။ ထိုလူက ကျွန်မ တို့နဲ့ နီးနီးစပ်စပ်မှာ နေထိုင်လျက်ရှိပါသတဲ့...

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ကျွန်မ တစ်ခဏတာ စိတ်ဆိုးခဲ့တာမှန်ပေ မယ့် သနားပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတဲ့ ခံစားချက်က ကာလကြာရှည် ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ဆိုတာကိုတော့ သူတို့ ဘယ်တော့မှ သိနိုင်တော့မည် မထင်ပါ။

အခန်း [၅]

အိမ်မှာ ဘယ်အကူမှ မရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ ဂျပန်ပြန်ဖို့က လည်း ရက်အနည်းငယ်သာ ကျန်ပါတော့သည်။ ကျွန်မ မြန်မာပြည်ပြန် ပြီး အမေညီမ ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ကို သွားခေါ်ရပါသည်။ သူနဲ့ သမီး လေးကို ရင်းနှီးအောင်၊ ကျွန်မအိမ်မှာ သူ နေတတ်ထိုင်တတ်အောင် လုပ်ပေးဖို့ ကျွန်မမှာ ၁၀ ရက်ပဲ အချိန်ရခဲ့ပါသည်။ ရင်ဘတ်ထဲမှာ အမျိုးအမည်ခွဲခြားလို့မရတဲ့ ဝေဒနာတွေအပြည့်နဲ့ ဂျပန်ကို ကျွန်မ ပြန်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ သေချာတာတစ်ခုက ပထမနှစ်လာစဉ်ကထက် ကျွန်မ နှလုံးသားဟာ လေးပင်ခွမ်းလျနေခဲ့ပြီး ကျွန်မ ဦးနှောက်ကတော့ ဗလာနိတ္ထိအတိပါ။ အဆောင်က အခန်းထဲမှာ ခရီးရောက်မဆိုက် လုံလျောင်းနေရင်း ငါ ဒီနေရာကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာခဲ့တာလဲလို့ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ရှာဖွေနေခဲ့မိပါသည်။

ကျမ်းစာအကြီးနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်မမှာ Data လေး အနည်း အကျဉ်းပါခဲ့တာကလွဲလို့ ကြီးကြပ်သူ ပါမောက္ခဆရာနဲ့ ပြောစရာစကား တစ်ခုတလေမှတောင် မပါလာခဲ့ပါလား။ ရုက်ရွံ့မှု တွေဝေမှုတွေကို ခဏမေ့ထားပြီး ကျွန်မ ပြန်ရောက်ပြီဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ သမီးလေး

အတွက် စိတ်ချရတဲ့ ကလေးထိန်းရှာရင်း နွေရာသီ ၃ လကို ကုန်ဆုံးခဲ့ကြောင်း၊ အမှန်အတိုင်းပင် ဆရာ့ဆီ Email တစ်စောင်ရေးခဲ့ပါသည်။ အထင်သေးချင်လည်း သေးပါစေတော့၊ ဒါ ကျွန်မ ဘဝ ကျွန်မ အရည်အချင်းအစစ်အမှန်ပဲလေ...

ကြီးကြပ်သူဆရာတစ်ယောက်တည်း လက်အောက်က ကျွန်မနဲ့ အတူ စာတမ်းပြုစုသူအားလုံးထဲမှာ တရုတ်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မပဲ ဘာမှ စလုံးရေ မစရသေးဘဲ ကျန်တဲ့သူတွေက ပြီးသလောက်ရှိ ကုန်ပြီဟု ကြားရပါသည်။ ပို၍ အားငယ်မိပါ၏။ နှလုံးသားထဲမှာ အလွန်အမင်း မွန်းကျပ်နေတဲ့အခါ အဲဒီမွန်းကျပ်မှုတွေကို ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေတဲ့ ဦးနှောက်ထဲကို လွှဲပြောင်းနေရာချထားလို့ ရတယ်ဆိုတဲ့ အသိပညာတစ်ခုကို ကျွန်မ မကြာမီ တတ်မြောက်ခဲ့ပါတော့သည်။ သူ့ကိုလာတွေ့ပါဆိုတဲ့ ဆရာ့ Email ကို ဖတ်အပြီးမှာ ရှိသမျှ အားအင်တွေကို စုစည်းပြီး ကျွန်မ သွားခဲ့ပါသည်။ ဆရာက ကျွန်မကို အထင်သေးသည့်အမှုအရာ တစ်စွန်းတစ်စမျှပင်မပြဘဲ သမီးလေးအကြောင်းမေးရင်း ကလေး ၃ ယောက်နှင့် ပင်ပန်းလှတဲ့ သူ့ဇနီးသည်အကြောင်းတွေကိုပါ အတန်ကြာပြောပြနေပြီးမှ Thesis အကြောင်းစပါသည်။

“ဘာရေးဖို့ စိတ်ကူးထားလဲ”...

လိမ်ညာတာ အလွန်မှန်းသောကျွန်မ မညာခဲ့ပါ။

“ဒီလိုပါ ဆရာ ကျွန်မ ခေါင်းထဲမှာ ခေါင်းစဉ်လို့ ပြောလို့ရ မရ မသိတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုရှိနေပါတယ်။ ဒါကို ဘယ်ကစလို့ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း ကျွန်မ မသိပါဘူး။ ဒါဟာ ကျွန်မရဲ့ ခံစားချက် သက်သက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဆရာ့အတွက် ရယ်စရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မကို ပြောခွင့်ပေးပါ”...

“အိုး ... ရပါတယ် ပြောပါ”...

“ကျွန်မ မျက်စိရှေ့မှာ မြင်နေရတဲ့ ဆင်းရဲမွဲတေမှုကြောင့် မလှပတဲ့ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ဘဝတွေကို ကျွန်မ ကယ်တင်ချင်တယ် ဆရာ”...

ဆရာမျက်နှာ အနည်းငယ်ပြုံးရောင်သမ်းသွားပြီး တည်ငြိမ်အောင် ပြန်ပြင်လိုက်တာကို ကျွန်မ မြင်ဖြစ်အောင်မြင်လိုက်ပါသည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ ဒီအချိန် ဒီနေရာမှာ ဒီလူကို မှ ကျွန်မ ဒီလိုမပြောရင် ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာမှာ ကျွန်မ ဘာသွားလုပ်တော့မှာလဲ...

ဘန်ကောက်ကို စရောက်ကတည်းက ကျွန်မ စိတ်ကို ထိခိုက်စေခဲ့သော တောင်ကျော်တို့ရဲ့ မလှပသော လူမှုဘဝတွေထဲက အထင်ရှားဆုံး ၂ ခုလောက်ကို ကျွန်မ ပြောချလိုက်မိပါသည်။ လက်ကလည်း မြန်မာပြည်မြေပုံကို အမှတ်တမဲ့ ကောက်ဆွဲမိသွားပြီး “အရင်ကဆို ထိုင်း-မြန်မာနယ်စပ်တစ်လျှောက်က ရှမ်း၊ ကရင်၊ မွန်၊ နဲ့ တနင်္သာရီတိုင်းတွေကပဲ ထိုင်းနိုင်ငံထဲကို လာအလုပ်လုပ်ကြတယ်။ အခုဆိုရင် ဟိုး အညာမြေလတ်နဲ့ ကချင်ပြည်နယ်က လူတွေကိုပါ ဘန်ကောက်မြို့ရဲ့ စားသောက်ဆိုင်တွေ shopping malls တွေမှာ အဆင့်အနိမ့်ဆုံး အလုပ်သမားတွေအဖြစ် လက်ညှိုးထိုးမလွဲတွေ့နေရပြီ ဆရာ... ဒါဟာ ဆင်းရဲမွဲတေမှုမြင့်မားလာတာကို ပြတာ မဟုတ်လား ... သူတို့ မပျော်ကြပါဘူး... သူတို့ ပြန်ချင်ကြပါတယ်... ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ ဘာလုပ်နိုင်မလဲ ဆရာ”...

ဆရာမျက်နှာဟာ ထိန်းချုပ်စရာမလိုဘဲနဲ့ကို တည်ငြိမ်လေးနက်သွားပါသည်။

“ဒီလိုရှိတယ် ကြည်စင်... တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုဆီကို သွားတဲ့ နိုင်ငံတိုင်းလိုလိုဟာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေကို အနည်းနဲ့အများ ကြုံတွေ့ကြရတယ်။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံရေးတည်ငြိမ်မှု အားနည်းတဲ့တိုင်းပြည်တွေမှာ ပိုပြီး

ထင်ထင်ရှားရှားမြင်ရတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ရေးချင်တာလား...”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ... ဒီလူတွေ ဘာကြောင့်လာတာလဲ ဘယ်လို အခက်အခဲတွေ ကြုံတွေ့ရသလဲ သူတို့ ဒီဒုက္ခတွေက လွတ်မြောက်နိုင် မယ့်လမ်းက ဘယ်လိုလဲ ဘာတွေလုပ်ရမှာလဲ... ဒီမေးခွန်းတွေက ကျွန်မ သုတေသနရဲ့ အဓိကကျတဲ့မေးခွန်းတွေ ဖြစ်နိုင်မလားဟင်” ...

“အားလုံးက ဖြစ်နိုင်ပါတယ်... တစ်ခု အရေးကြီးတာက မင်းမှာ အချိန်အကန့်အသတ်ရှိတယ်။ မင်း ရှိထားတဲ့ ပညာသင်ဆုက အချိန် ကန့်သတ်ချက်နဲ့ မဟုတ်လား။ ဒီစာတမ်းမပြီးရင် မင်းဘွဲ့မရဘူး ကြည့်စင်။ မင်းလုပ်ချင်တဲ့ ခေါင်းစဉ်က အရမ်းကျယ်ပြန့်တယ်။ Data ရနိုင်မလား ရဖို့ မလွယ်ဘူးလို့ ငါထင်တယ်။ တကယ်တော့ မင်းဆန္ဒ ပြင်းပြမယ်ဆိုရင် ဘွဲ့ရပြီးမှလည်း ဒီအကြောင်းကို ဆက်လုပ်လို့ရပါတယ်။ အခုလောလောဆယ် အလုပ်ဖြစ်မယ့်ဟာ တစ်ခုကို လုပ်ကြစို့ လား၊ ငါ့မှာ ခေါင်းစဉ်တစ်ခု ရှိနေတယ်။ မင်းပြောပြတဲ့ အကြောင်းအရာ နဲ့ တိုက်ရိုက်မဟုတ်ရင်တောင် သွယ်ဝိုက်ဆက်စပ်နေတယ်။ မင်း စိတ်ဝင် စားမလား မသိဘူး” ...

“ပြောပါဆရာ”

“နိုင်ငံရေးမတည်ငြိမ်မှု၊ နိုင်ငံတကာနဲ့ ဆက်ဆံရေးမပြေလည်မှု ကြောင့် ကုန်သွယ်မှုမှာ ထိခိုက်တဲ့အကြောင်းကို ငါတို့ရေးလို့ရတယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားကုန်သွယ်မှုဆိုတာ Growth နဲ့ Development ရဖို့အတွက် အရေးအကြီးဆုံးအင်အားတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်းလည်းသိတာပဲ။ ဒီနိုင်ငံရပ်ခြားကုန်သွယ်မှုကို ထိခိုက်ခြင်းဟာ Growth နဲ့ Development ကို အားနည်းဆုတ်ယုတ်စေတယ်ဆိုတာကို ငါတို့ သက်သေပြ လို့ရတယ်လေ။ ဒီအကြောင်းကိုရေးရင် Data ရဖို့ သေချာသလောက် ရှိတယ်။ မင်း အလုပ်လုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ၂လ ၃ လ အတွင်းလည်းပြီးနိုင်

တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ...

“ကျွန်မကို စဉ်းစားဖို့ အချိန်နည်းနည်းပေးနိုင်မလား ဆရာ ...
“ဟေ...”

(ကျွန်မသာ သူ့နေရာမှာဆိုရင် ဒီကလေးမ ရူးနေသလားလို့
တွေးမိမယ်ထင်ပါသည်)

“ဒီလိုပါ... ကျွန်မက စိတ်ပဲရှိပြီး နိုင်ငံရေးကို ရေးဖို့ သတ္တိမရှိပါ
ဘူး။ ဆရာ... ကျွန်မတို့ နိုင်ငံမှာ အစိုးရကို ဝေဖန်တဲ့အကြောင်း၊ နိုင်ငံရေး
အကြောင်း ရေးလို့ မရပါဘူး... ရေးလိုက်ရင် ကျွန်မ မြန်မာပြည် ပြန်မရ
ဘဲ ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ် ...

ဆရာ ခဏ ငိုငံသွားပါသည်။

“အိုကေ စဉ်းစားလေ အကြာကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့မှာ
အချိန်သိပ်များများမရှိဘူး ...

နလုံးသားဆီမှ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာသော အရာတို့ဖြင့် ပြည့်
နှက်နေသဖြင့် ထိုညက ကျွန်မ ဦးနှောက်စတင်အလုပ်လုပ်ပါပြီ။ ဆရာ
ပြောတာ မှန်ပါသည်။ ကျွန်မ ခေါင်းစဉ်က Data ရဖို့ အလွန်ခက်သည့်
အပြင် ရှာဖွေရမည့် အချက်အလက်တွေကလည်း တစ်ပုံတစ်ခေါင်းပါ။
ဆရာ ခေါင်းစဉ်ကို လက်ခံတာက ပိုကောင်းမှာပါလေ...

ထိုညက အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်မ နားထင် တစ်ဖက်တစ်ချက်ကို
သေနတ်နှင့် ထောက်ထားခံရတယ်လို့ မြင်မက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ အသိ
ဉာဏ်မဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်လို မလှုပ်မယှက်နဲ့ပါ။ လန့်နိုးတော့ အိပ်မက်
ထဲက ခံစားချက်လိုပဲ ခေါင်းထဲမှာ ဘာအတွေးမှ မရှိဘဲ အိပ်ရာပေါ်မှာ
ကြောင်တောင်တောင်ထိုင်နေမိပါသည်။ ဒါကို ဘာခံစားချက်လို့ ခေါ်ပါ
သလဲ... ကျွန်မ မသိပါ။

ကျွန်မ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ အိုး... အခုနေ ကျွန်မသာ တစ်ကောင်

ကြွက်တစ်မျက်နှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ငဲ့ကြည့်စရာမလိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆို ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲလေ...

ဆရာ့ကို အဖြေပေးဖို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့နေ့မရောက်ခင်မှာ ကျွန်မ ခင်ပွန်း ဆီ ဖုန်းဆက် အကြံဉာဏ် တောင်းခံခဲ့ပါသည်။

“ချစ်လေးထင်သလောက် ဆိုးမယ်မဟုတ်ဘူးလို့ မောင်တွေ့မိ တယ်၊ လုပ်ပါ၊ ကောင်းတာလုပ်တာပဲ မကောင်းတာမှ မဟုတ်တာ” ...

ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့။ ကျွန်မ လမ်းပျောက်နေချိန်တွေမှာ စေတနာ အပြည့်နဲ့ အကြံကောင်းနည်းလမ်းကောင်းတွေ ထွက်လာတတ်ခြင်းက ကျွန်မ အမြတ်နိုးရဆုံး သူ့ရဲ့ အရည်အချင်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ ဆီက အပေါင်းလက္ခဏာစကားအကြားမှာ ဆရာဟာ မဆိုင်းမတွပင် ရှာဖွေရေးသားရမယ့် အချက်အလက်တွေကို စတင်ရှင်းပြပါတော့သည်။

“တစ်ပတ်တစ်ပတ်ကို အဆင့်တစ်ဆင့်ပြီးအောင်လုပ်ကြမယ်၊ သူကေသနအဖြေထွက်လာမှ စာတမ်းကို စရေးမယ်၊ ဘာမေးစရာရှိသေး လဲ” ...

“ဆရာတိုင်းပြည်နဲ့ ပတ်သက်လို့ကော ဆရာမှာ ခံစားချက်တွေ ရှိသလားဟင်” ...

ဆရာက ပြုံးလိုက်ပါသည်။

“ရှိပါတယ်၊ ငါ ပါရဂူဘွဲ့ရဖို့ ရေးခဲ့တဲ့ စာတမ်းတွေက ငါ တိုင်းပြည်မှာ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ စီးပွားရေးအဆောက်အဦကြီးရဲ့ အခက် အခဲတစ်ခုကို ဖြေရှင်းဖို့အတွက် အဖြေရှာပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ စာတမ်းတွေထဲက တစ်စိတ်တစ်ဒေသပဲလေ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မင်းလောက်တော့ စိတ် ထိခိုက်စရာ ငါ့မှာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ငါ့မွေးတဲ့အချိန်မှာ ငါ့တိုင်းပြည်က တိုးတက်မှု အသင့်အတင့်ရပြီးဖြစ်လို့ မင်းခံစားရတဲ့ကိစ္စမျိုးကို စာအုပ် တွေထဲမှာပဲ ငါ ဖတ်ခဲ့ရတယ်လေ” ...

“တကယ်တော့ မင်းလိုစိတ်မျိုးရှိတဲ့လူတွေ ငါတို့ ကမ္ဘာကြီးမှာ အများကြီးလိုတယ်။ ဒါမှ မတိုးတက် မဖွံ့ဖြိုးသေးတဲ့ တိုင်းပြည်တွေကို ငါတို့ ဆွဲခေါ်နိုင်မယ်လေ။ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုဆိုင်ရာ သီအိုရီတွေကို တွေးတောကြံဆနေတဲ့ ပညာရှင်အများစုဟာ အနောက်နိုင်ငံတွေကပါ။ သူတို့က ဆင်းရဲမွဲတေမှုဆိုတာကို သူတို့ ဘဝနဲ့ရင်းပြီးသိခဲ့တာ မဟုတ်ကြ ပါဘူး။ စာတွေဖတ် ကွင်းဆင်းလေ့လာရေးတွေလုပ်ပြီး ဆင်ခြင်သုံးသပ် ခဲ့ကြတာပါ ”...

“ဒီကျောင်းက ဘွဲ့ရပြီးရင် ရပ်မနေပါနဲ့ ကြည်စင်... ဒီနယ်ပယ် ထဲမှာ ရှင်သန်ပြီး ဒီအလုပ်တွေ ဆက်လုပ်ဖို့ ငါ မင်းကို တိုက်တွန်းချင် ပါတယ် ”...

‘ဆရာ ကျွန်မကို ပိုတွက်နေတာ ဖြစ်မှာပါ ’...
 ဆရာ ပြုံးနေပြန်ပါသည်။

တကယ်တော့ ပညာရှိများ တွေးကြည့်ရင် ပြေးကြည့်တာထက် မှန်တယ် ဆိုတဲ့ စကားလိုပဲ ကိုယ်တွေ့မကြုံရဘဲ ဆင်းရဲမွဲတေသူတို့ရဲ့ ဒုက္ခတွေကို နားလည်စာနာပြီး ဆင်းရဲတွင်းထဲကနေ ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစား နေတဲ့ ထိုပညာရှင်ကြီးတွေကသာ လေးစားဖွယ်ရာ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ သူတွေပါ ဆရာရယ်...

ဒီစကားတွေကိုတော့ နှုတ်ဇွေးတဲ့ကျွန်မ ဆရာ့ကို မပြောဖြစ်ခဲ့ ပါဘူးရှင်။

အခန်း [၆]

Presentation တစ်လျှောက် တစ်ချက်တစ်ချက် တိမ်ဝင်သွားတဲ့ အသံကို ကြိုးစားနားထောင်ပေးပြီး ကျွန်မ စာတမ်းနဲ့ တိုက်ရိုက်

ပတ်သက်တဲ့ မေးခွန်းအနည်းငယ်ကို မေးမြန်းအပြီးမှာ ကျမ်းစာစစ်ဆေးသူရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းထဲက မင်းသားအပြုံးထက်လှတဲ့ အပြုံးမျိုးကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ စာသင်ခန်းထဲမှာ သူ့တပည့် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ ကျွန်မ သူ့ဆီက အဖြေရခက်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုထွက်လာတော့မယ်ဆိုတာကို အလိုလိုသိလိုက်ပါပြီ။

“ဒါပြီးရင် မင်းဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ” ...

ရုတ်တရက် သူ့မေးခွန်းကို ကျွန်မ နားမလည်ပါ။

စာတမ်းကြီးကြပ်သူ၏ မျက်နှာကို ကျွန်မ လှမ်းကြည့်တော့ အခန်းထဲ စရောက်ကတည်းကအတိုင်း ဘာမှ မပြောင်းလဲသေးပါ။ သူ့ကို အားမကိုးပါနဲ့ဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးမျိုး။

စဉ်းစားစမ်းပါဦး... သူ့မေးခွန်းက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ...

ဪ ကျွန်မ သိပြီ...

ဒီလိုပါ ဆရာ... ကျွန်မ တကယ်လုပ်ချင်ခဲ့တာက ထိုင်းနိုင်ငံကို တရားမဝင် လာရောက်အလုပ်လုပ်ကိုင်နေတဲ့ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ ဘဝအခြေအနေကို လေ့လာဖို့ဖြစ်ပါတယ်။ Data အခက်အခဲနဲ့ အချိန်အကန့်အသတ်တို့ကြောင့် ယခုလက်ရှိခေါင်းစဉ်ကို လုပ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အခုမလုပ်ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းအရာကို အနာဂတ်မှာ လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားပါတယ် ...

‘ဟုတ်ပါပြီ... ကောင်းပါပြီ... Congratulations ပါ’ ...

“မင်း Thesis”

(စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး ဒီတစ်ခါ တစ်မျိုးပြုံးပြန်ပါတယ်)...

“အောင်ပါတယ်”

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆိုတဲ့ စကားက လွဲလို့ ကျွန်မ ပါးစပ်က ဘာမှ ထပ်ထွက်မလာတော့ပါ။ ကျွန်မ ဆရာနဲ့ စာတမ်းစစ်ဆေးသူတို့ရဲ့

ပေါ့ပါးတဲ့အပြုံးတွေကို မြင်နေရပေမယ့် ထုံးစံအတိုင်း ဝမ်းနည်းခြင်း ဝမ်းသာခြင်း ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကြေကွဲခြင်းတို့ကို အချိန်နဲ့ တစ်ပြေးညီ ဦးနှောက်ဆီကို သတင်းပို့သည့် အရည်အချင်းအားနည်းလှတဲ့ နှလုံး သားပိုင်ရှင် ကျွန်မဟာ အဆောင်ရှိရာကို တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာ ခဲ့ပါတော့သည်။ ခေါင်းထဲမှာတော့ နောက်ထပ် အတွေးတစ်စနဲ့ပါ။ ရှေ့ဆက် ကျွန်မ ဘာလုပ်မှာလဲ...

*

အခန်း [၇]

“ကြည်စင် Thesis နှုတ်ဖြေပြီးခဲ့ပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ”

“အေး... Thesis လုပ်ရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာနော်၊ ပြီးတော့ လည်း ဘာမှ မဟုတ်ဘူး။”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူးလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးအစ်မရယ်၊ တစ်နေ့နေ့ မှာတော့ ကျွန်မတို့ သုတေသနစာတမ်းတွေက နိုင်ငံအတွက် အသုံးကျ လာမှာပါ”

“ဪ ကြည်စင်ရယ် စိတ်ကူးယဉ်နေပြန်ပါပြီ၊ ကြည်စင်လို လူ မပြောနဲ့၊ အစ်မတို့ ဌာနဆိုင်ရာက လာတဲ့သူတွေရဲ့ Thesis တွေတောင် ပေါ့လစီနဲ့ငြိမငြိစစ်တာကလွဲလို့ ဘယ်နေရာမှာမှ မသုံးဘူး”

“ဟင်... အဲဒီလိုကြီးလား အစ်မရယ်။ အင်း... ကျွန်မလည်း အရင်တုန်းကတော့ ကြားဖူးတယ်၊ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အဒေါ်က နိုင်ငံခြားပညာတော်သင်သွားပြီး ပြန်လာတော့ သူတတ်လာတဲ့ Food Technology နဲ့ မြန်မာပြည်က အစားအသောက်တွေကို အဆင့်မြှင့်တင်မယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်ထားခဲ့တယ်တဲ့၊ သူ့အိပ်မက်တွေက

လေထဲမှာပဲ ပျက်စီးသွားခဲ့လို့ စိတ်နာပြီး နိုင်ငံခြားကိုထွက်သွားလိုက်တာ ပြန်မလာတော့ဘူးတဲ့လေ”...

“ဒီလို ကိစ္စမျိုးတွေ အစ်မတို့ကတော့ တွေ့ရလွန်းလို့ ရိုးနေပါပြီ ကွယ်။ ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ မခံစားရအောင် ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မထားတော့ဘူး”...

ဟင်း...

“ဒါနဲ့ ကျွန်မ သိချင်တာလေးရှိလို့ အစ်မ၊ ဒီနှစ်အတောအတွင်း မြန်မာပြည်မှာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေ စလုပ်နေပြီလို့ ကြားရတယ်။ ခုနေ ကျွန်မ မြန်မာပြည်မှာ အလုပ်ပြန်လုပ်ချင်ရင် ရနိုင်မလားဟင်”...

“ကြည်စင်က ဘာလုပ်ချင်တာလဲ”

“တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာမပေါ့ အစ်မရယ်”

“အဲဒါတော့ အစ်မ သေသေချာချာမသိဘူး။ အစ်မ သိရ သလောက်ကတော့ နိုင်ငံခြားမှာ ကိုယ့်ဘာသာ ကျောင်းပြီးလာတဲ့ သူတွေကို ဌာနဆိုင်ရာမှာ မတွေ့ရသလောက်ပဲ။ လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ရချင်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကြည်စင်ဘာသာ ဘာဘွဲ့ပဲ ရလာလာ ကျူတာက စဝင်ရမယ်နဲ့တူတယ်။ ကြည်စင် သူငယ်ချင်းတွေက လုပ်သက်တွေ ရပြီးပြီဆိုတော့ ကြည်စင် သူတို့ နောက်က တန်းစီရမှာပေါ့”

“ဟိုတလောက် နိုင်ငံခြားမှာအလုပ်လုပ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းက လည်း အစ်မကို ကြည်စင်လိုပဲမေးလာတယ်။ နောက်မှလာပြီး ချက်ချင်း နေရာရချင်လို့တော့ ဘယ်ရမလဲကွယ်။ မြန်မာပြည်ထဲက လူတွေက အနစ်နာခံပြီးလုပ်လာတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှိပြီ မဟုတ်လား။ သူများလို နေရာမျိုးလိုချင်ရင် သူများလို တန်းစီရမှာပေါ့... မဟုတ်ဘူးလားနော်”... အိပ်မပျော်သော ညတွေထဲမှာ ထိုတစ်ညလည်း အပါအဝင်ပါ။ အခန်းမီး ကိုအမှောင်ချပြီး ပြတင်းပေါက်က မြင်နေရတဲ့ ချယ်ရီပင်လေးကို ထိုင်

ကြည့်နေခဲ့မိပါသည်။ ဆူနာမီရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ နျူကလီးယားဓာတ်ငွေ့ ပြဿနာကြောင့် ကျွန်မတို့ ကျောင်းဝင်းထဲက ချယ်ရီပင်တွေ ကောင်းကောင်းမပွင့်ဘဲ အငုံနဲ့တင် ကြွေကုန်ကြရာမှာ ရှားရှားပါးပါး တစ်ကျောင်းလုံးရဲ့ လေကွယ်ရာမှာ ရှိတဲ့ ချယ်ရီ ၃-၄ ပင်ပဲ ကောင်းကောင်းပွင့်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ အခန်းပြတင်းပေါက်ရှေ့တည့်တည့်က အပင်လေးက ကံထူးရှင် အပင်တွေထဲက တစ်ပင်ပါ။ ချယ်ရီပန်းပွင့်လေးတွေက စိတ်ကူးယဉ်ရလောက်အောင် လှပသလောက် အပင်ပေါ်မှာ ၁ ပတ်ကနေ ၁၀ ရက် လောက်အထိပဲခံတဲ့အတွက် ကျွန်မအခုမြင်နေရတဲ့ ပန်းပွင့်ဖတ်ကလေးတွေက နောက် ၃ ရက်လောက်ဆိုရင် တဖွဲဖွဲကြွေကျတော့မှာဖြစ်ပါသည်။ အခုတောင် လေတစ်ချက်အဝှေ့မှာ ပွင့်ဖတ်လေး ၃-၄ ခု ကြွေကျသွားပါရောလား...

ဟင်း..... စာတမ်းကလည်းအပြီး၊ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ပြီး အိမ်ပြန်မယ့် ရက်ကလည်းနီး၊ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေကိုလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု မက်ပြီးနေခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ အပျော်တွေကကော... ချယ်ရီပန်းပွင့်ဖတ်လေးတွေလို ဓဏလေးပဲ ကြာရှည်ခံတော့မှာလားကွယ်...

ထိုညက အိပ်မပျော်လေသူ ကျွန်မ ခေါင်းထဲမှာ ချယ်ရီပန်းပွင့်လေးတွေရယ်၊ ခင်ပွန်းသည်မျက်နှာနဲ့ သမီးလေးမျက်နှာရယ်၊ စာတမ်းကြီးကြပ်သူဆရာမျက်နှာတို့ဟာ ရောထွေးနေကြပါသည်။ သမီးလေးနဲ့ မောင့်ကို ၂ နှစ်နီးပါးထားခဲ့ပြီး လုပ်လိုက်ရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုရဲ့ရလဒ်က ဘွဲ့လက်မှတ်တစ်စောင်အတွက်များလား... ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မ ဒီကိုမလာခဲ့ပါဘူး...

ဆရာ... ဆရာပြောတော့ မင်းလိုလူတွေ အများကြီးလိုတယ်ဆို... ကျွန်မကို ကျွန်မ နိုင်ငံက မလိုအပ်ပါဘူးတဲ့... ပြန်ဖို့ရက်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လက်ချိုးရေတွက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်မကို ဘန်ကောက်အပြန်

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဝမ်းနည်းစိတ်ကသာ ထူးဆန်းစွာ လွမ်းမိုးနေခဲ့ပါသည်။ ဒီဂျပန်မြေကြီးပေါ်မှာ ကျွန်မဘဝရဲ့ အရေးပါတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ အများကြီးကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ လိုချင်ခဲ့တဲ့ မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ အရာတွေကို ပိုင်ဆိုင်ရရှိခဲ့ပါသလား... မရခဲ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်မက လက်တွေ့ဘဝကြီးနဲ့ အလွန်ဝေးကွာတဲ့ အရာတွေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားခဲ့လို့လား... သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်မ ဖြစ်ချင်တာတွေက ကာလတိုရည်မှန်းချက်တွေမဟုတ်ဘဲ မသေမချင်းလုပ်နေရမယ့် ကာလရှည်ရှည်မှန်းချက်တွေများ ဖြစ်နေလေရောသလား...

အခန်း [၈]

“လာပါချစ်လေးရာ... စိတ်ကူးယဉ်တာတွေ ခေါင်းမာတာတွေ ခဏချထားစမ်းပါ။ ဒီတက္ကသိုလ်မှာ အလုပ်အရင်လုပ်ကြည့်ဦး ဟုတ်ပြီလား။ နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းတက်ဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံက အရေးပါသလို အလုပ်လုပ်ဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံကလည်း ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ နောက်တော့ ချစ်လေးသိလာလိမ့်မယ်... ချစ်လေး အခုနေပြန်သွားတော့ရော ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ။ Wake up Wake up မိန်းမ...” သူပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မမှားခဲ့ပါ။ ကျွန်မ မချစ်မနှစ်သက်ခဲ့တဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံမှာ ကျွန်မ မခင်မင် အထင်မကြီးခဲ့တဲ့ ထိုင်းလူမျိုးတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်ကြည့်တဲ့အခါကျမှ ကမ္ဘာ့အလယ်မှာ ထိုင်းနိုင်ငံလို့ မျက်နှာအောက်မကျဘဲ ရပ်တည်နေနိုင်ရတဲ့ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းနဲ့ ထူးခြားမှုတို့ကို အနီးကပ်လေ့လာခွင့်ရရှိခဲ့ပါသည်။ အားနည်းချက်တွေ ရှိနေပေမယ့် သူတို့နိုင်ငံက တိုးတက်မှုဆီကို ဦးတည်ပြီး ရွေ့နေတဲ့ နိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ နားလည်ထားတဲ့ ပညာရပ်ရှုထောင့်မှ

ကြည့်ရင် ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရတာကတော့ သေချာပါသည်။

ကျောင်းသူဘဝက တပည့်တာဝန်ကျေဖို့ အမြဲကြိုးစားခဲ့တဲ့ကျွန်မ ဆရာမ ဖြစ်တော့လည်း ဆရာမတာဝန် မကျေမှာကို ရှက်ရှက်နဲ့ ပို ကြိုးစားပြန်ပါသည်။ သုတေသနစာတမ်းတွေရေးဖို့ စိတ်ကူးယဉ်နေ တာတွေလည်း တစ်ခဏတာ မေ့ထားရပါ၏။ ဒီကြားထဲ စာစိတ်မဝင်စား တဲ့ လူကဲ့သို့ကျောင်းသူကျောင်းသားများကို စာသင်ရတိုင်း ချို့တဲ့တဲ့ ကိုယ့်ကလေးအရင်းတွေကို ပစ်ထားပြီး ကိုယ့်တန်ဖိုးကို နားမလည်တဲ့ မွေးစားကလေးတွေကို စောင့်ရှောက်နေရတဲ့ အမေတစ်ယောက်လို ရင်ဘတ်ထဲမှာ နာကျင်နေမိပြန်ပါသည်။

အင်းလေ... ဒီလို ဈေးကြီးတဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းလာတက် တယ်ဆိုကတည်းက (ကျောင်းသားအများစုက ထိုင်းတွေပါ) ဆင်းရဲ မွဲတေမှု ဆိုတာကို သူတို့ ဘယ်လိုသိနိုင်မှာလဲ၊ အာဆီယံ တိုင်းပြည် တွေထဲက အင်အားကြီး စီးပွားရေးအဆောက်အဦတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ထိုင်း နိုင်ငံဟာ သူတို့ မွေးတဲ့အချိန်မှာ ဆင်းရဲမွဲတေမှုကို သိသိသာသာ လျှော့ချ နိုင်နေပြီပဲ... တစ်ခါတလေတော့လည်း ကိုယ်သင်တဲ့ စာကို သေသေ ချာချာနားထောင်တဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသား လက်တစ်ဆုပ်စာလေးတွေ ကို ကြည့်ပြီး အနာဂတ်မှာ သူတို့ဟာ ဆင်းရဲနိမ့်ကျမှုတွေကို ကာကွယ် ပေးနိုင်မယ့်သူလေးတွေ ဖြစ်လာနိုင်ကောင်းပါရဲ့လို့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဖြေသိမိနေမိပါသည်။

ဘာလိုလိုနဲ့ သုတေသနစာတမ်းဘက်လည်းမလှည့်နိုင်၊ ဆင်းရဲ မွဲတေနေတဲ့ မြန်မာလူမျိုးတွေအတွက်လည်း ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်တဲ့ ကျွန်မဟာ လမ်းလျှောက်ရင်း လမ်းပျောက်နေတဲ့သူတွေထဲက လူတစ် ယောက် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာခဲ့ပါပြီရောလားဟု အားငယ်စွာ တွေးနေ မိပြန်ပါသည်။

အခန်း [၉]

“ကြည်စင် မျက်နှာမကောင်းပါလား ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

ကျွန်မထက် ရာထူးလည်းကြီး အတွေ့အကြုံလည်းများတဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာရဲ့အမေးကြောင့် ကိုယ့်မျက်နှာ ဘာဖြစ်နေသလဲလို့ အနည်းငယ်ရှက်သွားမိပါသည်။

“ဘာကြောင့်မေးတာလဲ ဆရာ”

“ဪ ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး... နင်စာသင်ပြီးပြီလား... ငါတို့ စကားခဏ ပြောကြမလား”

“ရပါတယ်ဆရာ”

“နင် ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ မပျော်ဘူးလား”

(အင်း ကျွန်မ ပုံစံက အဲဒီလောက်တောင် သိသာနေပြီလား)

“အဲဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်မ လုပ်ချင်တာက တစ်ခုလုပ်နေရတာက တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်လို့ ခံစားနေရသလိုပဲ... ကျွန်မ ကိုယ့်ဘာသာလည်း သေသေချာချာတော့ မသိဘူး”

“နင်က ဘာတွေလုပ်ချင်နေလို့လဲ”

“ကျွန်မတိုင်းပြည်မှာ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်... ဒီမှာ နေရတာ ပိုလျှံနေတဲ့လူတွေကို ကျွေးမွေးနေရတာနဲ့တူတယ်... လိုအပ်တဲ့ သူတွေဆီကို သွားချင်တယ်”

“နင့်တိုင်းပြည်မှာ နေမှ နင့်တိုင်းပြည်အတွက် အလုပ်လုပ်တယ်လို့ နင်ဘာလို့ ထင်နေတာလဲ... ငါလည်း ငါ့တိုင်းပြည်မှာ နေတာမဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟင့်အင်း ဆရာတိုင်းပြည်နဲ့ ကျွန်မတိုင်းပြည် မတူပါဘူး၊ ဆရာတိုင်းပြည်က အာရှမှာ အချမ်းသာဆုံးတိုင်းပြည်တွေထဲက တစ်ခုလေ”

“ဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး ကြည်စင်ရယ်... သေချာ စဉ်းစားကြည့်”

ပါဦး... နင် ဒီမှာ နေပြီး တတ်နိုင်သလောက်လုပ်တာက ဟိုမှာ လုပ်ချင်တာ မလုပ်ရတဲ့ အခြေအနေမျိုးထက် ပိုကောင်းရင် ကောင်းနေမယ်လို့ နင်ဘာလို့ မတွေးတာလဲ... နင်လုပ်နိုင်တာတွေ ဒီမှာ ရှိနေပါတယ်”

“ဒီမှာ ကြည်စင် နင့်ကိုယ်နင် ဒို့ထက် ပိုတော်အောင် အစွမ်းအစ ပိုရှိအောင် အခုရောက်နေတဲ့ နေရာကနေ လုပ်ကြည့်ပါ။ သူတို့အတွက် နင်ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ရင်တောင် နင်ဟာ တခြားနိုင်ငံသားတွေ အမြင်မှာ နင့် နိုင်ငံအတွက် ဂုဏ်ယူစရာတစ်ခု ဖြစ်လာမယ်၊ တခြားနိုင်ငံသားတွေ က နင့်ကြောင့် နင့်နိုင်ငံကို အထင်မသေးရဲတော့ဘူး၊ ဂရုစိုက်လာကြလိမ့် မယ်၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နင် ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ် သိလား” လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်။

“ဆရာ ကျွန်မကို ပိုတွက်နေတာ ဖြစ်မှာပါ၊ ကျွန်မမှာ အဲဒီ လောက် အရည်အချင်းမရှိပါဘူး ဆရာရယ်”

“ဘာကြောင့်မရှိရမှာလဲ... နင်ဘာကြောင့် နင့်ကိုယ်နင် မယုံကြည် ရတာလဲ”

ဟုတ်ပါရဲ့... ဘယ်အရာတွေက ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ယုံကြည်မှု တွေကို ရိုက်ချိုးပစ်ခဲ့ပြီလဲ။

အခန်း [၁၀]

လိုချင်တာ ဖြစ်ချင်တာတွေကတခြား ရနေတာ ဖြစ်နေတာတွေ ကတခြား အဖြစ်တွေများလာတဲ့အခါ အသေးစားလို့ ပြောလို့မရတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းမှုတစ်ခုကို ကျွန်မ စတင်ခံစားရပါသည်။

ကျွန်မရဲ့ ချိုးနှိမ်ထားတဲ့ ခံစားချက်တွေ ပေါက်ကွဲထွက်လာသော အခါ စာလုံးများအဖြစ် အသွင်ပြောင်းလဲသွားခဲ့ကြပါသည်။ ဟိုး

အရင်တုန်းတွေကတော့ ကျွန်မရဲ့ ပေါက်ကွဲသံစဉ်စာသားတွေကို သူများ တွေသိစေဖို့ တစ်ခါမှမပြုလုပ်ခဲ့ပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ FB ပေါ်မှာ မိမိတို့ ခံစားရတာတွေကို status တက်ရေးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို အားကျမိသလားမသိပါ။ ကျွန်မ ခံစားချက်တွေကို ရေးမိသွားပါ၏။ မတူတာတစ်ခုကတော့ သူများတွေက စာကြောင်း ၂ ကြောင်း ၃ ကြောင်း အလွန်ဆုံး A4 စာရွက် တစ်မျက်နှာလောက်ရေးတတ်ကြပေမယ့် ကျွန်မ ရေးလိုက်တာက အတိုဆုံး A4 3-4 မျက်နှာကနေ တစ်ခါတလေ ၁၃-၁၄ မျက်နှာလောက်ပါ။ ထို့နောက်မှာတော့ ကျွန်မဟာ စာဖတ်သူ တချို့လက်ခံသည့် စာရေးဆရာမအဖြစ်သို့ နေ့ချင်းညချင်း ရောက်ရှိ သွားပါလေတော့သည်။

စာရေးဆရာမဖြစ်ဖို့ တိတ်တိတ်ကလေး ရူးခဲဖူးပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ယုံကြည်မှုအားနည်းလှသူ ကျွန်မဟာ တစ်ခါမှ မရဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံကြောင့် ချားရဟတ်စီးနေတဲ့ လူလို နွေးခနဲ အပေါ်တက်သွားလိုက် အေးခနဲ အောက်ကိုဆင်းသွားလိုက်နဲ့ နိမ့်တုံမြင့်တုံ ခံစားချက်များနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့ပါသည်။

ဟုတ်ပြီ ... အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားတဲ့ ကျွန်မ သုတေသန စာတမ်း တွေထက် မြန်မာလိုရေးထားတဲ့ ကျွန်မ စာတွေက မြန်မာလူမျိုးတွေကို ကူညီချင်တဲ့ ကျွန်မဆန္ဒတွေကို အလျင်အမြန်အလွယ်အကူ အကောင်အ ထည်ဖော်ပေးနိုင်တော့မှာပေါ့ ...

ပျော်လိုက်တာ... ဒီနည်းလမ်းကို ဘာကြောင့်အရင်က မသိခဲ့ရတာ ပါလိမ့်....

ဒီတစ်ခါ ပျော်ရွှင်မှုတွေက ချယ်ရီပန်းတွေထက် တာရှည်ခံ တယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် ၎င်းပန်းတွေ အပင်ပေါ်မှာ ကြာတဲ့ သက်တမ်း လောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်ပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မ စာတွေကို ဖတ်နေကြတဲ့ ပရိသတ် အများစုက ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားတဲ့သူတွေ မဟုတ်ကြလို့ပါ။ ကျွန်မ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်က အသက်ငယ်ငယ် ပညာရှာမှီး နေတဲ့အရွယ်တွေပါ။ ကျွန်မ အဲဒီအရွယ်တုန်းက စာပေတွေရဲ့ ကျေးဇူး ကြောင့် အသိပညာ အတွေးအခေါ်တွေ ကျယ်ပြန့်ခဲ့တာမို့ အခု ကျွန်မ ရေးတဲ့ စာတိုပေစလေးတွေကလည်း လူငယ်တွေအတွက် အနည်း အကျဉ်းပဲဖြစ်ဖြစ် အကျိုးရှိစေလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့မိပါသည်။

တကယ်တမ်း ကျွန်မ စာတွေကို ဖတ်နေတဲ့သူတွေက စာတတ်ပေ တတ် အသိဉာဏ်ရှိ အရွယ်တွေချည်းပဲဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကို ကျွန်မ သိပ်မကြာခင်မှာပင် လေ့လာတွေ့ရှိလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မ စာတွေက လိုအပ်တဲ့သူတွေဆီ ဘာကြောင့်မရောက်တာလဲလို့ ကျွန်မဘာသာ တွေး မိနေတုန်း မြန်မာပြည်ထဲမှ နာမည်ရစာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးက ကျွန်မ ဆီကို အောက်ပါအတိုင်း message ပို့လာပါသည်။

‘လက်ရှိ မကြည်စင်ကို လိုက်လုပ်ထားတဲ့ လူငယ်လူရွယ် (စာရင်း အရ) နှစ်ထောင်ကျော်နဲ့ မြန်မာပြည်က လူငယ်တွေကြား အများကြီး ကွာဟမှုရှိနေပါတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ကျေးဇူးပြုပြီး လက်ခံပေးပါ မကြည်စင်’.....

ထိုစာရေးဆရာကြီး ထောက်ပြပြောဆိုတဲ့ အချက်အလက်များက အားလုံးအမှန်တကယ်တွေပါ။

ဟူး ... ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ

တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ စိတ်လောတအလွန်ကြီးပြီး ဖြစ်ချင်တာ တစ်ခုကို ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ စွမ်းအားနဲ့ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် အရင်မသုံးသပ်ဘဲ စိတ်ရောလူပါ အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်ချလိုက်ပြီး မျှော်လင့်သလို မဖြစ် လာတဲ့ တစ်ချိန်မှာ ဝုန်းခနဲ ထိုးကျတတ်တဲ့ လူအမျိုးအစားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်

ကိုယ် ပြန်မြင်လာခဲ့ပါသည်။

အခန်း [၁၁]

‘ချစ်လေး စာမရေးချင်တော့ဘူးမောင်’

‘ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ’

‘ချစ်လေးရေးနေတဲ့ စာတွေက ဘာမှ အသုံးမဝင်သလို ခံစားရတယ်၊ ဖတ်စေချင်တဲ့သူတွေက မဖတ်ကြဘူးလေ၊ တချို့ကတော့ ဖတ်ပါရဲ့ နားမလည်ကြဘူး’

‘ဟားဟားဟား ဆရာမကြီး ဆရာမကြီး စိတ်ကူးသိပ်မယဉ်ပါနဲ့ ဆရာမကြီးရယ်...’

‘မလှောင်ပါနဲ့လေ ... ချစ်လေး တကယ်ခံစားနေရတာပါ...’

‘မလှောင်ပါဘူး မိန်းမရယ်... ဒီမယ် ကမ္ဘာပေါ်မှာ နာမည်အကြီးဆုံး စာရေးဆရာတွေရဲ့ အရောင်းရဆုံး စာအုပ်တွေကို ကမ္ဘာလူဦးရေရဲ့ ဘယ်နှရာခိုင်နှုန်းလောက်က ဖတ်ကြလိမ့်မယ်လို့ ချစ်လေး ထင်သလဲ...’

‘ဖတ်တဲ့လူရဲ့ ဘယ်နှရာခိုင်နှုန်းလောက်ကကော နားလည်မယ်လို့ ထင်သလဲ...’

‘ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အများကြီးမျှော်လင့်နေရတာလဲ မိန်းမရဲ့ ... သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး...’

‘နဲပါတ်တစ် ချစ်လေး စာတွေကို ဖတ်ဖို့အတွက် မြန်မာစာတတ်မှ ဖြစ်မှာလေ၊ ချစ်လေး ဖတ်စေချင်တဲ့ လူတွေက စာဖတ်တတ်ကြသလား...’

‘နဲပါတ်နှစ် စာဖတ်တတ်တယ်ထားဦး၊ အဲဒီလူတွေက ချစ်လေးတို့’

စာကြမ်းပိုးတွေလို စာတွေကို ရှာဖွေဖတ်ရှုနေတဲ့ လူတွေလို ချစ်လေးထင်သလား... ရုပ်ရှင်ကြည့်တာတို့၊ သီချင်းနားထောင်တာတို့အတွက်ပဲ အချိန်ကုန်ခံ၊ အရပ်နည်းတယ် စာများတယ် ဆိုပြီး စာဖတ်တတ်ပေမယ့် စာမဖတ်တဲ့ သူတွေ အများကြီးပဲ သိလား’

‘နံပါတ်သုံး စာရေးဆရာ ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာကို စာဖတ်တဲ့ သူတိုင်းနားလည်မယ်လို့ကော ချစ်လေး ထင်နေသလား ...’

သူပြောမှ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ... ကျွန်မ မျှော်မှန်းထားတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်က မြန်မာစာ ဖတ်တတ်ပါရဲ့လား စာဖတ်ဖို့ စိတ်ပါဝင်စားမှုကော ရှိပါရဲ့လား ဖတ်မိတယ် ဆိုရင်တောင် ယူတတ်ကြပါရဲ့လား....

ပထမဦးဆုံး တွေးမိသွားတာက ကျွန်မ အိမ်မှာ အိမ်အကူ လုပ်သွားကြတဲ့သူတွေ အကြောင်းပါ။ ဘာကြောင့် သူတို့က ကျွန်မ အတွေးထဲကို အရင်ဦးဆုံး ဝင်လာကြတာပါလိမ့်...

ထိုအခိုက်မှာ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် မသိနားမလည်ခဲ့တဲ့ ခံစားမှုအသိတရားတစ်ခုကို ရရှိလိုက်ပါတော့သည်။

ဈေးရောင်းပေါ် ဆိုသလိုပင် ကျွန်မ မသိစိတ်က ရည်ညွှန်းနေခဲ့မိတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်က ကျွန်မ တွေ့ဆုံခဲ့ရတဲ့ မြန်မာအမျိုးသမီးအိမ်ဖော်တို့လို လူတစ်စုကို ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို တအံ့တဩ သိရှိလိုက်ရပါတော့သည်။ ကျွန်မ စာတွေကို ဖတ်ဖို့ မြန်မာစာ ကောင်းကောင်းမတတ်သော၊ ဖတ်ဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားသော၊ ဖတ်သမျှလည်း နားလည်ရန် အလွမ်းဝေးသော ထိုသူတို့ဘဝကို၊ မြင့်တင်လိုစိတ် ပြင်းပြခဲ့တဲ့ကျွန်မ၊ သူတို့နဲ့ အတူရှိစဉ်မှာ ကျွန်မပေးချင်တဲ့ အသိတရားတွေကို ပေးနိုင်ခဲ့ပါသလား....

ထို့နောက်မှာတော့ ကျွန်မ အိမ်မှာ အိမ်အကူလုပ်သွားသူတို့

အကြောင်းကို ပြန်တွေးရင်း ကျွန်မဟာ အတွေးလွန်တဲ့ နေ့တချို့ကို ဖြတ်သန်းရပြန်ပါသည်။

အခန်း [၁၂]

၆ နှစ်အတွင်း ကျွန်မ ဆုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အိမ်အကူပေါင်း ၁၀ ယောက် ရှိခဲ့ပါသည်။ အားလုံးက မြန်မာပြည်မှာမွေး မြန်မာပြည်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထို ၁၀ ယောက်အနက် တစ်ယောက်က မြန်မာစာကို လုံးလုံး မဖတ်တတ်ပါ။ သူ့ကို ဈေးဝယ်ခိုင်းတိုင်း စာရေးပေးလိုက်လို့ မရပါ။ ၅ ယောက်က အနည်းငယ် ရေးတတ်ဖတ်တတ်ပါသည်။ သို့သော် သူတို့ ပြောလိုသည့် အကြောင်းအရာကို သူတစ်ပါးနားလည်ဖို့ ရေးမပြတတ်ပါ။ စာလုံးပေါင်း အမှားမှား အယွင်းယွင်းတွေကို ဈေးစာရင်းရေးခိုင်းတိုင်း တွေ့ရလေ့ ရှိပါသည်။ နောက် လေးယောက်က စာရေးစာဖတ် ကျန်သူတွေထက် အနည်းငယ် ပိုအဆင့်မြင့်ပါသည်။

ထိုင်းနိုင်ငံ အေးဘက်တက္ကသိုလ်မှာ ကျွန်မ အလုပ်စဝင်ခါစအချိန် အိမ်မှာအလုပ်လုပ်သွားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်းကို တတိယမြောက် ဇာတ်ကောင်အဖြစ် ဖြည့်စွက်ပြောပြပါရစေ။

ထိုမိန်းကလေးက ကျွန်မအိမ်မှာ တနင်္လာ-သောကြာ အလုပ်လုပ်ပြီး စနေ-တနင်္ဂနွေမှာ သူ့ယောက်ျားအိမ်ကို ပြန်ပါသည်။ အလုပ်ဝင်စက လှလှပပ တက်တက်ကြွကြွရှိခဲ့သော်လည်း နှစ်လခန့်အကြာမှာ တပိုင်ပိုင်တတွေတွေ ဖြစ်လာပါသည်။ နောက် ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့် အကြာ တစ်မနက်မှာတော့ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေကြောင်း ကျွန်မကို အသိပေးလာပါသည်။ ကလေးနောက်တစ်ယောက် မျှော်နေခဲ့ပြီး မရလို့

စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့ ကျွန်မက ဝမ်းသာအားရပင် 'ဟယ် ကောင်းလိုက်တာ' ဆိုတော့ သူက 'ကျွန်မ ဒီကလေးကို မလိုချင်ဘူး' ဟု ပြောလာပါသည်။

'အင် ... ယောက်ျားရှိရက်သားနဲ့အေ ဘာကြောင့်လဲ.....'

'အစ်မရယ် ကျွန်မ အလုပ်ဘယ်လို လုပ်မလဲ ... ဝင်ငွေမရှိတော့ဘဲ နေမှာပေါ့ ...'

'ဪ ညည်းမှာ အလုပ်ရှိ ဝင်ငွေရှိတဲ့ ယောက်ျားရှိသားပဲ ...'

'အင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ မလိုချင်ဘူး ဖျက်ချပစ်မယ် ...'

'ဟယ် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ... မလုပ်ရပါဘူး'

'ကျွန်မ မှ မလိုချင်တာ အစ်မရဲ့ ...'

ကျွန်မ နည်းနည်း စိတ်တိုသွားမိပါသည်။ (နောက်ဆက်လာမယ့် အကြောင်းအရာတွေကိုတော့ နားနဲ့ မနာ ဖဝါးနဲ့ နာပြီး ဖတ်ကြပါရှင်)

'ကလေးမလိုချင်ရင် အစကတည်းက တားထားပါလား ဘာကြောင့် ရမှ ဒီလို တွေးရတာလဲ'

'ဆေးစား ဆေးထိုးရင် ရုပ်ဆိုးသွားမှာ စိုးလို့ ကျွန်မ အဲဒါတွေ မလုပ် တာ အစ်မရဲ့'

'ဆေးမစား ဆေးမထိုးဘဲ တခြားနည်းတွေနဲ့လည်း နေလို့ရတာပဲ...'

'ဘယ်လို အစ်မ၊ ဘယ်လိုနည်းတွေလဲ ...'

ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ပြီး ၈ တန်း ၉ တန်းလောက်အထိ ပညာသင်ဖူးခဲ့တဲ့အတွက် မြန်မာနိုင်ငံ အစွန်အဖျားက လာသည့် တိုင်းရင်းသူများထက် အနည်းငယ် လူရည်လည်သည်ဟု ကျွန်မ သူ့ကို ကောက်ချက်ချမိဖူးတာ မှားများသွားပြီလား မသိပါ။

'ဆေးပညာစာအုပ်တွေထဲမှာ အားလုံး ဖတ်လို့ရနိုင်တာပဲ...

အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆို အဲဒီလို စာအုပ်တွေ ဖတ်ထားသိထားရမယ်လေ....'

'အင် ဖတ်ရမှာ ပျင်းစရာကြီး အစ်မရယ်၊ အစ်မ ပြောပြပါလား...'

ကျွန်မ အနည်းငယ်ရှင်းပြအပြီးမှာ

'အရင်က ဒါတွေသိခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော် ...' ဟု သူ ပြောပါသည်။

ဪ ကျွန်မကလည်း ဒီလို အကြောင်းတွေ စပ်စပ်စုစုပြောဖို့ အလွန်ရှက်တတ်ခဲ့တော့ သူ မမေးဘဲ ဘယ်လို သွားရှင်းပြရပါ့မလဲ လေနော်

'ဒါနဲ့ ညည်း ကိုယ်ဝန်က အခု ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ'

'မသိဘူးအစ်မ'ရ

'ညည်း ရာသီ ဘယ်တုန်းက နောက်ဆုံးလာခဲ့သလဲ၊ ရက်မှတ်ထားသလား ...'

'ဟင့်အင်း မမှတ်မိဘူး ...'

'ဟဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်ရက်ကိုယ်မှတ်ထားရတယ်လေ စဉ်းစားပါဦး ...'

'အစ်မလာပြီး ၃-၄ ရက်ဆို ကျွန်မ လာတာပဲ ...'

ဟောတော့ ... သေပါတော့ ဒေါ်ကြည်စင်ရေ ...

ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ရိုက်မိမလောက်ပင် ကျွန်မ စိတ်ပိန်သွားပြီး သူ ထက်တောင် အားကုန်သွားသလို ခံစားရပါသည်။

ကလေးရခါစမှာ အမျိုးသမီးတွေဟာ စိတ်ကယောင် ချောက်ချားဖြစ်ကြတာ ဓမ္မတာ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ကို အလုပ်က ကျွန်မထုတ်မှာ မဟုတ်ကြောင်း၊ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး အလုပ်ဆက်လုပ်နိုင်ကြောင်း ဖျောင်းဖျပြောဆိုရပါသည်။ သူ ကြည့်ရတာ ကျွန်မ ပြောတာတွေ ကြားပုံမရပါ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ ဘာမှလည်း ကောင်းကောင်းမစားဘဲ 'ကျွန်မ မိုက် ဒီနေရာကို ဓားနဲ့ ဖောက်ပစ်ချင်တယ် အစ်မရယ်' လို့ ပြောတော့ ကျွန်မ တော်တော်ပင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပြီး

'ပြောမရလို့ လုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း ညည်းသဘောပဲ ကျွန်မ အိမ်မှာ တော့ မလုပ်နဲ့ ဒါပဲ'

လို့ မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ ပြောလိုက်ရပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူ ယောက်ျားက

'နင့်မှာ လူစိတ်မရှိဘူးလား နင် ကလေးဖျက်ချလို့ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်

ငါ လှည့်မကြည့်ဘူးနော် ...'

လို့ ကြိမ်းမောင်းမှပဲ သူ စိတ်လျော့လိုက်ပုံရပါသည်။

'ကျွန်မ ကြောက်တယ် အစ်မ၊ ဒီကလေးကို မွေးတော့မယ်'

'အေး အဲဒီလို လုပ်ပါအေ'

ကိုယ်ဝန် ၅ လ လောက်ကျမှ သူ အလုပ်ထွက်သွားပါသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မမှာတော့ အမျိုးအဆွေလည်းမတော်ပေမယ့် စိတ်မသက်သာမှုများ အတွေးအမျှင်များနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

*

အခန်း [၁၃]

နိုင်ငံတစ်ခုမှာ အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသမီး မိခင်တို့ အသိပညာ မကြွယ်ဝ စိတ်သဘောထား မရင့်ကျက်ခဲ့ရင် တိုင်းပြည်ထူထောင်ရေးမှာ အရေးပါသည့် အင်အားများ ဆုတ်ယုတ်သွားနိုင်တယ်လို့ ကျွန်မဆိုလျှင် 'မိန်းမများ၏ ဘက်တော်သား' ဟု လူတစ်ချို့က ကျွန်မကို စွပ်စွဲ ရယ်မော ကြလေမလား မသိပါ။

ကျွန်မမှာတော့ အိမ်အကူတွေက ပေးခဲ့တဲ့ လက်တွေ့ အဖြစ်

အပျက်တွေရှိခဲ့တော့ ပညာရပ်ဆန်ဆန် မတင်ပြနိုင်သေးရင်တောင် ကောက်ချက်ဆွဲယူတင်ပြမှုတွေကိုတော့ လုပ်ချင်နေမိပြန်ပါသည်။

ကျွန်မသိခဲ့တဲ့ သူတို့ ၁၀ ယောက်အထဲမှာ ခုနစ်ယောက်က အိမ်ထောင်သည်တွေဖြစ်ပြီး အဲဒီ ခုနစ်ယောက်အနက်ကမှ ငါးယောက်က (ကလေး တစ်ယောက်-နှစ်ယောက်ကိုယ်စီနှင့်) ယောက်ျားနဲ့ ကွဲခဲ့ကြပါသည်။ သူတို့ အားလုံးရဲ့ ဇာတ်ကြောင်းကို သိထားသူ ကျွန်မအတွက် အတွေးတွေ အများကြီးကို ထပ်မံ ဆွဲဆန့်ဖြစ်ခဲ့ပါသေးသည်။ အားလုံးက အသက် ၁၆ နှစ်မှ ၂၀ အကြားမှာ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ကြပြီး အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ဘာမှန်း သိခဲ့ကြပုံမရပါ။

၁၀ တန်းလောက်အထိ ပညာသင်ကြားခဲ့ရပြီး အတော်အသင့် တွေးခေါ်နိုင်တဲ့ တစ်ယောက်ကတော့ သူ ကျွန်မဆီက အလုပ်မထွက်ခင်မှာ သူ ခံစားချက်အချို့ကို (အခြားသူများနှင့်မတူ) ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြောပြခဲ့ဖူးပါသည်။

‘ကျွန်မ ညီမထက် အသက်ကြီးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညီမ အိမ်မှာ နေတော့မှ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆန်းစစ်နိုင်ခဲ့မိတယ် ...’

‘ညီမတို့အိမ်ရောက်ခါစက ညီမရဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေနဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကို အပိုတွေလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်။ ဆရာ ကြေးများသလောက် မညည်းမညူလုပ်ကိုင်ပေးတဲ့ ညီမကိုလည်း ပျော့ညွှဲလိုက်တာလို့ မြင်ခဲ့မိတယ်။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်မ သိလာတာက ကျွန်မသာ ညီမလို စိတ်မျိုးနဲ့ နေထိုင်တတ်ခဲ့ရင် ဒီလို အိမ်ဖော်ဘဝကို ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ပါ...’

‘ဟင် ဘာကြောင့်လဲ...’

‘ကျွန်မ ယောက်ျားက အစိုးရအမှုထမ်း အရာရှိတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးရှိတော့ ယောက်ျားကို မလေးစားခဲ့ဘူး။

ရှင်လုပ်စာ ဘာမှ သုံးစားမရဘူး ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးလို့ ရန်ဖြစ်ကြရင် ကျွန်မက အရင် သူ့ကို စရိုက်တယ်လေ ...'

'အို ...'

ကျွန်မ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩသွားမိပါသည်။

'နင်ဟာ တော်တော် ရိုင်းစိုင်းတဲ့ မိန်းမလို့ သူ ခဏခဏ ပြောခဲ့တယ်။ ကလေး တစ်ယောက်ရပြီးတော့ သူ နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားတာပါပဲ ...'

'တစ်မြို့ထဲမှာ သူတို့ကို အမြဲလိုလိုမြင်နေရတဲ့ဒဏ်ကို မခံစားနိုင်လို့ ဒီကို ထွက်လာခဲ့တာ၊ နောက်ဆုံးတော့ သူများအိမ်မှာ အိမ်ဖော်လုပ်ရတယ်လေ၊ ကျွန်မသာ လိမ္မာပါးနပ်တဲ့ ဇနီးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အခုလောက်ဆိုရင် လူကြီးကတော်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီး ကျွန်မကလေးလည်း အခုလို ဘယ်မျက်နှာငယ်ရပါ့မလဲနော် ...'

'ကျွန်မ အရမ်းနောင်တရတယ် ...'

သိပ်မကြာပါ။ ဘာ အကြောင်းပြချက်မှ အထွေအထူးမရှိဘဲ သူ ကျွန်မဆီက အလုပ်ထွက်သွားပါတော့သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ သိဖို့ ကျွန်မ မမေးမြန်းခဲ့ပါ။ သိလည်း မသိချင်တော့ပါ။

ကျွန်မ အိမ်ထောင်ရေးက ပန်းခင်းသော လမ်းမဟုတ်ခဲ့ပါ။ လူတချို့က သူတို့ မြင်သခိုက်လေးကို ကွက်ကြည့်ပြီး ကျွန်မကို အိမ်ထောင်ရေး အလွန်ကံကောင်းသည်ဟု ပြောကြပါသည်။ ကံကို ဘာကြောင့် လွဲချချင်ကြရတာလဲ။ ကံဆိုတာ အလုပ်ပါ။ ဘဝမှာ တွေ့ကြုံရတဲ့ ဒုက္ခသုက္ခတွေအတော်များများကို အသိဉာဏ် ဆင်ခြင်တုံတရားတွေနဲ့ ကျော်ဖြတ်ရတာပါ။ အရင့်အရင်က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာတွေရဲ့ ဇာစ်မြစ်တွေကို နားလည်အောင် ကြိုးစားပြီး နောက်နောင် ဒီပြဿနာမျိုး ဖြစ်လာရင် ကျော်လွှားနိုင်အောင် သတိနဲ့ နေထိုင်ကြရတာပါ။ ဒါဟာ

လေ့လာသင်ယူရတာပါ။ တစ်သက်လုံးလည်း သင်ယူနေရဦးမှာပါ။ ကျွန်မအိမ်ထောင်ရေးကို ကြည့်ပြီး သူဟာ ဒီအကြောင်းတွေကို နားလည် သိရှိသွားခဲ့ပြီဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။

*

အခန်း [၁၄]

စံပြအိမ်ထောင်ရေးကို ပိုင်ဆိုင်သူ စံပြအိမ်ထောင်ရှင်မ မဟုတ် သည့်တိုင် ကျွန်မရဲ့ လမ်းညွှန်ပြသမှုတွေက အနာဂတ်မှာ သူတို့ဘဝ အတွက် အသုံးဝင်သည့်အရာများ ဖြစ်လာနိုင်ကောင်းပါရဲ့ ဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်ရေးရေးလေး ပေါ်လာသည်နှင့်အမျှ မြန်မာပြည်သို့လည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သွားပြီး မကူညီနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုးမှာ ကျွန်မ ရှေ့ကို ရောက်လာသည့် ထိုအမျိုးသမီးတို့ကို ကျွန်မ တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ပညာပေးခြင်းက ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်နိုင်သလဲဆို သည့် မေးခွန်း၏ အဖြေတစ်ခုဖြစ်မည်ဟု သိရှိလာခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ 'လူတိုင်းက သင်ခွင့်ရရင်တတ်တဲ့သူတွေ ဈည်း ပဲ၊ မတတ်ဘူးဆိုတာ သင်ခွင့်မရခဲ့လို့' ဟူသည့် ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင် ထားပြီး ကျွန်မ ခံယူချက်တွေကို ဆက်လက် အကောင်အထည် ဖော် လျက် ရှိပါတော့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့လည်း ကျွန်မ ခံယူချက်တွေကို ယိမ်းယိုင်စေ မည့်သူတချို့နှင့် တွေ့ရှိရပြန်ပါသည်။

ကျွန်မဆီမှာ ၂ လ-၃ လ လောက်ပဲ နေထိုင်ခဲ့သည့် ကျွန်မထက် အသက် ၁၀ နှစ်ခန့်ကြီးသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦး အကြောင်းကို နောက်ဆုံး ဇာတ်ကောင်အနေနဲ့ ပြောပြပါရစေ။

ကျောင်းဆရာမလည်း ဖြစ်ပြန် တစ်ခုခုကို ရှင်းပြဖို့လည်း အလွန်

ဝါသနာပါလေသူ ကျွန်မဟာ အိမ်ကို အိမ်အကူတစ်ယောက် ရောက်လာ တာနဲ့ အစစအရာရာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြပြီး သင်ပေးလေ့ရှိပါ သည်။ တကယ်တော့ အိမ်ထောင်မှုကိစ္စမှာ ကျွန်မဟာ သူလိုကိုယ်လို သာမန်ထက် အနည်းငယ်ပိုသည်ဟု ပြောလို့ရရုံလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီ သူလိုကိုယ်လို အဆင့်ကိုတောင် မရောက်တဲ့ သူတို့ကို အားမလို အားမရ ဖြစ်မိသည်က ကျွန်မရဲ့ ပျော့ကွက်တစ်ခုလား ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မကြာခဏ မေးမိခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ၏ ဇာတ်ကောင်များထဲမှ အသက်ငယ်ရွယ်သူ မိန်းကလေး များဟာ သင်ယူချင်စိတ် ရှိသူများဖြစ်ကြပြီး ၁ လ-၂ လ ခန့် အကြာမှာ ကိစ္စတော်တော်များများကို မျက်နှာလွှဲနိုင်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက်မှာ သူတို့ကို အလုပ်သမားအဆင့်မှ နောက်တစ်ဆင့်မြှင့်တင်ပြီး အိမ်ရှင်မ တစ်ဦးကဲ့သို့ စီမံခန့်ခွဲနိုင်စေရန် နှင့် မိန်းမသားတို့ သိသင့်သိထိုက် သည်များကို ကျွန်မ သင်ကြားပေးပါသည်။

ထိုတစ်ယောက်ကတော့ တစ်မျိုးပါ။ စကားလည်း အလွန်နည်းပြီး သင်ကြားပေးရတာလည်း အလွန်ခက်ပါသည်။ မလှပခဲ့တဲ့ သူ့ဘဝကို သိထားသူ ကျွန်မက သူ့ကို နားလည်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် သူကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ နားလည်ဖို့ ကြိုးစားလေ့မရှိပါ။

အသက်ကြီးသွားသည့်အတွက် သင်ယူချင်စိတ် နည်းသွားတာကို ကျွန်မ လက်ခံပါသည်။ သို့သော် လုံးဝ သင်ယူခြင်းမရှိတော့တဲ့ အခြေ အနေကိုတော့ ကျွန်မ ဘဝင်မကျလှပါ။ ဘဝမှာ သင်ယူစရာတွေက ဘယ်တော့မှ မဆုံးဘူးဆိုတာကို သူ့ဘာကြောင့် နားမလည်နိုင်ပါလိမ့်။ မိဘ ဆရာသမားနဲ့ အားကျရတဲ့ စာပေတွေထဲက ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ လေးစားစရာ အလေ့အကျင့်တွေကို အတုယူခဲ့သလို၊ ကရင်မလေးဆီက တာလပေါဟင်းချက်နည်းသင်ခဲ့ပြီး ထိုင်းအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ၂

ယောက်ဆီက ထိုင်းဟင်းချက်နည်းတချို့ သင်ယူခဲ့တဲ့ကျွန်မ သူ့ကို နားလည်ဖို့ မနည်းကြိုးစားရပါသည်။

တတ်တဲ့သူက ကိုယ့်ထက် အသက်ငယ် ဝါငယ် ရာထူးငယ် နေပါစေ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးနဲ့ မဆို သင်ယူရတာ ရှက်စရာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ့ ဘာကြောင့် လက်မခံနိုင်ပါလိမ့်။

သူကြိုက်တဲ့ ငါးပိရည် ဟင်းတချို့နဲ့ ထမင်းကို ဖြစ်သလို စားတတ်ပြီး သူမစားဖူးတဲ့ ဟင်းတွေကို ချက်နည်းသင်ပေးတဲ့အခါတိုင်း အစားအသောက်အတွက်များ အလုပ်ရှုပ်ခံလို့ဟူသည့် မျက်နှာမျိုးနှင့် နားထောင်လေ့ရှိပါသည်။ သူ့ချက်တဲ့ ဟင်းတော်တော်များများက စားလို့ မကောင်းပေမယ့် သူများအိမ်မှ စားစရာတစ်ခုခု လာပေးတိုင်း 'ဘာနဲ့ကြီး မှန်းမသိဘူး ဘာမှအရသာမရှိဘူး' ဟု ပြောလေ့ရှိပါသည်။ ထူးဆန်းပေစွ။

စားသောက်ဆိုင်တွေ ခေါ်သွားတဲ့အခါမှာ ဘာကြီးတွေမှန်းလည်း မသိဘူးဆိုကာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတတ်ပါသည်။ အနောက်တိုင်း အစားအစာတွေကို မကြိုက်သူ ကျွန်မ သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပေမယ့် သူ့မျက်နှာပေါ်က အသွင်အပြင်ကိုတော့ ခံစားလို့မရပါ။

'ဒီလိုရှိတယ် အစ်မ... လူတစ်ယောက်ယောက်က ကိုယ့်ကို စေတနာနဲ့ တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးတဲ့အခါ ကိုယ်မကြိုက်တဲ့ အစားအစာဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်မ မစားဖူးလို့ စမ်းစားကြည့်မယ်နော်၊ ဒါလေးက တစ်မျိုးပဲ၊ ဒါလေးတော့ ကျွန်မ စားလို့ရတယ်။

ကြိုက်တယ် သိလား၊ လုပ်ထားတာ အဆန်းလေး၊ ကောင်းလိုက် ဘာနော် စသဖြင့် နားထောင်ကောင်းအောင် ပြောတတ်ရမယ်။ ဒါကြီး မကြိုက်ဘူး ဆိုပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာ အရမ်းရိုင်းတယ် သိလား...'

'သူတို့ အစားအစာတွေက ဘာမှမှ စားမကောင်းတာ...'

‘စားမကောင်းရင် သူတို့ အစားအစာတွေက ကမ္ဘာကျော်အောင် ရောင်းရပါ့မလား အစ်မရယ် ၊ ကိုယ်မကြိုက်တိုင်း မကောင်းဘူးလို့ မပြောရဘူး၊ အစ်မ အရမ်းကြိုက်တဲ့ ငါးပိရည်ကို သူတို့ကို သွားကျွေး ကြည့် စားမယ်ထင်သလား...’

သူ ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ လက်ခံပုံလည်း မပြပါ။ ဘယ်လို ရှင်းပြ ရပါ့မလဲ။ ဟူး ... မောပါဘိ။

သင်ယူမှုကို တန်ဖိုးမထားတတ်တဲ့ ထိုအမျိုးသမီးကို သင်လို့ မရတဲ့အချိန်တွေတိုင်း သူ့ကို အထင်သေးသည့် စိတ်ဖြစ်ပေါ်ခြင်းက နည်းပါးပြီး ငါဟာ သူ သင်ချင်လာအောင် တတ်ချင်လာအောင် မသိမ်း သွင်း မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါလား ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်သေး စိတ်ဓာတ်ပျက်တဲ့ အကြိမ်အရေအတွက်က ပိုပိုများလာခဲ့ပါသည်။

‘သင်ခွင့်ရရင် လူတိုင်း တတ်သိနိုင်ကြမည်’ ဟူသည့် ကျွန်မ၏ ခံယူချက်ကိုလည်း လွှတ်ချလိုက်ရတော့မလား ဟု မကြာခဏ တွေးနေမိ ပါသည်။

တစ်ညမှာ ခေါင်းမူးလို့ လှဲနေတဲ့ ကျွန်မ၊ ထမင်းစားသောက်ပြီးချိန် လောက် ဟင်းအညော်နဲ့ရတော့ ‘အစ်မ မီးဖိုထဲမှာ အားလုံး သိမ်းဆည်းပြီး ပြီလား’ ဟု သူ့ကို လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။

‘အေး တို့ အိမ်က ဘာမှ မရှိဘူး၊ ဘေးအိမ်က ဖြစ်မယ် အရင်က လည်း အညော်နဲ့ ရနေကျပဲ’ ဟု ပြန်ပြောပါသည်။ အညော်နဲ့က ပျောက် မသွားတဲ့အပြင် ပိုဆိုးလာပြီး ကျွန်မတို့ တစ်အိမ်လုံး မွန်တူနေပါသည်။ သူနဲ့ သမီးလေး အိပ်ရာထဲကို ဝင်ခါနီးမှာ ကျွန်မ တဖြည်းဖြည်း စိတ်ပူစ ပြုလာပါပြီ။

‘အစ်မ ဟင်းတူးတာမဟုတ်တော့ဘဲ သတ္တုညောင်နဲ့လိုပဲ မီးဖိုထဲကို တစ်ခေါက်သွားကြည့်ပါဦး ...’

‘အိမ်က မဟုတ်ဘူး သေချာပါတယ်’ ဟု ပြောပြီး အေးအေးဆေးဆေးပင် သူ အိပ်ရာထဲဝင်သွားပါသည်။ ခဏကြာတော့ ကျွန်မ မနေနိုင်တော့ပါ။

‘မောင် ဘေးအိမ်ကို သွားကြည့်စမ်းပါ။ သူတို့ မီးဖိုထဲမှာ တစ်ခုခု မီးလောင်နေသလား မသိဘူး ...’

တကယ်ပဲ မီးလောင်နေတာဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ရှင်က ဟင်းအိုးတည်ထားရင်း အိပ်ပျော်နေပြီး သူ့မီးဖိုတစ်ခုလုံး မီးခိုးတွေနဲ့ ဘာမှတောင် ကောင်းကောင်းမမြင်ရတော့ပါ။

အမယ်လေး တော်ပါသေးရဲ့။ ကျွန်မတို့အိမ်တွေက Townhouse တွေဆိုတော့ တစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ် အုတ်နံရံ တစ်ချပ်ပဲ ခြားပါသည်။ အိပ်ပျော်နေတုန်းသာ ဆိုရင် မတွေးရဲစရာပါ။

အဲဒီနေ့ညက ကျွန်မတို့ လင်မယားသာ အိမ်မှာ မရှိခဲ့ရင် သမီးလေး ဘာတွေများဖြစ်မလဲဆိုပြီး တွေးကာ ကျွန်မ ကျောချမ်းနေခဲ့မိပါသည်။

ဤကိစ္စသည် အတန်းပညာတတ်ခြင်း-မတတ်ခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်ပါသလား ... သို့မဟုတ် ကြောင်းကျိုးဆက်စပ်တွေးခေါ်တတ်ခြင်း-မတတ်ခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်ပါသလား ... သို့တည်းမဟုတ် ဘဝကို တန်ဖိုးထားတတ်ခြင်း-မထားတတ်ခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်ပါသလား ...

*

အခန်း [၁၅]

ကျွန်မ ဇာတ်ကောင်တွေ တစ်ဦးချင်းစီ အကြောင်းကို ပြန်လည်သုံးသပ်ပြီးသည့်အခါ မိသားစုတစ်ခု၏ အသက်ဘေးအန္တရာယ် ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှု စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကြံ့ခိုင်ဖွံ့ဖြိုးမှု စသည့် ကိစ္စအဝဝတို့

သည် မိဘ (အထူးသဖြင့် မိခင်တစ်ဦး) ၏ အရည်အချင်းပေါ် အလွန် တရားပင် မူတည်နေသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှားပင် တွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။ ပုခက်လွှဲသောလက်က ကမ္ဘာကို ကိုင်လှုပ်နိုင်သည် ဆိုသည့် စကား ရှိသကဲ့သို့ပင် အိမ်ထောင်သည် မိခင် အမျိုးသမီးတွေဟာ နိုင်ငံတစ်ခု တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးဖို့အတွက် အခရာကျတဲ့ နေရာက ပါဝင်နေသည်ဟုလည်း ကျွန်မဘာသာ အဆိုတင်သွင်းနေမိပြန်ပါသည်။

မိခင်တစ်ဦးရှိသင့်သည့် ဖော်ပြပါ အရည်အချင်းနှင့် တိုင်းပြည် တစ်ခု၏ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုတို့သည် ကိုင်းကျွန်းမှီ ကျွန်းကိုင်းမှီ အပြန်အ လှန် မှီခိုနေကြပြီး ဘယ်အရာက စသည်ဆိုတာကို ဘဲဥ ကြက်ဥ အစ ရှာရသလိုပင် ခက်ခဲလှသည်ဟုလည်း ကျွန်မဘာသာ သိအိုရီ ထုတ် ကြည့်နေမိပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ဒီအမျိုးသမီးတို့ တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ ဘဝဒုက္ခ မျိုးစုံအနက် ရာခိုင်နှုန်း အတော်များများဟာ အသိပညာ အတတ်ပညာ များရှိခဲ့ပါက ကျော်လွှားနိုင်သည့် အရာများဖြစ်တယ် ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ အခိုင်အမာ ယုံကြည်မိနေပါသည်။

ကျွန်မ ဆုံတွေ့ခဲ့သော ထိုသူတို့ကဲ့သို့ အမျိုးသမီးများ မြန်မာပြည် မှာ ဘယ်နှယောက်များ ရှိနေပါပြီလဲ။ နောက် နှစ်ပေါင်း ၁၅ နှစ် - အနှစ် ၂၀ အကြာ သူတို့ ကလေးတွေ လူကြီးများဖြစ်လာချိန်မှာ သူတို့ ကလေး သားယောက်ျားလေး ဘယ်နှယောက်က နိုင်ငံ့သားကောင်း ဖခင်ကောင်းတွေ ဖြစ်လာပြီး သမီးမိန်းကလေး ဘယ်နှယောက်က နိုင်ငံ့သမီးကောင်း မိခင်ကောင်းတွေ ဖြစ်လာကြမှာလဲ။

သို့တည်းမဟုတ် သူတို့ထက် ညံ့ဖျင်းသော လူထုကြီးကို ကျွန်မ တို့ မြန်မာနိုင်ငံကြီးအတွက် လွှဲပြောင်းပေးအပ်ခဲ့ကြတော့မှာလား။

Growth and Development နှင့် ပတ်သက်သော သီအိုရီများ

အရ သက်ဆိုင်ရာအစိုးရများက တိုင်းပြည်ဝင်ငွေကို ပညာရေးအတွက် အသုံးချရင်း နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတို့၏ ပညာအရည်အချင်း အတွေးအခေါ် လူနေမှုအဆင့်အတန်းတို့ကို မြှင့်တင်ပေးနိုင်ရမည်ဟု ကျွန်မ နားလည်မျှော်လင့်ထားပေမယ့် ဗဟိုအစိုးရမှ ထို အရာများကို ဖြည့်ဆည်းပေးရန် မသိပါက သို့မဟုတ် စိတ်မဝင်စားပါက သို့မဟုတ် ထိရောက်မှု မရှိပါက ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ကြမည်လဲ။

လူမှုဘဝမြှင့်တင်ဖို့အတွက် ပညာရေးက အရေးကြီးသည်ဟု အလွယ်တကူ ပြောနိုင်သော်ငြားလည်း ကျောင်းတက်ဖို့ အခြေအနေမပေးတဲ့၊ စာသင်ခန်းတွေဆီ ရောက်မလာတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ဘယ်သူတွေက သွန်သင်ဆုံးမ အသိပညာ ပေးကြမည်လဲ။

ရှောင်လွှဲလို့ရနိုင်တဲ့ သူတို့ရဲ့ ဒုက္ခတွေကို မြင်နေလျက်သားနဲ့ ကျွန်မတို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ လွှတ်ထားကြရင်း သူတို့ရဲ့ ဒုက္ခတွေဟာ နိုင်ငံကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ ဒုက္ခဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေအဖြစ်သို့ ရောက်လာသော အခါ ဆင်းရဲမွဲတေမှုသံသရာ၏ သားကောင်များဘဝမှ ကျွန်မတို့ ဘယ်သောအခါများမှ လွတ်မြောက်နိုင်ကြမည်နည်း။

တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း သို့မဟုတ် လက်တစ်ဆုပ်စာ လူတစ်စု၏ အားထုတ်မှုအနည်းငယ်မျှနှင့် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးသည့် နိုင်ငံကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်အောင်သွားသည့်ခရီးက ဝေးနေဦးမည် ဆိုသည်ကတော့ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ ဖြစ်ပါတော့လေသတည်း။

April 22, 2015

အချစ်ဦးနှင့် သူ၏ရွှေရောင်နေ့ရက်များ

‘ဟင် မေမေ ဒီနေ့ နှင်းနှင်းကို ကြိုနေတယ်လား ...’

ကျောင်းကားပေါ်ကအဆင်း တာရာလေးကိုချီထားတဲ့ကျွန်မကို မြင်တော့ ဝင်းလက်သွားတဲ့ အပြုံးများနဲ့ သူဆိုလိုက်ပါတယ်။

အိမ်ထဲကို မျက်လုံးတစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ‘ဘွားဘွားပြန်သွား ပြီလား မေမေ ...’

‘အင်း နှင်းနှင်းကျောင်းသွားတုန်းမှာ လေယာဉ်ထွက်သွားပြီလေ...’

‘အိမ်မှာ ကြီးကြီးရော ဘွားဘွားရော မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ အလုပ် တွေအကုန်လုံး မေမေလုပ်ရတော့မှာပေါ့၊ နှင်းနှင်း ကူလုပ်ပေးမယ်နော်...’

ဟုတ်ပြီ၊ အပြောကတော့ ချောလို့ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့အေ။ စကားတောင် မဆုံးသေးပါ။ သူ့ကျောပိုးအိတ်ကို ဘုန်းခနဲနေအောင် စာရေးစားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး ဖိနပ်နဲ့ခြေအိတ်တွေကို ဆွဲချွတ် ပုံချ လိုက်ကာ ဆိုဖာပေါ်ကို ပစ်လှဲလိုက်ပါတယ်။

စိတ်တိုင်းမကျခြင်းဒေါသက ဖျတ်ခနဲ ကြွတက်လာပါတယ်။

ဟင်း ...

သူ့ကြီးကြီးနဲ့တုန်းက ဒါတွေအားလုံး လိုက်သိမ်းပေးခဲ့ပုံ ပေါ်ပါ

တယ်။ အခုမှ စိတ်တိုနေလို့လည်းမရတော့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်း လွတ်
ထားလို့တော့ မဖြစ်သေး။

‘နှင်းနှင်း လာ ... ခြေအိတ်ကို လျှော်မယ့်တောင်းထဲထည့်၊ ဖိနပ်ကို
ဒီမှာ ကောင်းကောင်းလာချွတ်လှည့် ...’

‘ဟင် မေမေကလည်း နှင်းနှင်းမောနေပြီ ခဏလဲ့ဦးမယ် ...’

‘အံ့မယ် အမေကို ညည်း ကလီကမာလုပ်ဖို့ မကြံနဲ့၊ ကျောင်းကား
ကို အငြိမ့်သားစီးလာတာ မောစရာလား၊ လာ အခု လာလုပ်ချည် ...’
မျက်နှာကို တစ်ချက် ရှုံ့လိုက်ပြီး ထလာပါတယ်။

‘အဲဒါ ဘာမျက်နှာကြီးလဲ ...’

‘ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ...’

‘ညည်းပဲ အမေကို ကူမယ်ဆို၊ နှင်းနှင်းမလုပ်ရင် မေမေလုပ်ရမှာ
နော် ...’

‘မေမေ အလုပ်တွေအများကြီးလုပ် ပင်ပန်းပြီးသော်လည်း ဖေဖေက
နောက်မိန်းမယူရင် နှင်းနှင်းနဲ့ တာရာက စင်ဒရဲလားလို့ ဖြစ်သွားမှာနော်၊
နှင်းနှင်းမေ့သွားလို့ပါ ...’

အမလေး..... စင်ဒရဲလားကာတွန်းကားကိုတောင် ကျွန်မ ကျေးဇူး
တင်မိသွားပါတယ်။

ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာလေးက သနားစရာလေးဖြစ်သွားပြီး သူပစ္စည်း
တွေ စနစ်တကျ ထသိမ်းနေပြန်ပါတယ်။

ဪ ကလေးဆိုတော့ အသိလေးတွေရှိနေပေမယ့် သူ့ဆီမှာ
စွဲကပ်စပြုနေပြီဖြစ်တဲ့ အကျင့်လေးတွေကို ချက်ချင်းတော့ သူ ဘယ်ပြင်
နိုင်ပါ့မလဲလေ ...

ဒီအကျင့်တွေ စွဲကပ်ခဲ့ရတဲ့ အဓိက တရားခံကလည်း ကိုယ်ပဲဆို
တော့ ပြောရရင် ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင်းသလိုပဲ ဖြစ်ရောမည်။

ကျွန်မ ၇၂ပန်က ပြန်လာအပြီး ၃-၄ လလောက်သာ နှင်းနှင်းနဲ့ သွားအတူ စားအတူ အိပ်အတူရှိခဲ့ပြီး ကျွန်မ အလုပ်ဝင်ချိန်မှာ သူ့ကို (တစ်အိမ်တည်းနေပေမယ့်) ပစ်ထားသလို ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဘာလုပ်လုပ် လောဘကြီးတဲ့ ကျွန်မအတွက် အလုပ်ဝင်ခါစ ၂ နှစ်လောက်က ဟောဟဲ့လိုက်နေခဲ့တာ မပြောချင်ပါဘူးအေလို့ အစချီပြီး ပြောလိုက်ပါဦးမယ်။

ဌာနမှာ ၈၀ ရာခိုင်နှုန်းသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက တစ်ကိုယ် တည်းသမား လူလွတ်တွေဖြစ်ပြီး အများစုက ကျောင်းသားဘဝက တည်းက စာတော်သလို အလုပ်ထဲမှာလည်း ဒေါင်းဒေါင်းပြေးနေတဲ့ ပါရဂူဘွဲ့ရပြီးသူတွေ၊ ရဖို့ကြိုးစားနေသူတွေပါ။ ကျွန်မကတော့ မဟာဘွဲ့ လေးတစ်ခု ဖြစ်ဖြစ်မည်အောင်ယူထားပြီး ၃ နှစ်အရွယ်ကလေးလေးကို ကျောင်းစပို့၊ ဖရိုဖရဲနဲ့လုပ်ငန်းခွင်ကို စတင်ဝင်ရောက်လာတဲ့ အမေတစ် ယောက် ဆိုကြပါတော့။

နေ့တိုင်းက ကျွန်မအတွက် learning day ပါ။

သူတို့နဲ့ တန်းတူမဟုတ်တာတောင် 'ဒါ ကျွန်မ မလုပ်နိုင်ဘူး'လို့ မပြောချင်တဲ့ မာနက ကျွန်မကို ကောင်းကျိုးတွေ ပေးခဲ့သလို ဆိုးကျိုးတွေလည်း ချန်ထားခဲ့ပါတယ်။

ကျောင်းကပြန်လာလို့ ကိုယ့်ကလေးလေးနဲ့ စကားတွေပြော အတူ စား အတူအိပ်ချင်ပေမယ့် နောက်တစ်နေ့ သင်ဖို့ lecture အတွက် စာဖတ်စာပြင်အလုပ်၊ စာမေးပွဲမေးခွန်းထုတ်၊ အမှတ်ခြစ်ဖို့ အလုပ်တွေနဲ့ နောက်ဆံတင်း၊ 'သွားသွား အိပ်တော့' ဆိုပြီး ကိုယ့်ကလေးကို သူများ လက်ထဲထည့်ထားရတာ တစ်ပတ်မှာ ၆ ရက်လောက်ရှိတယ်လို့ ပြောရင် လည်း ကျွန်မ ညံ့တာတွေက ပေါ်ပြီးရင်း ပေါ်ရင်းဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်။ အလုပ်ရဲ့ လိုအပ်ချက်အရ ပါရဂူသင်တန်းဝင်ခွင့်စာမေးပွဲတွေဖြေဖို့ လုံး

ပမ်းရင်း မမျှော်လင့်ပဲ ကိုယ်ဝန်ရ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ် မကျန်းမာတော့မှပဲ ကျွန်မ လောဘတွေကို တစ်စခန်းရပ်နိုင်ခဲ့ပါတော့တယ်။

သတိရလို့ ကြည့်လိုက်တော့ နှင်းနှင်းကလေးက ကျွန်မ မကြိုက် နှစ်သက်တဲ့အပြုအမူတွေနဲ့ ပြောရဆိုရခက်တဲ့ ကလေးကြီးလေးတစ် ယောက်အဖြစ် ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါပြီ။

တာရာလေးကိုမွေးပြီး နှစ်လလောက်အရောက် ကျွန်မ ကျန်းမာ ရေးက လူကောင်းပကတိတစ်ယောက်လို ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာခဲ့ချိန် မှာတော့ နှင်းနှင်းကို လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ပြန်လည်သိမ်းသွင်းဖို့ခရီးကို စတင်ခဲ့ပါတယ်။

စောစောက ဆိုခဲ့သလိုပဲ လောဘကြီးတဲ့အပြင် စနစ်ကျချင်တဲ့ ကျွန်မအတွက် ဘာလုပ်လုပ် အခက်တွေ့ချည်းပါပဲ။ ကျွန်မမုန်းတဲ့ ရိုက်နှက်ခြင်းကို လုံးဝမသုံးဘဲ သူ့ကို ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် သိမ်းသွင်းဖို့က အပြောလွယ်သလောက် တကယ်ခက်ပါတယ်။ ဆုပေး ဒဏ်ပေးစနစ်ကို ကျင့်သုံးတဲ့အနေနဲ့ ပထမဦးဆုံး ipad ပေးကစားခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ပါတယ်။ လိမ်လိမ်မာမာနေတာ တစ်လပြည့်ရင် ပေးဆော့ မယ်လို့ ခပ်တင်းတင်းမျက်နှာနဲ့ ဆိုပြန်တော့ တစ်လ နေရင်ရမှာလားလို့ သေချာအောင် မေးလိုက်ပါသေးတယ်။

မနက် ၅ နာရီမှာ အိပ်ရာကထ သူ့အတွက် မနက်စာနဲ့ ထမင်းဘူး ပြင်ဆင် ခေါင်းဖြီးခေါင်းစည်းပေး စကားလေးတွေ တပြောပြော ညာတာ ပတ်တေးနဲ့ သူ စားနေကျမဟုတ်တဲ့ ဟင်းအသစ်လေးတွေ ချက်ကျွေး တဲ့အခါ ‘မေမေချက်တာ ကောင်းတယ်နော်’ ဆိုပြီး စားရှာပါတယ်။ သူကျောင်းက ပြန်လာရင် ကြို၊ စားစရာ တစ်ခုခုကျွေး၊ TV ခဏ ပေးကြည့်၊ သူ့အိမ်စာလုပ်ခိုင်း၊ ပြီးရင် တာရာလေးကို နို့တိုက်ရင်း သူ့ကို မြန်မာစာ သင်ပေးပါတယ်။ နာရီဝက်လောက် စာသင်ဖို့အတွက်

စာသင်ချင်လာအောင် သိမ်းသွင်းရတာက နာရိဝက်ကြာပါတယ်။

တစ်ပတ် ၁၀ရက်လောက်ကစပြီး သိသိသာသာကို ပြောရဆိုရ လွယ်ကူလာပါတယ်။

‘သမီးနှင်းနှင်း ... မေမေသမီးက တစ်နေ့တခြား လိမ္မာလာပါလား၊ ကြီးကြီးတို့ ဘွားဘွားတို့နဲ့တုန်းက သမီးဘာလို့ ဆိုးတာလဲ’

သူ့မျက်လုံးကို လှန်ပြီး ကျွန်မကို ထူးထူးခြားခြား တစ်ချက်ကြည့် လိုက်ပါတယ်။

‘မေမေ ဟင်းချက်တာ ကြီးကြီးချက်တာထက် စားလို့ကောင်း တယ်၊ မေမေ ပြောပြတဲ့ ပုံပြင်က ဘွားဘွားပြောတာထက် နားထောင်လို့ ပိုကောင်းတယ်၊ မေမေ မြန်မာစာသင်တာလည်း နှင်းနှင်း ကြိုက်တယ်၊ သူတို့လုပ်ပေးတာတွေ နှင်းနှင်း မလိုချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် နှင်းနှင်းက ဆိုးခဲ့တာပေါ့။ ကြီးကြီးတို့ ဘွားဘွားတို့ကို ဒီအကြောင်းတွေ သွားမပြော ပါနဲ့နော်၊ သူတို့ စိတ်ဆိုးသွားလိမ့်မယ် ... နှင်းနှင်းက မေမေနဲ့ပဲ အတူတူ နေချင်တာ၊ အတူတူ အိပ်ချင်တာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မေမေက နှင်းနှင်းအမေလေ၊ နှင်းနှင်း heart ထဲမှာ မေမေ တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ် ...’

ပြောရင်းနဲ့ သူ့မျက်လုံးများက နီထွေးလာပြီး မျက်ရည်လေးတွေ ဖိုစွတ်လာပါတယ်။

အိုး သမီးလေးရယ် ...

တာရာလေးကို မမွေးဖွားခဲ့ဘဲ မေမေလောဘတွေကိုသာ ဆက် လက်ရှင်သန်စေခဲ့မယ်ဆိုရင် သမီးလေးနဲ့ မေမေတို့ နှစ်ယောက်ကြားက နွေးထွေးမှု နားလည်မှုတွေ ပျောက်ဆုံးသွားကြလေမလားကွယ်။

နှင်းနှင်းလေးအတွက် မောင်နှမသားချင်းလေးတစ်ယောက် မွေး ဖွားပေးဖို့ အခြားအရာတွေအားလုံးထက် မေမေ လိုချင်တောင့်တနေခဲ့

မိတာကတောင် မေမေတို့အတွက် ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်လေး တစ်ခုများလား။

‘လာနှင်းနှင်း ... ညီမလေးအိပ်တုန်းလေး မေမေတို့လည်း တစ်မှေးလောက်မှေးရအောင်၊ ညီမလေးဘေးမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးအိပ်နော်’

မှေးရုံလေးရှိသေး တာရာရဲ့ အုအုအအ အသံနဲ့ နှင်းနှင်းရဲ့ တခစ်ခစ်ရယ်သံတို့ကြောင့် နားပါးနေတဲ့ကျွန်မ နိုးလာပါတယ်။

အံ့မယ် ... ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ကလူ၏သို့ မြူ၏သို့ လုပ်နေကြပါလား။

‘မေမေ သူက နှင်းနှင်းကို ရယ်ပြနေတာ ဖခါရှိပြီ၊ အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ နှင်းနှင်းလက်ကိုလည်း သူက ဆုပ်ထားတယ်...’

‘နှင်းနှင်း သူ့ကို သွားနှိုးလိုက်တယ်လား ...’

‘မနှိုးပါဘူး၊ သူဘာသာနှိုးလာတာပါ ...’

နှင်းနှင်း အိပ်လို့မရဘူး မေမေ၊ သူက အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတော့ သူ့မျက်နှာကိုပဲ ကြည့်ချင်နေတယ်၊ မျက်စိကို မပိတ်ချင်ဘူး ...’

အပြစ်ကင်းစင်စွာပြောနေတဲ့ သူ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး

‘နှင်းနှင်း ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း တာရာလေးလို ချစ်စရာကောင်း ပါ့ သမီးရယ် ...’

‘ဟုတ်လား နှင်းနှင်းငယ်ငယ်တုန်းကကော မျက်စိမမှိတ်နိုင်ဘဲ ထိုင်ကြည့်နေတဲ့သူ ရှိသလားဟင် ...’

သူ့မေးခွန်းအတွက်အဖြေကို (သူ့ဘာသာသိပြီးသားမို့) သိချင်တာ မဟုတ်ဘဲ၊ ကြားချင်တာဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်မမျက်နှာဆီ လှမ်းအကဲခတ်နေတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ တွေ့နေရပါတယ်။

အမလေးလေး မမနှင်းကြယ်စင် ...

မြန်မာစာနဲ့ မြန်မာစကား မနည်းသင်နေရလို့သာပဲ၊ မြန်မာပြည်မှာ

သာနေရင် ကျွန်မကို ရောင်းစားမလားမသိ။

‘ရှိတာပေါ့’

‘ဘယ်သူလဲဟင်’

‘မေမေပေါ့’

‘ဟုတ်လား’

ပွမ်းဆီထိတဲ့ သူ့ပီတိမျက်နှာက ဖုံးဖိမရပါ။

ဪ ... နောက်တစ်ယောက်လာလေဦးမယ်။

တာရာ heart ထဲမှာ မေမေတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်တို့၊ တာရာကို မျက်စိမခိုတ်ဘဲ ထိုင်ကြည့်ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲတို့။

အချစ်ကို အမျိုးအစားတွေ ခွဲခြားသတ်မှတ်ခြင်းမရှိဘဲ အချစ်ဆိုတာ အချစ်လို့ပဲ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ကြမယ်ဆိုရင် လောကလူသားတော်တော်များများရဲ့ အချစ်ဦးဟာ သူတို့ရဲ့မွေးသမိခင်အမေတွေ ဖြစ်ကြမှာမလွဲပါဘူး။

မွေးကင်းစကတည်းက သူတို့အမေအသံနဲ့ အခြားသူတွေအသံကို ကောင်းကောင်းခွဲခြားတတ်ပါတယ်။ ၂လ-၃လ မျက်စိစမြင်တဲ့ အချိန်မှာလည်း အမေကို တစိုက်စိုက်လိုက်ကြည့်နေတတ်ပါတယ်။ သူနဲ့ မလှမ်း မကမ်းမှာ အသံလေးပေးပြီး အိမ်မှုကိစ္စလေးတွေလုပ်နေရင် အိုကေနေပေမယ့် လူရောအသံပါ ပျောက်သွားရင် အသံထွက်ပြီး လှမ်းခေါ်တတ်ပါသေးတယ်။ အနားလာနေပေးတဲ့သူက အမေမဟုတ်ပြန်ရင်လည်း မနှစ်သက်ကြောင်း အမူအရာလေးတွေနဲ့ ပြတတ်ပါတယ်။

အချိန်ပြည့် အမေကို တွေ့ချင်မြင်ချင်နေတဲ့ ကာလဆိုပါတော့။

ကျွန်မတို့အမေတွေအတွက်တော့ သူတို့ရဲ့ အဦးဆုံးအချစ်တွေနဲ့ အချစ်ခံရတဲ့ ရွှေရောင်နေ့ရက်လေးတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ထက် ပိုချစ်ရတဲ့သူတွေနဲ့ သူတို့လေးတွေ မတွေ့မချင်း ဒီနေ့ရက်တွေမှာ ကျွန်မ

တို့ ယစ်မှူးသာယာနေမိဦးမှာပါ။

'ကြွေလည်းမွေး ဝေလည်းမွေး' ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ကို ကြည့်တုန်းက 'ကိုယ်လေ ထားအတွက်ဆို အသက်ပေးမယ်' လို့ သူ့သား (ဒွေး) ဆိုတဲ့ သီချင်းကို နားထောင်ပြီး အဖေဖြစ်သူ (ကျော်ဟိန်း)က 'ကိုယ်လေ သား အတွက်ဆို အသက်ပေးမယ်' လို့ ပြင်ဆိုတာကို ကြည့်ခဲ့ရဖူးပါတယ်။ သမီးရည်းစားအချစ်သီချင်းနေရာမှာ သားသမီးကို ချစ်တဲ့အကြောင်းကို အစားထိုးပြီး ခံစားနေတဲ့ အဖေဖြစ်သူရဲ့ ခံစားချက်က ကျွန်မအတွက် ကိုးလိုးကန့်လန့်ကြီးဖြစ်နေခဲ့ဖူးပါတယ်။

အင်း ... အခုတော့ ကျွန်မ သိပြီ။

တာရာလေးကို သီချင်းနဲ့ ချောသိပ်တဲ့အခါ အချစ်သီချင်းစာသားတွေကို ကိုယ့်ဘာသာပြောင်းပြီး သမီးလေးတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ခံစားချက်တွေကို ထည့်ဆိုနေမိပါကလား။

'သားဦးအရူး'လို့ လူတွေက ပြောကြပါတယ်။ အူကြောင်ကြောင် ကျွန်မအတွက်ကတော့ တာရာလေးမွေးပြီးမှ သမီးနှစ်ယောက်နဲ့ ရူးနေမိပြီလားမသိပါ။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မ နှလုံးသားတွေကပဲ ပိုပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့လာလို့များလား။

နှင်းနှင်းကို မွေးပြီးခါစက ကျွန်မ ဒီလောက်မပျော်ရွှင်ခဲ့ပါဘူး။ မပျော်ဆို အဲဒီတုန်းက ကျွန်မမှာ အိမ်ထောင်ရေးကလည်း မတည်ငြိမ်သေး။ အလုပ်အကိုင်လည်းမရှိ၊ ဘဝက ဘာမှမသေချာမရေရာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အားမရ။ အခုတော့ ကျွန်မ ဘဝက နည်းနည်း အနည်ထိုင်သွားခဲ့ပြီလို့ ယူဆလို့ရတဲ့ အချိန်ကို ရောက်လာခဲ့ပြီထင်ပါတယ် (ထင်ဆို အသက်ကလည်း ၄၀ နားတောင် ရောက်လာပြီပဲလေ)။

နှင်းနှင်းမွေးပြီးခါစက အသက်ကလည်း သိပ်မကြီးသေးတော့ အလှပျက်သွားတာကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ပြီး 'ချစ်လေး မိုက်ကြီး

ပူနေတော့ မလှတော့ဘူးလားဟင်' လို့ သူ့ကို မကြာခဏ မေးခဲ့ဖူးပါတယ်။

တာရာ့အလှည့်မှာတော့ မေးဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားပါ။ နို့တွေဝပြီး အိပ်မောကျနေတဲ့ တာရာ့ပါးဖောင်းဖောင်းလေးတွေကို တစ်ဖုံစိမ့်ကြည့်နေရခြင်းက ပူနေတဲ့ကိုယ့်ခိုက်ကို ငုံ့ကြည့်လို့ရလာတဲ့ စိတ်တိုင်းမကျမှုတွေကို ချေဖျက်ပစ်လိုက်နိုင်ပါတယ်။

အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့စိတ်ဖိစီးမှုတွေက ကင်းဝေးပြီး သမီးလေးနှစ်ယောက်နဲ့ နေရတဲ့အချိန်တွေကို ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်လောက်အောင် ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေတဲ့ ကျွန်မ၊ ကြယ်တာရာတို့ အဖေကို သတိလည်းမရဂျီလည်းမကျ၊ အိမ်သုံးစရိတ်တွေ တင်ပြစရာရှိမှပဲ သူနဲ့ စကားပြောဖြစ်ကြပါတော့တယ်။ ကောင်းလိုက်တာနော်။

အမြဲတမ်း ဒီလိုလေးနေချင်လိုက်ပါဘိ။

'အလုပ်ထွက်ချင်တယ်' ဆိုတဲ့ ကျွန်မ စကားအကြားမှာ ကြယ်တာရာတို့ အဖေက 'အလုပ်ထွက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး ...' လို့ ဆိုလာပါတယ်။

'အိုး ရက်စက်လိုက်တာ၊ ကျွန်မ နေရာမှာ လူ ၁၀ယောက် အစား ထိုးတောင် မရပါဘူးဆိုတဲ့ဟာကို ...'

'သိတယ်၊ ဒီသမီးနှစ်ယောက်ကြောင့်လည်း အလုပ်မထွက်သင့်ဘူးလို့ ပြောရတာ၊ အဆင်ပြေအောင် နည်းလမ်းရှာကြမယ် ...'

အလုပ်ကထွက်ပြီး သမီးလေးတွေအတွက် အကောင်းဆုံးတွေ လုပ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေဟာ လက်တွေ့အလွန်ဆန်တဲ့ သူ့ကြောင်းကျိုးဆင်ခြင်ချက်တွေအောက်မှာ အတုံးအရုံး ကျဆုံးကုန်ပါတယ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချဖို့ reasoning ဘယ်လိုလုပ်ရတယ်

ဘာညာဆိုပြီး ကျောင်းသားတွေကို ဆရာမကြီးလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်မ ကိုယ့် ဘာသာကျတော့ apply လုပ်ဖို့ခက်နေပါရောလား။

အိပ်ပျော်သွားပြီဖြစ်တဲ့ သမီးလေးနှစ်ယောက်မျက်နှာလေးတွေကို ညမီးအိမ်ပျပျလေးရဲ့အလင်းရောင်အောက်မှာ ထိုင်ကြည့်မိတိုင်း နှလုံး သားနဲ့ ဦးနှောက်တို့ အမြဲလွန်ဆွဲကြပါတယ်။ သမီးတို့နှစ်ယောက်အ တွက် မေမေအချိန်တွေကို အပြည့်ပေးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အနာဂတ် ဆိုတာကြီးက ဘာမှ မသေချာမရေရာဘူး သမီးလေးတို့ရယ် ...

သမီးလေးတို့အဘွားဆို ကလေးတွေ လူလားမမြောက်ခင် ဘိုးဘိုး မကျန်းမာမှုကို ၇ နှစ်လောက် ပြုစုခဲ့ရပြီး ဆုံးပါးသွားတဲ့အခါ ကလေး ၄ ယောက်နဲ့ လောကဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံခဲ့ရတယ်။ သူ့မှာသာ အလုပ်မရှိခဲ့ ဘူးဆိုရင် မေမေတို့ဘဝ ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာကို မှန်းဆမကြည့်ရဲ ခဲ့ဘူး။ အဲဒီအတွေ့အကြုံအရ ပိုက်ဆံတွေရှာပေးနေတဲ့သမီးတို့အဖေ၊ မေမေတို့နဲ့ အမြဲရှိနေဖို့ကို မေမေ အပြည့်အဝ မယုံကြည် မမျှော်လင့်ရဲ ပါဘူး။

သမီးလေးတို့ လိုအပ်တဲ့အချိန်တိုင်း စိတ်စွမ်းအားလူစွမ်းအား အပြည့်နဲ့ သမီးလေးတို့ကို လမ်းပြနိုင်တဲ့ အားပေးကူညီနိုင်တဲ့ မိခင်တစ် ယောက်အဖြစ် မေမေဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေအထိ မားမားမတ်မတ် ရုပ်တည်ပေးသွားချင်တယ်။

အခုလောလောဆယ်မှာတော့ နောက် နှစ်လလောက်ကြာလို့ မေမေ အလုပ်ပြန်ဝင်ရတဲ့အခါ မေမေရဲ့ ရွှေရောင်နေ့ရက်တွေ အရောင် ဖျော့သွားတော့မှာကို တွေးပြီးကြောက်နေမိတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပြီးခဲ့ တာတွေကို သင်ခန်းစာယူပြီး မေမေအလုပ်ကို အကြီးအကျယ် မထိ ခိုက်ဘဲ သမီးလေးနှစ်ယောက်ကို အချိန်များများ ဂရုစိုက်မှုတွေ များများ ပေးနိုင်အောင် မေမေ သင်ယူရဦးမှာပေါ့ကွယ်။

မေမေ့ရဲ့ ရွှေရောင်နေ့ရက်လေးတွေကို အတောက်ပဆုံးနေ့ရက်
တွေ အဖြစ် နှလုံးသားမှာ ထာဝရမှတ်တမ်းတင်သိမ်းဆည်းထားဖို့ ကြယ်
တာရာတို့ဖေဖေရဲ့ အကူအညီနဲ့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားသွားမယ်လို့
ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မေမေတွေအားလုံးရဲ့ ရွှေရောင်နေ့ရက်လေးတွေလည်း
အတောက်ပဆုံးဖြစ်နိုင်ကြပါစေ

October 25, 2015

မိုးစက်နှင့်ခက် ဆွတ်ဖျန်းလမ်းဝယ် ခရီးသည်

ဒီဇင်ဘာနှောင်း၏ ဆောင်းလေပျော့ပျော့အဝှေ့တွင် သစ်ပင်ပေါ်မှ သစ်ရွက်တို့ တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခါသွားကြပြီး ကွန်ကရစ်လမ်း ကလေးပေါ်က ကြွပြီးသစ်ရွက်တို့ တရှုပ်ရှုပ်မြည်ကာ ပြေးလွှားခုန်ပေါက်သွားကြလေသည်။ ဤအရပ်ဒေသက ဒီဇင်ဘာဆောင်းသည် သူမ မွေးရပ် နိုင်ငံက ဒီဇင်ဘာလောက် မအေးမြလှပါ။ သို့သော် ထူးခြားသည်က မြင်ကွင်းနှင့် အတူပါလာသည့် လေထဲမှရနံ့။ ဘာအနံ့ ခေါ်ရမည်လဲ။ သူမ အတော်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သည့် တောတောင်ရနံ့။ သူမကို ဟိုးနှစ်ပေါင်းများစွာ တိတိကျကျဆိုရသော် အနှစ် ၃၀ ခန့်က အေးချမ်းဖြူစင်မှုများကို ပြန်လည်ဆောင်ယူပေးလာသည့် ကြည်လင်သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော နံနက်ခင်း၏ ဆောင်းလေညင်း ...

မွန်းကျပ်ပူလောင်လှသော မြို့ပြကြီးမှပြေးထွက်ပြီး တိတ်ဆိတ်သာ ယာသောနေရာလေးတစ်ခုမှာ တစ်ခဏတာ သူမ နားခိုချင်ခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော ၅ နှစ်အတွင်းက သုံးကြိမ်တိတိသွားရောက်ခဲ့သော်လည်း ယခုလို ဆန္ဒပြည့်ဝခဲ့ခြင်းမရှိ။ ပထမတစ်ကြိမ်က သမီးလေးမပါဘဲ သူ့အဖေနှင့်၊ ဒုတိယနှင့်တတိယအကြိမ်တို့တွင် သူ့အဖေမပါဘဲ သမီးလေးနှင့် ဤတစ်ကြိမ်ကတော့ မိသားစုစုံလင်သည်မှာ ၅ လကျော်သာ ရှိသေးသည့် ဒုတိယသမီးလေးပါ ပါလာခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ်ခန့်ကတည်းက သူမ စိတ်ထဲမှာ ရေးသားနေခဲ့သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဤခရီးတွင် အဆုံးသတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု သူမ မျှော်လင့်မိခဲ့သည်။ ယခုတော့ မဟုတ်။ အတော်အတန် မြင့်မားလှသည့် သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ တွဲရရွဲကျနေသော စိမ်းဖန်ဖန် နွယ်ကြီးမျှင်တွေကို လွမ်းမောတသရွှိုက်မက်ငေးကြည့်ရင်း မကြာမီကုန်ဆုံးတော့မည့် ၂၀၁၅ ဆိုသည့် ခုနှစ်သက္ကရာဇ်တစ်ခုအတွင်းမှ အဖြစ်အပျက်များကို သူမ စိတ်က ပြန်လည်ခံစားနေမိလေသည်။

သူမ ဘဝကို အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲစေခဲ့သော ထိုတစ်နှစ်... စိတ်ထိခိုက်ဖွယ် စိတ်ပျက်ဖွယ် အားငယ်ဖွယ် ချောက်ချားဖွယ်တို့အပြင် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှု မှင်တက်အုံ့သြမှု ကြုံခိုင်ရဲရင့်မှု နှင့်တည်ငြိမ်မှုတို့ကိုပါ တစ်ပါတည်း သယ်ဆောင်လာခဲ့သော ထိုတစ်နှစ် ...

၂၀၁၅ ဟာ သူမအတွက် ဒိုင်ယာရီတို့၏ ဘုရင်မလေးများလား... သူမ၏ ၂၀၁၅ ခုနှစ် နှစ်သစ်ကူးနေ့ရက်များကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ်မကျန်းမာခြင်းနှင့် စတင်ခဲ့လေသည်။ ဇန်နဝါရီ၊ ဖေဖော်ဝါရီ နှစ်လအလုပ်လုပ်ပြီးသကာလ ဗိုက်ထဲမှ ကလေးအသက်ရှင်သန်ရေးအတွက် အိပ်ရာထဲမှာ သူမ တစ်လခန့်နေလိုက်ရပြီး မွေးဖွားချိန်အထိ အလုပ်မလုပ်ရန် နားနိုင်သမျှ နားနေရန် ဆရာဝန်မှ ညွှန်ကြားလေသည်။

အလုပ်တစ်ခုခုမရှိလျှင်မနေတတ်သော သူမ ခွဲအကျကြီး ကျလေသည်။ အိပ်ရာထဲမှာလှဲရင်း လုပ်နိုင်သည့်အလုပ်များကို စဉ်းစားကြည့်

သောအခါ အလွန်နည်းပါးလှသည်ကို သူမ သတိထားမိခဲ့ပါသည်။
အိုခြင်း နာခြင်းကို အချိန်မတိုင်ခင် အစမ်းသဘောခံစားရခြင်းများ
လေလား။ အိုသူနာသူတို့ထက် ဆိုးခြင်းက သူမနှင့်အတူ လူတစ်ဦး၏
အသက်တစ်ချောင်းပါ အဆစ်ပါနေခြင်းပင်။

စာဖတ်ခြင်းတစ်ခုကသာ သူမအတွက် ထွက်ပေါက်တစ်ခု။ ဟိုး
အရင်ကလိုဆိုလျှင် ပုံနှိပ်ထားသည့် စာအုပ်များ တော်တော်များများ
ဖတ်ဖြစ်လိမ့်မည်။ ယခုတော့ facebook ပေါ်က စာများကို ရှာဖွေဖတ်
နေမိသည်။ စာရှာဖတ်ရင်း တွေ့ရသည်က စိတ်မချမ်းသာစရာ သတင်း
များ။ လက်နက်မပါသည့်လူတစ်ယောက်ကို လက်နက်ကိုင်ဆောင် ထား
သူ ၁၀ ယောက်ခန့်က ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက်နေသည့်ပုံ၊ လှောင်အိမ်ထဲထည့်
ပြီး မီးရှို့သတ်ခံရသည့် လူတစ်ယောက်၏မျက်နှာ၊ တစ်ပါးသူတစ်
ယောက်ကို ဂုဏ်သိက္ခာညှိုးနွမ်းစေဖို့ မဟုတ်တမ်းတရားများကို နေ့နေ့
ညည ကြံစည်ဖန်တီးသတင်းလွှင့်နေကြသော အကြောင်းအရာများ ...
သူမ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ပါသည်။

အိုး ... လောကကြီးမှာ လူတချို့ဟာ ဘာတွေကိုများ မှားယွင်းလွဲ
မှားစွာ လက်ခံကျင့်သုံးနေကြပါသလဲ။ ဤကဲ့သို့ ကိစ္စများသည် ဟိုး
ယခင် သူမ လူမဖြစ်ခင်ကတည်းက ရှိခဲ့မှာ အမှန်ပါ။ အင်တာနက်ဆို
သည့်အရာကြောင့် သတင်းဆိုးများကို ယခုလို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် မြန်
မြန်ဆန်ဆန် ပျံ့နှံ့စေလေသလား၊ လူတွေကို လုံခြုံမှု ပိုမိုနည်းပါးသွားစေ
သလား၊ ဒီသတင်းအချက်အလက်ခေတ်ကြီးမှာ လူဖြစ်လာခြင်းကပင်
လျှင် သူမတို့အတွက် စိတ်ထိခိုက်စေသောအရာတို့နှင့် များစွာထိတွေ့စေ
လေသလား။ Facebook ပေါ်မှ စိတ်ညစ်ညူးစေသောအကြောင်းများကို
facebook ကို ပိတ်ထားခြင်းဖြင့် ရှောင်ရှားနိုင်သော်လည်း အိမ်တိုင်ရာ
ရောက် မပင့်ခေါ်ဘဲရောက်ရှိလာသော စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာများကိုတော့

သူမ ရှောင်လွှဲမရနိုင်ခဲ့ပါ။

အိမ်ရှင်မတို့၏ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှုကို တန်ဖိုးထားနားလည်ခြင်းမရှိသူများအဖို့ အရေးမပါသော အရာများသည် သူမ ကျန်းမာရေးယိုယွင်းကာ စိမ်ခန့်ခွဲမှုအားနည်းနေသောအချိန်တွင် တစ်မိသားစုလုံး၏ ကိုယ်စိတ်ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်လာခဲ့ပါသည်။ လူတစ်ယောက်အပေါ် လူအတော်များများက မုန်းတီးသွားချိန်အထိ နားလည် လက်ခံပေးလေ့ရှိသော၊ စိတ်အလွန်ရှည်သည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်မြင်ခဲ့သော သူမသည် ကြက်ဥကြော်ထဲမှ ကြက်ဥအခွံအစအနများကို မြင်ရခြင်း၊ ဟင်းအသိုများကို မစူးစမ်းဘဲ နွေးကျွေးခံရခြင်း အစရှိသည့် အသေးအဖွဲ့အမှားအယွင်းကလေးများအပေါ်တွင်ပင် သည်းခံနိုင်စွမ်းအလွန်နည်းပါးလာခဲ့လေသည်။

သူမ ကိုယ်စိတ်ခွန်အား နည်းပါးနေချိန် သမီးအကြီးလေးအား စောင့်ရှောက်ရန် အပ်နှံထားသူများ၏ အမူအရာ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတို့က ကလေး၏ စိတ်ကျန်းမာရေးကို သိသိသာသာထိခိုက်လာချိန်တွင် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်ပင် သူမ စိတ်ဆိုးခဲ့ပါသည်။ သူမ၏ စိတ်ပြောင်းလဲနေခြင်းကို ကိုယ်တိုင်မြင်နိုင်နေခြင်းကပင်လျှင် သူမအတွက် ကံကောင်းနေသေးသည်ဟု ဆိုရမလားမသိပါ။ ထို့ထက်ပို၍ ကံကောင်းသည်က သူမစိတ်ကို ငြိမ်သက်စေမည့် လူကြီးသူမများနှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောခွင့်ရခဲ့ခြင်းပင်။

ပထမဦးဆုံးတွေ့ခဲ့သူက ၉ လလွယ် ၁၀ လမွှေး စောင့်စားခဲ့ရတဲ့ ရင်သွေးလေးကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့် ဆရာမကြီးတစ်ဦးနှင့်။

‘မွေးပြီး ၁၀ ရက်နေတော့ ကူးစက်ရောဂါကြောင့် ဆုံးသွားတယ်လေ၊ အရမ်းခံစားခဲ့ရတယ် ...’

ဆရာမကြီးနှလုံးသားကို မှန်းဆတွေးကြည့်ရင်း ထိလွယ်ရှလွယ်

သော သူမ ရင်ထဲတွင် နာကျင်နေမိသည်။

‘တရားမရှိ တရားမသိခင်ကတော့ ခံစားခဲ့ရတာပေါ့၊ တရားသိလာ တော့ နေတတ်သွားပါတယ်၊ နေ့စဉ် အမှတ်သတိလေးနဲ့ နေကြည့်ပါ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရလာပါလိမ့်မယ် သမီးရယ် ...’

အရမ်းခံစားခဲ့ရတယ်ဆိုသော အဖြစ်အပျက်ကို တည်ငြိမ်သည့် မျက်နှာနှင့် ပြောပြနေသည့် ဆရာမကြီးမျက်နှာပေါ်က အေးချမ်းမှုများ သည် သူမ နှလုံးသားဆီသို့ပါ ကူးစက်ခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်ဦးက သူ့ဘဝ၏ အလွန်တရာအသည်းယားဖွယ်ရာ တစ်ဆစ်ချိုး အကွေ့အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့သည်။ တန်ခိုးအာဏာ ကြီးမားသည့် ရန်လိုသူလက်ထဲမှ အထိအခိုက်ကင်းစွာ လွတ်မြောက်ခဲ့ သူ။ အမှန်တကယ်ပင် ကြိုးတန်းပေါ်လမ်းလျှောက်ရသလို အချိန် ကာလများ။ သူသာ သတ္တိမရှိသူ စွန့်စားမှုကိုကြောက်သူ မိမိကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုနည်းပါးသူဆိုလျှင် ထိုနေ့က သူမနှင့် စကားပြောခဲ့ရသော သူ့ကို တွေ့ဖြစ်ခဲ့မည်မထင်။ ယခုများတော့ သူယုံကြည်ရာအလုပ်များကို စောက်ချလုပ်ကိုင်ရင်း အပျော်ရွှင်ဆုံးနေ့ရက်များကို ဖြတ်သန်းနေခဲ့ပြီ။ တတိယတစ်ဦးက သူမ စာတွေကို ဖတ်ဖူးတယ်ဟု ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ဆိုလာသူ။ သူမ အံ့သြဝမ်းသာမိသည်မှာ ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင်ပင်။ သူလို လူသိများကျော်ကြားသူတစ်ဦးက သူမလို မထင်မရှား လူတစ်ယောက်ကို ဟိတ်ဟန်မပါဘဲ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ စကားပြောရင်း မြင့်မြတ်လှသည့် အသိဉာဏ်ပညာများ ဝေငှခဲ့လေသည်။ သူ့စာတစ် ပုဒ်ကို ဖတ်ပြီးသွားတိုင်း သူမရင်ထဲတွင် ရှုပ်ထွေးနေသည့်အရာများ ကင်းစင်လွင့်ပျောက်ရှင်းလင်းသွားပြီး ပီတိဖြစ်ကာ ပျော်ရွှင်ကျန်ရစ်လေ သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမ စိတ်သည် တည်ငြိမ်အေးချမ်းလာခဲ့သည်။

သူတော်ကောင်းတို့နှင့် ဤကဲ့သို့ မကြာခဏဆုံတွေ့ရပြီး သူတော်ကောင်းတရားများကို နာကြားနားလည်ခွင့်ရရှိခြင်းကိုလည်း တစ်စိတ်စိတ်တွေးကာ ကြည်နူးနေမိလေတော့သည်။ ခန္ဓာကိုယ်၏ ကျန်းမာခြင်းအားလျော့နေချိန်တွင် စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်း အားကောင်းလာမှုကို ဆောင်ယူနိုင်ရန် သူမ ကြိုးပမ်းခဲ့လေသည်။ အသက် ၃၅ နှစ်ကျော်လျှင် ဆေးပညာအရ ကလေးယူ ကလေးမွေးရန် အန္တရာယ်များသောအချိန်ဟုဆိုခြင်းမှာ သူမ အတွက်တော့ သွေးထွက်အောင်မှန်ကန်ပါသည်။ ကိုယ်ဝန်လရင့်လာသည်နှင့်အမျှ သူမ ခန္ဓာကိုယ်သည် မလှုပ်ချင်လောက်အောင် လေးပင်လာသလို အိပ်ရေးပျက်သောညတို့လည်း များများလာလေသည်။

မည်မျှပင် နာကျင်ခံစားရပါစေ ဗိုက်ထဲမှရင်သွေးလေး ကျန်းမာစွာ လူ့လောကထဲရောက်ရှိလာရန်က သူမအတွက် အရေးအကြီးဆုံးအရာ ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ ကလေးမျက်နှာကို မြင်ရသည့်အချိန်တွင် ထိုနာကျင်မှုများ ပြီးဆုံးသွားမည်ဟု အခိုင်အမာယုံကြည်နေခဲ့သည်။ ကမ္မဇလေလှုပ်ရှားမှုကို ၄ နာရီခန့် ခံစားရပြီးသောအခါ မွေးဖွားရန်အချိန် ကျရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သူနာပြုထံမှ ကြားရသောစကားသည် ရက်ပေါင်းနာရီပေါင်းများစွာ သူမ စောင့်မျှော်နေခဲ့ရသော အကြားချင်ဆုံးသောစကား ဖြစ်ပါသည်။ သူမကို ခွဲစိတ်ခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားအပြီး တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် သူမ၏ နောက်ကျောရိုးထဲသို့ ထုံဆေးထိုးသည့်အပ်က တဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးဝင်လာနေခဲ့ပါသည်။ နာကျင်မှုကို အဆုံးစွန်အထိခံစားရင်း၊ ဒါဟာ သမီးလေးမျက်နှာကို မြင်ရဖို့အတွက် နောက်ဆုံးခံစားရမယ့်နာကျင်မှုဆိုတာကို စိတ်ထဲမှာ အထပ်ထပ်မှတ်သားရင်း၊ သမီးလေး သမီးလေး ဟု တိုးတိုးသက်သာ ညည်းတွားမိပါသည်။

သူမ အသေးစိတ်နားမလည်သည့် ဘာသာစကားများနှင့် စကားပြောသံ တိုးတိုးတို့ကို ကြားပြီး မိနစ်အတန်ငယ်အကြာတွင် သမီးလေး၏ ငိုသံအက်အက်ကလေးကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ အို ... သမီးလေး တကယ်ပဲ လူ့လောကထဲကို ကောင်းမွန်စွာ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီလား ... မေမေ ပင်ပန်းနာကျင်ခဲ့ရကျိုးနပ်ခဲ့ပြီလား ... မေမေ မျက်စိတွေမှိတ်ပြီး အနားယူတော့မယ် ... သမီးဖေဖေနဲ့ ခဏလိုက်သွားဦး၊ မေမေ အနားယူပြီးမှ သမီးလေးဆီကို လာခဲ့မယ်နော် ... သူမမျက်နှာပေါ်တွင် မျက်ရည်စတို့ အဆက်မပြတ်စီးဆင်းနေလေသည်။ ရပ်တန့်၍မရပါ။ ဇူလိုင်မိုးတို့နဲ့ အတူ သူမဘဝကို ရှင်းသန့်အေးချမ်းသွားစေမည့် မျက်ရည်မိုးစက်တို့ လေလား ...

သူမ မျှော်လင့်ထားခဲ့သလိုပင် သမီးလေးနှင့်အတူရှိသည့် အချိန်များသည် ခန္ဓာကိုယ်တွင် နာကျင်မှုများ ပင်ပန်းမှုများ ရှိနေသေးသော်လည်း စိတ်သည် ချောက်ချားမှုမှ ကင်းဝေးနေခဲ့သည်။ ပျော်ရွှင်နေမိသည်။ ကြည်လင်အေးချမ်းနေလေသည်။ သမီးလေးက ကျန်းမာရေးကောင်းလှသည်။ အိပ်ချိန်စားချိန်မှန် ဝဝကစ်ကစ် လန်းလန်းဆန်းဆန်းလေး။ ချစ်တယ် သမီးလေးရယ်။

ဒုတိယသမီးလေးကို မွေးဖွားလိုက်ခြင်းသည် သူမ၏ဘဝကို အပိုင်းတစ်ပိုင်းခွဲခြားလိုက်သကဲ့သို့၊ သူမနှင့်မတူသော နောက်ထပ်လူတစ်ဦးဘဝနှင့် ခရီးဆက်ရသကဲ့သို့ အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲခဲ့လေသည်။ ယခင်က သူမ စိတ်တိုင်းမကျခဲ့သည့် အရာမှန်သမျှကို တရားမျှတစွာ သဘာဝကျကျမြင်တတ်လာသည်ကို သတိထားမိခဲ့ပါသည်။ ပဟိုးအရင်ကဆိုလျှင် သူမအကြောင်းကို သိသူ သူငယ်ချင်းများက နင်ဟာ တော်တော် sensitive (ထိလွယ်ရှလွယ်) ဖြစ်တဲ့သူဟု ပြောလျှင် သူမ အလွန်စိတ်ဆိုးခဲ့ပါသည်။ သေသေချာချာ တွေးကြည့်ပြီးသောအခါမှ

ထိုသူတို့ မမှားကြောင်း သူမ သိရှိခဲ့သည်။ ယခုမူ ထို ထိလွယ်ရှလွယ်စိတ် သည် သူမထံမှ နုတ်မဆက်ဘဲ တဖြည်းဖြည်း ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီဖြစ် ကြောင်း အံ့ဩခြင်းကြီးစွာနှင့် ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။

ပါရဂူသင်တန်းတက်နေသည့် သူငယ်ချင်းများ၏ ပုံရိပ်များကို facebook တွင်မြင်ရတိုင်း သူမ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့ဩခြင်းမက အံ့ဩမိ လေသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဦး ပါရဂူသင်တန်း တက်ကြောင်း ကြားရမြင်ရတိုင်း သူမကိုယ်သူမ အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး အိမ်ထောင်တစ်ဖက်နှင့်မို့ အောင်မြင်မှုများ နောင်နှေးကြန့်ကြာရသည်ဟု ထင်မြင်ခဲ့မိသည်။

ယခုတော့ သည်လိုမဟုတ်ပါချေ။ စိတ်ထဲတွင် မငြိမ်းချမ်းမှု လောဘများကင်းဝေးပြီး 'သူငယ်ချင်းတို့ရေ အရှေ့ကနေ ပန်းတိုင်ကို ရောက်အောင်မြန်မြန်လျှောက်နှင့်ကြပါ။ တို့တိုင်းပြည်ကြီးအတွက် သူငယ်ချင်းတို့ကို သိပ်ကို လိုအပ်နေတယ်။ ငါကတော့ ဖြည်းဖြည်းလေး လိုက်ခဲ့မယ်နော်' လို့ သူမဘာသာ စိတ်ထဲက ပြောရင်း ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်နေမိသည်။ သူမဘဝ၏ အောင်မြင်မှုကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုရာတွင် သူမ မိသားစု၏အောင်မြင်မှုမပါဝင်ပါက မည်သို့မျှ မပြီးပြည့်စုံနိုင် ကြောင်းကို ကောင်းကောင်းနားလည်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သူမအတွက် ဒုတိယအရွယ်၏ ရင့်ကျက်စွာပျော်ရွှင်မှုကို ထပ် လောင်းအားဖြည့်ပေးခဲ့သည်က သူမ မွေးဖွားရာနိုင်ငံ၏ တစ်မူထူးခြား လှသည့် နိုင်ငံရေးအပြောင်းအလဲဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် လွတ်လပ်လုံခြုံစွာ နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ၁၀ နှစ်ပင် ပြည့်ခါနီးလှပြီ။ သူမ မပျော်ရွှင်ခဲ့ပါ။ သူမမွေးဖွားရာနိုင်ငံကို အမြဲသတိရ လွမ်းဆွတ်နေခဲ့ပြီး နှလုံးသားတစ်ထောင့်မှာနာကျင်မှုနှင့် အသက်ရှင်သန်နေခဲ့ရသူတစ်ဦး ဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။ သူမနိုင်ငံနှင့် ပတ်သက်သမျှ ကိစ္စအဝဝတို့တွင်

လည်း အနာပေါ်တုတ်ကျသလိုထိခိုက်ခံစားမှုတို့ကို မထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ပါ။ သူမ လုပ်သမျှအရာရာတိုင်းသည် အခြားနိုင်ငံသားများအကြား၌ မှေးမှိန်သေးသိမ်နေသည်ဟုလည်း အမြဲခံစားရလေ့ရှိသည်။ ချစ်ခင်တွယ်တာ ရသူမိသားစုသာ ရှိမနေခဲ့လျှင် ဤနိုင်ငံတွင် ဆက်နေစရာ သူမအတွက် ဘာအကြောင်းပြချက်မျှ မရှိပါ။

ဘဝ၏ ပျော်ရွှင်မှုကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် လက်ခုပ်ပြုလုပ်ပြီး စမ်းချောင်းလေးထဲက ရေကြည်အေးအေးတစ်ခွက်ကို ခပ်သောက်ရခြင်းနှင့် ခိုင်းနှိုင်းမည်ဆိုလျှင် သူမနိုင်ငံနှင့် ကင်းဝေးနေထိုင်ရခြင်းသည် လက်ခုပ်တစ်ဖက်တည်းနှင့် ရေသောက်ရသကဲ့သို့ ပြီးပြည့်စုံခြင်းအလျှင်းမရှိ။ ဒီတစ်သက် ရေကြည်အေးမြကို လက်ခုပ်နှစ်ဖက်နှင့် အားပါး တရသောက်သုံးခွင့် ရပါဦးမလားဟု သူမ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်မိသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်ခဲ့။

သူမနိုင်ငံ၏ ဤတစ်ကြိမ်ရွေးကောက်ပွဲသည် စမ်းချောင်းကို ငြိမ်းအေးစွာသောက်သုံးနိုင်ရန် ပျောက်ဆုံးနေသောလက်ခုပ်တစ်ဖက်ကို ယခုပင် ရရှိတော့မတတ် ရင်ခုန်စွာဖြင့်မျှော်လင့်နေရသည့် အခွင့်အရေးကောင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကလေးငယ်လေးနှင့် လေယာဉ်စီးခရီးသွားခြင်း မသင့်လျော်သည် ကြောင့် သူမ မဲပေးခွင့် မကြိုကြိုက်ခဲ့သည်ကို ဝမ်းနည်းနေစဉ် အငြိမ်းစားယူပြီးသူ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ ရင်ဖွင့်စကားကို ကြားခဲ့ရပါသည်။

'အန်တီ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ သမီးရယ်၊ အန်တီက အစိုးရဝန်ထမ်းလုပ်ခဲ့တဲ့ တစ်လျှောက်လုံး ဘာအကြောင်းအရာကိုပဲ ဆန္ဒမကောက်ခံကောက်ခံ ဘာတွေကို သိထားသင့်သလဲ ဘယ်အချက်အလက်တွေကို အခြေခံပြီး ဘယ်သူ့ကို မဲပေးသင့်သလဲ ဆိုတာတွေကို ယောင်လို့ တောင် မတွေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အလုပ်ပြုတ်သွားရင် မုဆိုးမရဲ့ကလေးတွေ

ဘဝပျက်ကုန်မယ်ဆိုပြီး ကြောက်နေခဲ့တော့ ဒီလိုပဲ မဲထည့်ခဲ့ရတယ်။ ဒီနေ့တော့ အန်တီပျော်လိုက်တာလေ။ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ပိုင်ပြီး ကိုယ် ယုံကြည်တဲ့အဖွဲ့ကို သေသေချာချာမဲပေးခဲ့ရတော့ ရင်တွေတလှုပ်လှုပ်နဲ့ စိတ်ထဲမှာ ပြောမပြတတ်အောင် ခံစားနေရတယ်'

အန်တီကြီး၏ ရင်ဖွင့်စကားအဆုံး၌ သူမ မျက်နှာပေါ်တွင် မျက် ရည်စများ စီးဆင်းနေခဲ့လေသည်။ နှင်းမကျသေးသော ဆောင်းဦး နိုဝင် ဘာမှာ သူမဘဝကို ထပ်လောင်းအေးချမ်းစေမည့် မျက်ရည်နှင်းစက် နှင်းခက်တို့များလား ...

ထို့နောက်တွင်တော့ အမှောင်ထုကြီးစိုးမှုမှ လွတ်မြောက်ပါတော့ မည်လားဟူသော သံသယတို့ လွင့်စဉ်ပပျောက်ကုန်ကြသည်။ သူမ နိုင်ငံကို ပြန်နေထိုင်ရန် အခွင့်အလမ်းရောင်ခြည်များ စတင်လင်းလက် လာခဲ့လေပြီ။ ဤကဲ့သို့ နေရောင်ခြည်လင်းလက်နွေးထွေးသည့် နံနက် ခင်းကို ထိတွေ့ခွင့်ပေးခဲ့သော မြင့်မြတ်လှသည့်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး၏ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ဉာဏ်ပညာနှင့် မေတ္တာပြည့်ဝနေသည့် နှလုံးသား တစ်စုံတို့ကို သူမ ဦးညွှတ်မိလေသည်။

နေ့စဉ် နီးထလာတိုင်း သူမ ပျော်ရွှင်နေမိသည်။ ပျော်ရွှင်နေတာကို သိနေခြင်းကိုပင် သူမကိုယ်တိုင်လည်း အံ့ဩနေမိသည်။ သူမဘဝတွင် အောင်မြင်မှု တချို့တလေ ရခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် ထိုအောင်မြင်မှုတို့ သည် တဒင်္ဂဒင်္ဂသာ စိတ်ပျော်ရွှင်မှုကို ပေးနိုင်ခဲ့ပြီး နောက်ထပ် နောက်ထပ်လောဘအပူမီးတို့ကို ဆောင်ကြဉ်းယူငင်လာခဲ့သည်။ ယခုမှ ထိုအချိန်တို့နှင့် လုံးလုံးလျားလျားကွဲပြားခြားနားနေလေသည်။ သူမ၏ စိတ်သည် ကောင်းမွန်အေးချမ်းသော အခြေအနေတစ်ရပ်ဆီတွင် ရောက်ရှိနေပြီး ထိုအချင်းအရာကို ဝမ်းမြောက်မှုသည် သူမ ဘယ်တုန်း ကမှ မရဖူးခဲ့သော စိတ်ခံစားချက်ဖြစ်ကြောင်း ခိုင်မာနေခဲ့လေသည်။

ဖွဖွလေးသာအေးသော ဆောင်းလေက တစ်ချက်ထပ်အရှေ့တွင် သူမ ပြုံးလိုက်မိသလားမသိ။ သူမဆီသို့ ပျော်ရွှင်မှုများဆောင်ယူလာ ပေးခဲ့သည့် လူများအကြောင်းအရာများအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အဘယ်ကဲ့သို့ ပြောကြားရမည်လဲ ...

‘မေမေ ဒါတွေက ဘာတွေလဲဟင်...’

သားအဖနှစ်ယောက် စက်ဘီးစီးရာက ပြန်လာကြသည်ကို သူမ သတိမထားလိုက်မိလောက်အောင် အတွေးတွေလွန်နေမိပါလား။ သမီးငယ်လေးကလည်း အိပ်ပျော်နေသေးတာကိုး။

‘နွယ်ကြီးလို့ခေါ်တယ်၊ မေမေပြောပြဖူးတာ မှတ်မိတယ် မဟုတ် လား၊ မေမေတို့ငယ်ငယ်က ဒါတွေကို ခိုစီးကြ၊ ဒန်းလုပ်ပြီးစီးကြ တယ်လေ’

‘မှတ်မိတယ် နှင်းနှင်းလည်း စီးချင်တယ်လေ’

‘ဒါလေးတွေက သေးတယ်၊ နှင်းနှင်းစီးလို့မရဘူး’

‘မေမေတို့တိုင်းပြည်က နွယ်ကြီးက ပိုကောင်းတယ်၊ ပြန်တဲ့အခါ စီးကြမယ်နော်’

‘ရေး ညီမလေးတာရာကြီးလာရင် ပြန်ကြမယ်နော်’

‘အေးပေါ့’

‘ဟိုရောက်ရင် နှင်းနှင်းက ဆရာမလုပ်မယ်နော်၊ နှင်းနှင်းတို့ တိုင်းပြည်က ကလေးလေးတွေကို သင်ချင်သင်ပေးမယ်၊ တာရာလေးက science သင်တဲ့ဆရာမလုပ်၊ ဖေဖေက အင်္ဂလိပ်စာသင်၊ မေမေက ဘာသင်မလဲဟင်’

သူမရယ်မိပါသည်။ သူမ မေ့နေသော အင်္ဂလိပ်စာ စာလုံးပေါင်း များကို သူ့အဖေထံ မေးသည်ကို မကြာခဏကြားနေခဲ့သည့်အတွက် သူ့အဖေက အင်္ဂလိပ်စာတော်သူဟု သူ သတ်မှတ်လိုက်ပုံရပါသည်။

‘ဟိုရောက်ရင် မေမေက ညည်းအဖေ မေမေ့ကို စာလုံးပေါင်း
လာ၊လာမေးနေရတဲ့ဘာသာကို သင်မှာပေါ့အေ’

တိုင်းပြည်အတွက် ကျရာနေရာက အလုပ်လုပ်ပေးဖို့ ပြန်လာခဲ့မယ်
ချစ်သောအမိမြေရယ်

.....
.....
.....

ထိုနေ့ညက သူမ အိပ်မက်မက်လေသည်

January 1, 2016.

ဤသို့ဖြင့်

ဒီနေ့ အလုပ်လာရတာ ဒေါ်သီတာတစ်ယောက် စိတ်လက်မကြည်လင်လှပါ။ ရုံးစာရွက်တစ်ရွက် ပျောက်သွားသဖြင့် သက်ဆိုင်ရာဌာနဆီ အကြောင်းကြား၊ စာအသစ်တစ်စောင် ထပ်ထုတ်၊ ဟိုလူ့မျက်နှာချိုသွေးရ ဒီလူ့မျက်နှာချိုသွေးရနှင့် စိတ်မောခဲ့ရသော မနေ့က အချိန်တွေကို ပြန်တွေးနေမိသည်။ တော်ရုံလူအတွက် ဤမျှ စိတ်တိုစရာမလိုသော်လည်း စည်းစနစ်အလွန်ကျသောအပျိုကြီး ဟူသော နာမည်တစ်လုံးဖြင့် နေခဲ့သည်မှာ အသက် ၅၀ ပြည့်ခါနီးအထိ ဖြစ်သောကြောင့် တော်တော်ရှက်နေမိသည်။ မန်နေဂျာရာထူးပူပူနွေးနွေးလေးနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်တာ စေ့စပ်သေချာသည်ဟု ချီးမွမ်းခံထားရသည်ကလည်း မကြာသေးသောကြောင့် ဒီစာတစ်စောင်ပျောက်ခြင်းက ဒေါ်သီတာအတွက် စပ်ဖျင်းဖျင်းကလေး အရိုက်ခံရသလို ခံပြင်းနေမိသည်။

ဌာနတစ်ခုချင်းစီအတွက် အတွင်းရေးမှူးတစ်ဦးစီ မထားဘဲ ဌာန ၁၀ ခုလုံးအတွက် အတွင်းရေးမှူး ၃ယောက်ပဲ ထားပေးထားသော ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးကိုသာ စိတ်တိုမိသည်။ ဒေါ်သီတာ၌ အတွင်းရေးမှူးတစ်ဦးသာ သီးသန့်ရှိခဲ့လျှင် သူဦးစီးရသောနေရာတွင် ယခုထက်ပို၍

အလုပ်များ စနစ်ကျတွင်ကျယ်လိမ့်မည်မှာ အသေအချာပင်။ သူဌေးများဟာ ဘာကြောင့်များ ငွေကြေးသုံးစွဲရမည့် ကိစ္စတို့တွင် တီကို ဆားနှင့် တို့သလို ဖြစ်ကြသလဲမသိ။ ခက်ပါတိ။

ဌာနတွင်းအစည်းအဝေး စတင်တော့မည့်အချိန် ၁၅ မိနစ်အလိုတွင် သူ့ကိုယ်ပိုင်ရုံးခန်းဆီမှ အစည်းအဝေးခန်းဆီသို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ၁၀မိနစ်ခန့်ပဲ ကြာမှာဖြစ်ပေမယ့် လမ်းမှာ ဓာတ်လှေကားစောင့်မှာနှင့် ဘာနှင့် အတော်ပါပဲလေ ဟု တွေးပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်းလှမ်းလာခဲ့သည်။

အခန်းထဲသို့ ရောက်မဆိုက်ပင် “အစ်မ ဒါလေး အစ်မလက်မှတ်ထိုးပြီး အထက်ကို တင်ချင်လို့ပါ” မကြည်ပြာ တစ်ယောက် စာရွက်တစ်ရွက်ကိုင်ကာ ကိုယ်ကလေးကို ရို၍ သူ့ရှေ့ရောက်လာလေသည်။

သူ့စာက ဘာစာမှန်းမသိ၊ ဖတ်ကြည့်ရဦးမည်၊ ရမ်းသမ်းလက်မှတ်ထိုးလို့လည်းမရ၊ လက်ထဲမှာ စာရွက်တွေ အထပ်လိုက်ကိုင်လာသော ဒေါ်သီတာတစ်ယောက် စိတ်အကြည်ဓာတ်ခံလေးကလည်း ပျောက်ဆုံးနေသဖြင့် “ကျွန်မ အခု ဒါကို မလုပ်နိုင်သေးဘူး၊ ပျောက်သွားမှာ စိုးလို့ အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက်ယောက်ကို သွားပေးထားလိုက်ပါ... မကြည်ပြာ၏ မျက်နှာကွက်ခနဲ တစ်ချက်ပျက်သွားသည်ကို ဒေါ်သီတာတွေ့လိုက်လေသည်။

မတတ်နိုင်ပါ။ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သာသိ၊ ဒေါ်သီတာလို ရာထူးမျိုးနှင့် တာဝန်ယူရသည့် အတိုင်းအတာကို မကြည်ပြာအနေနှင့် ဘယ်လိုမှ နားလည်နိုင်မည်မထင်။ စာရွက်တိုင်းလိုလိုက ငွေရေးကြေးရေးနှင့် ပတ်သက်သည်က များသည်။ တစ်စုံတစ်ခုလွဲချော်သွားလျှင် သူ့တွင် လျော်စရာမရှိ။ ‘သူများအတွက် ကုန်စရာမရှိ အပျိုကြီး အတော်စုမိဆောင်းမိသည်’ဟု အများက ထင်ကြေးပေးလာတိုင်း ဟန်ကိုယ့်ဖို့

လုပ်ပြီး အသာလေးငြိမ်နေရပေမယ့် တကယ်တမ်း အလုပ်မရှိလျှင်၊ ကျန်းမာရေးချွတ်ယွင်းလာခဲ့လျှင် သူ့ကို လုပ်ကျွေးမည့်သူမရှိ။ စုထား တာလေးက လောက်သည်ဆိုရုံလေးပဲ ရှိမည်။ မောင်နှမသားချင်း တွေကလည်း သူတို့အိမ်ထောင်တွေနှင့်သူတို့တောင် အနိုင်နိုင်၊ အသက် ၈၀ ကျော်အမေအိုကို 'နင်က အပျိုကြီးဆိုတော့ အမေက နင်နဲ့ပဲ နေလို့ ဖြစ်တာ'ဆိုပြီး ကိုယ့်ဆီလာထိုးထည့်ထားကြတာ။ ဟင်း - - -

တော်ပါသေးရဲ့ အမေကျန်းမာရေးက ဒေါင်ဒေါင်မြည်ကောင်းလို့။

'အဟမ်း အဟမ်း ...' စကားစဖို့ ဒေါ်သီတာ ပြင်လိုက်လေသည်။ တွတ်တွတ်ထိုးနေသော စကားသံတို့ တိတ်သွားကြပြီး အခန်းအတွင်းရှိ မျက်နှာများအားလုံးလိုလိုက သူ့ဆီသို့ အာရုံစိုက်ဟန်ပြနေကြချိန်တွင် မကြည်ပြာတစ်ယောက်ကတော့ စိတ်က လူဆီသို့ ပြန်ရောက်လာပုံ မရသေး။

'အဲဒီ ဂိမ်းကို ကျွန်မသားအကြီးကောင်လည်း ဆော့နေတာတွေ တယ်၊ ဘာဂိမ်းလဲဟင် ...'

အစည်းအဝေးခန်းအတွင်း ခြေချပြီးသကာလ သူ့စိတ်ထဲမှ အတွေး တို့ လျော့နည်းသွားစေရန် ဘေးနားတွင်ထိုင်နေသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကို မကြည်ပြာတစ်ယောက် စကားစလိုက်လေသည်။

'ကျွန်မဆော့တဲ့ဂိမ်းက အစ်မသားဆော့တဲ့ ဂိမ်းနဲ့ တူမယ်မထင် ဘူး၊ ဒီဂိမ်းက အရမ်းခက်တာလေ၊ စီမံရေးဌာနက ဟို နိုင်ငံခြားပြန်အရာရှိ ၂ ယောက်တောင် ဒီဂိမ်းကို အခုထိ မအောင်သေးဘူး'

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ရဲ့ တုံ့ပြန်စကားအဆုံးမှာ မကြည်ပြာတစ် ယောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ ထုချင်စိတ်ပေါက်မိလေသည်။ ဟုတ်သား ပဲ၊ တကယ်တော့ ဂိမ်းဆို ဘာဂိမ်းမှ (အစမ်းသဘောမျိုးတောင်) သူ ဆော့မကြည့်ဖူးပေ။ ကလေးဆော့တာနဲ့ အတူတူ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

သူ့ကို ကလေးလို့ ပြောသလို ဖြစ်သွားပါရောလား။ ငါကလည်း အခု အသက်အရွယ်အထိ စကားကို အဆင်ပြေအောင် မပြောတတ်သေးပါ လားနော်။

နောက်တစ်ယောက်နဲ့ စကားစဖို့ ကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ်စီကိုယ်စီ စကားဖောင်ဖွဲ့နေကြသဖြင့် မည်သူမျှ မလစ်လပ်ပေ။ ပြောနေကြသော စကားများကလည်း သူ့ပါဝင်ပြောဖို့ ဘယ်လိုမှ လမ်းကြောင်းမသင့်လှ။ ဟိုတလောက သွားထားသော အပျော်ခရီးတစ်ခုအကြောင်း၊ သူတို့ ကုမ္ပဏီမှ ထူးချွန်သူတစ်ဦးရခဲ့သော ဆုတံဆိပ်တစ်ခုအကြောင်း၊ မကြည် ပြာအတွက် အပျော်ခရီးဟူသည်မှာ ဘာလဲဟု မေးရလောက်အောင် သွားခွင့်မကြုံခဲ့သည်မှာ ရှည်ကြာခဲ့ပြီ။ ရာထူးတို့ ဆုတံဆိပ်တို့ဆိုသည် မှာလည်း အိပ်မက်ထဲတောင် ရောက်မလာကြ။ ငယ်ငယ်တုန်းက နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း ဆုရခဲ့သော မကြည်ပြာတစ်ယောက် ထိုဆုများအကြောင်း သူများတွေ့ရှေ့မှာ မပြောပြရဲ။ ပြောရင်လည်း ယုံကြည်မည်မထင်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အိမ်က သား (ကလေးအသေး)နှစ်ယောက်၊ ယောက်ျား (ကလေး အကြီး) တစ်ယောက်၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေတစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် ရုံးကိုတောင် အချိန်မီအောင် မနည်းအရောက်လာရသည်။

ဒီနေ့တောင် အစည်းအဝေးအပြီး သားတို့ကျောင်းကို ပြေးရဦး မည်။ မိဘဆရာတွေဆုံပွဲတဲ့။ ဘာတွေ ကြားရဦးမလဲမသိ။ သား နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ သူ့ကို အလုပ်ရှုပ်စေသူတွေ။ အကြီးကောင်က သူ့သူငယ်ချင်းတွေနှင့်ဆော့ကစားတိုင်း လက်ပါလို့ ခဏခဏ အတိုင်ခံရသည်။ ဉာဏ်ကောင်းစာတော်ပေမယ့် ဒေါသကြီး တာ ဘယ်သူနဲ့ တူမှန်းမသိ။ နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး ပြောင်းလဲဖို့ ကြိုးစား သော်လည်း ယခုအချိန်အထိ မအောင်မြင်သေး။

အငယ်ကောင်က ထမင်းကောင်းကောင်းမစားပေ။ တစ်နေ့တစ်နေ့

သူစားချင်အောင် အမျိုးမျိုးချက်၊ ချောမောကျွေးရသည်မှာ တစ်ခါတလေ ခြေကုန်လက်ပန်းတောင်ကျသည်။ ဒါနဲ့ အငယ်လေးကို လက်သည်းညှပ် ပေးဖို့ မေ့နေပါရောလား။ လက်သည်းထဲက ကြေးတွေနဲ့ ဗိုက်များ ရစ်ဦး မလားမသိ။ မနက်က ကျောင်းမသွားခင် ချောင်းဆိုးသံလေးလည်း ကြား လိုက်ရသေးသည်။ ညကျ ဆေးတိုက်ဦးမှပါ။

အင်း ... အပျိုလူပျိုတွေကျတော့လည်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါး လိုက် တာများနော်။ သူတို့ဘဝက ဘာအပူအပင်မှ မရှိသလို၊ လုပ်တိုင်းလည်း ဖြစ်လို့။ အရာရာက လွယ်ကူနေတော့ ခက်ပေ့ဆိုတဲ့ ဂိမ်းတွေတောင် ရှာကစားကြရတယ်ဆိုပဲ။ အခန်းအတွင်းရှိ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကို ဝေ့ကြည့်လိုက်ရင်း မကြည့်ပြာတစ်ယောက် မနာလိုတောင် ဖြစ်မိလေ သည်။ ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း ဌာနမှူးအပျိုကြီး လာပြီ၊ လက်မှတ်ထိုး စရာလေးပေးပြီး အစည်းအဝေးပြီးပြီးချင်း သားတို့ ကျောင်းပြေးလို့ရပြီပဲ။

“အစ်မ ဒါလေး အစ်မလက်မှတ်ထိုးပြီး အထက်ကို တင်ချင်လို့ပါ”

အသံကို အချို့သာဆုံးထိန်းကာ ပြောလိုက်သော်လည်း

‘ကျွန်မ အခု ဒါကို မလုပ်နိုင်သေးဘူး၊ ပျောက်သွားမှာစိုးလို့ ... အတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက်ယောက်ကို သွားပေးထားလိုက်ပါ’ ...’

မကြည့်ပြာတစ်ယောက် စိတ်ထဲတွင် မျက်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။

ဒီစာရွက်လေးတစ်ရွက်သယ်သွားရတာ ဒေါ်သီတာအတွက် ဘာများလေး မှာမို့လို့လဲ၊ သူ့ရုံးခန်းအထိသွားရရင် သားတို့ကျောင်းရောက်ဖို့ မိနစ် ၂၀ လောက် နှောင့်နှေးသွားလေမည်။

ဪ ... အပျိုကြီးတွေများ ငါတို့ဘဝကို ဘယ်တော့မှ နားလည် ကိုယ်ချင်းစာတတ်တော့မည်မထင်။ ဘာမှ မတတ်နိုင်။ သူက ကိုယ့် အထက်ကဆိုတော့။

အစည်းအဝေးအပြီး၌ ဆွေးနွေးကြသောအကြောင်းအရာများကို

အခန်းထဲမှာပင်ထားခဲ့ကာ မကြည်ပြာတစ်ယောက် အပြေးကလေး ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ကျောင်းမှအပြန်ကားပေါ်တွင် သားအကြီး ကောင်၏ဆရာမ တိုင်တန်းသမ္မုကို ပြန်ပြောင်းတွေးရင်း တစ်လမ်းလုံး ရန်ဖြစ်လာသော ကလေးနှစ်ကောင်ကိုလည်း (တက္ကစီသမားရှေ့တွင်ပင်) အော်ငေါက်မိလေသည်။ အိမ်သို့အရောက်တွင် အချိန်ပိုင်း အလုပ်လာ လုပ်ပေးသော မအေးချမ်းက တံခါးဖွင့်ကြိုဆိုလေသည်။

‘အစ်မပြောတဲ့အလုပ်တွေ အားလုံးပြီးပါပြီ။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရဦး မလဲ အစ်မ’

‘ထမင်းခူးပါအေ၊ ဗိုက်ဆာတယ် ...’

‘ဟင် ... ကြက်သားနဲ့ဘူးသီးဟင်းကလည်း ဆီတွေ အများကြီး ပါလား၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်ကလည်း အချိုမှုန့်တွေနဲ့ ချိုရဲနေတာပဲ ဟင်းချက်ပြီးရင် ဆီတွေ ခပ်ထုတ်ပါလို့ ပြောထားတာ မေ့သွားပြီလား မအေးချမ်းရယ်၊ တို့အိမ်မှာ အချိုမှုန့် မစားတာလည်း ကြာပြီလေ၊ လျှာက ချက်ချင်းသိတယ်အေ’

သူချက်ထားသမ္မုကို ဘာမှ မကောင်းဘူးဆို၍ မအေးချမ်းသည် မျက်နှာပျက်နေရှာသည်။

‘စည့်သည်လာရင် လိုလိုမည်မည်ဆိုပြီးဝယ်ထားတဲ့အချိုမှုန့်တွေ လွှင့်ပစ်ဦးမှပါ’

ထမင်းစားရင်း မကြည်ပြာတစ်ယောက် ဆက်ပြောမိလေသည်။ ခဏကြာတော့ အိပ်ခန်းထဲမှာ မကြည်ပြာတစ်ယောက် စိတ်တိုနေလေ သည်။ ကြည့်ပါဦး၊ ဗီရိုထဲက အိမ်နေရင်းအဝတ်ကို ဝတ်ဖို့ထုတ်လိုက် တော့ အဝတ်က မမြောက်သေးဘဲကိုး။

‘မအေးချမ်းရေ ဒီကို လာပါဦး၊ အဝတ်တွေ မမြောက်ဘဲ ဘာလို့

ခေါက်ထားရတာလဲ ...'

'ခြောက်ပါတယ် အစ်မ ...'

'လာ ဒီမှာ လာစမ်းကြည့်ပါဦး ဒီနေ့ နေလည်း ပူရက်သားနဲ့ အေ'

အဝတ်ကို စမ်းကြည့်ပြီး မအေးချမ်း ပါးစပ်က ဘာမှထွက်မလာ တော့။ စကားခွန်းတုံ့ပြန်မပြောသောသူကို အပေါ်စီးကနေ ဆက်ပြောဖို့ လောက်တော့ မကြည်ပြာ မရက်စက်တတ်ပေ။

'ရပြီ ရပြီ သွားသွား အလုပ်တွေ ပြီးပြီမဟုတ်လား ပြန်တော့...'

မျက်နှာမသာမယာနှင့် ထွက်ခွာသွားသော မအေးချမ်း၏ နောက်ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း မကြည်ပြာတစ်ယောက် သက်ပြင်းသာချမိလေ သည်။

ဘယ်လောက်ပဲ သင်ပေးပေး ဘယ်တော့မှ မသေချာ မစေ့စပ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင်မသိ။ ကိုယ့်မလည်း သူ့မှ မခိုင်းရင် ညအိပ်ချိန် တောင် မှန်မယ်မထင်။ မအေးချမ်းအကြောင်းတွေ့ရင်းနှင့် သတိရ သွားသည်က ခင်ပွန်းသည် ပြန်မလာသေးပါလား။

၃ ခါ တိတိ ဖုန်းခေါ်ပြီးသောအခါမှ မကြည်ပြာယောက်ျား ဖုန်း ကိုင်လေသည်။

'ဒီမှာ လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ အရေးတကြီးစကားပြောနေတယ် ...နောက်မှ ပြန်ဆက်မယ်''

ကြည်လင်ပြာစင်သောကောင်းကင်ပြင်လေးလို အမြဲစိတ်ရှင်းလင်း စေကြောင်းရည်ရွယ်ကာ မွေးသမိခင်က နာမည်ပေးခြင်းခံရသော မကြည် ပြာ၏ တစ်နေ့တာသည် မကြည်လင် မပြာစင်စွာနှင့် အဆုံးသတ်လေ သည်။

မအေးချမ်းသည် လက်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို လွှင့်ပစ်ချင်လောက်
 အောင်ပင် စိတ်တိုမောပန်းနေလေသည်။ စိတ်ရှိတိုင်း ဒီပိုက်ဆံအိတ်ကို
 လွှင့်ပစ်လိုက်လည်း မဖြစ်။ ဒီနေ့ဆို လကုန်ခဲ့တာ ၆ ရက်တောင်ရှိပြီ၊
 မနက်ဖြန်မှ အိမ်လခမပေးနိုင်လျှင် အိမ်ရှင်ရှေ့တွင် မျက်နှာကို အောက်
 ချကာ ခဏစောင့်ဖို့ သွားပြောရဦးမည်။ ဒေါ်ကြည်ပြာအိမ်ပြီးမှ ပိုက်ဆံက
 ပြည့်မှာဖြစ်သောကြောင့် ဒေါ်ကြည်ပြာ၏ အပြောအဆိုကို အောင့်ခံလာ
 ခဲ့ရသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် နည်းနည်းမှ မကျေနပ်ပေ။ လုပ်ထားတဲ့
 အလုပ်တွေက အများကြီး။ အဝတ်လျှော် မီးပူတိုက် အိမ်သန့်ရှင်းရေး
 ဟင်းချက်။ ကောင်းကွက်တွေကို တစ်ခုမှ မပြော၊ မကောင်းတာတွေချည်း
 ရွေးပြောသွားသည်။

အိမ်တာကာလည့်၍ အချိန်ပိုင်းလုပ်ရသော သူ့အလုပ်က ပြောပြဖို့
 မောလွန်း၍ အားပင်မရှိပေ။ ပိုက်ဆံရသလိုရှိသော်လည်း တစ်ခုတစ်စည်း
 တည်း မဟုတ်၊ သူ့ယောက်ျားအလုပ်က ပိုဆိုးသေး။ လုပ်ငန်းတစ်ခု
 အပိုင်းတစ်ခုပြီးမှ သူ့သူဌေးက စုပေးလေ့ရှိသဖြင့် ကုန်စရာတွေ တန်း
 စီနေသော လဆန်းပိုင်းတွင် မအေးချမ်းတစ်ယောက် ယောက်ယက်
 ခတ်ရလေသည်။

ကလေးက ငါးယောက်၊ ယောက်ျားမိဘ အဘိုးကြီးအဘွားကြီးက
 နှစ်ယောက်၊ စုစုပေါင်း လူကိုးယောက်ရှိသော အိမ်ထောင်ကြီးကို လူနှစ်
 ယောက်ဝင်ငွေလေးနှင့် ပင့်တင်ထားရသည်မှာ အဘယ်လာ အေးချမ်းပါ
 မည်နည်း။

ဒီနေ့ဆိုလျှင် မနက်ပိုင်းတစ်အိမ် ညနေပိုင်းတစ်အိမ် အလုပ်လုပ်ရ
 သည်။ ဟင်းချက် အဝတ်လျှော် မီးပူတိုက် သန့်ရှင်းရေး ကလေးထိန်း
 ကျသမျှအလုပ် ငြင်းမရပေ။ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းက သူ့အထာနှင့်သူ။
 အိမ်ရှင်တွေကလည်း စိတ်တွေ အကြိုက်တွေက မျိုးစုံ။ အချို့မှန် မစား

တဲ့အိမ်၊ သကြားမစားတဲ့အိမ်၊ ကလေးရှိတဲ့အိမ်၊ လူမမာရှိတဲ့အိမ်။ ခေါင်း
 ထဲမှာ မှတ်ရလွန်း၍ တစ်ခါတစ်ရံ ဘာကိုမှတောင် မှတ်မထားချင်တော့။
 ဒေါ်ကြည်ပြာလို အိမ်မျိုးဆိုလျှင် ပိုဆိုးသည်။ အလုပ်ဝင်ခါစက သူ
 အကြိုက် အဝတ်လွန်းတတ်ဖို့ကို နှစ်လလောက် မအေးချမ်း သင်ယူ
 လိုက်ရသည်။ အဝတ်တွေကို ခွဲလျှော်တာလည်း ရေဇလုံပေါင်းများစွာ။
 အဝတ်လွန်းရင် ချိတ်တွေက တစ်ဖက်တည်းကိုပဲ လှည့်နေရမယ်တဲ့၊
 အင်္ကျီရဲ့အရှေ့ကလည်း ကိုယ့်ဘက်ကို လှည့်နေရမယ်တဲ့။ ဘာအဓိပ္ပာယ်
 မှန်းကိုမသိ။ ဒေါ်ကြည်ပြာက အကြောင်းရင်းကို ရှင်းပြပါ၏။ သို့သော်
 မအေးချမ်း ကောင်းကောင်းမမှတ်မိပေ။ မိုးရွာရင် အဝတ်ရုပ်ရလွယ်
 တယ် ဆိုလား၊ မိုးက နေ့တိုင်းရွာနေတာလည်း မဟုတ်။

ဒေါ်ကြည်ပြာ သားနှစ်ယောက်ကိုလည်း သူ လက်လန်သည်။
 တစ်အိမ်လုံးဖွပြီး ကစားထား၊ ခဏနေ ရန်ဖြစ်လို့ အော်ကြ၊ အကြီးက
 လက်ပါသည်။ အငယ်က ပြန်မရှိကံသော်လည်း အာပြီနေအောင် အော်ငို
 သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဒေါ်ကြည်ပြာကတော့
 တစ်ခါတလေ ဘာမှ မဖြစ်သလိုမျက်နှာမျိုးနှင့် ဝင်ရောက်ဖျန်ဖြေခြင်း
 အလျင်းမရှိ။

တွေ့ရတာတောင် မောလိုက်တာ တော်ပြီ ဟု မအေးချမ်း သတိရ
 ချိန် အိမ်နားအရောက်တွင် အခန်းနားနီးချင်း ထက်ထက်ကို တွေ့ရလေ
 သည်။ ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့် လှုပ်လှိုလှုပ်လဲ့ လျှောက်လာသော အနီကောင်မလေး
 ကို စတွေ့ကတည်းက သူ ကြည့်မရခဲ့ပါ။ ဘာလေးမှန်းလည်းမသိ။
 ရူးတူးတူး ပေါတောတောလေး။

- 'အစ်မအေးချမ်း ပြန်လာပြီလား'
- 'အေး ... ညည်းကော ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ'
- 'အနှိပ်သွားခံပြီးပြန်လာတာ'

‘အောင်မယ် ... ညည်းက အနိပ်တွေဘာတွေခံရအောင် ပိုက်ဆံ
တော်တော်ပေါနေလား’

‘ခစ်ခစ်ခစ် ... ပိုက်ဆံပေါမှလား အစ်မရယ်... အလုပ်လုပ်ပြီး
ညောင်းလို့ အနိပ်ခံတာပဲဟာ’

‘ညည်း ပိုက်ဆံမစုဘဲ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေသလဲ ... ရသမျှ
ခြစ်ခြုတ်စုလေ လောကကြီးအကြောင်း ဘာမှလည်း နားမလည်ဘူး
ဒီကောင်မလေး’

‘အို အစ်မကလည်း ပိုက်ဆံက ဘာအရေးလဲ ပျော်ပျော်နေဖို့က
ပို အရေးကြီးတယ်၊ အစ်မ မသိပါဘူး’

‘အောင်မယ် ... ညည်းကများ ငါ့ကို ’

‘သွားပြီ အစ်မရေ စောစောအိပ်တော့မယ် ...’

‘ဘာတွေလာပြောနေမှန်းမသိဘူး ဒီအစ်မကြီးကတစ်မျိုး’

နောက်ဆုံးစကားကိုတော့ မအေးချမ်း မကြားအောင်ပြောရင်း
ထက်ထက်တစ်ယောက် သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားလေတော့သည်။

February 14, 2016

မေမေတစ်ယောက်၏ သူငယ်ချင်းထံပေးစာ

သို့ ...

ချစ်ရပါသောသူငယ်ချင်းကြီးရေ

ငါတို့ ကျောင်းတုန်းက ဓာတ်ပုံလေးတွေ မနေ့က Facebook မှာ ကြည့်ပြီး နင့်ဆီ စာရေးချင်လာတာနဲ့ ရေးလိုက်မိတယ်။ ငါ မအားဘူးဟယ် ... ဒီလိုပြောတော့ နင် ငါ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ဟားတိုက်ရယ်မှာကို မြင်ယောင်နေမိတယ်။ တကယ်ပါဟာ ...

တာရာလေး ခြောက်လပြည့်ဖို့ တစ်ရက်အလိုမှာ ငါ အလုပ် ပြန်စလုပ်တယ်လေ။ နေ့တိုင်း မနက် ငါးနာရီမထိုးခင်ထ၊ မနက်စာ၊ နေ့လယ် စာ ချက်ပြုတ် ရေချိုးခေါင်းလျှော်ပြီး ခေါင်းခြောက်အောင်တောင် သုတ်ချိန်မရ ကျောင်းကားဂိတ်ကို ပြေးရတယ်။ (တစ်ညလုံး ကားစီးရင်တောင် အိပ်မပျော်တတ်ခဲ့တဲ့ငါ) ကားစထွက်တော့ အိပ်ပျော်သွားတာ တစ်နာရီလောက်အကြာ ကျောင်းရှေ့အရောက် ကားကြီး တုံ့ခနဲရပ်တော့မှပဲ နိုးတော့တယ်။

စာသင်ပြီးခဏနားတဲ့အချိန်တွေမှာ ကိုယ်ပိုင်ရုံးခန်းလေးထဲကို ပြေးပြီး နို့ညှစ်ရသေးတယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်းအပျိုကြီးကို ဒါတွေပြောလို့

နားထောင်ရတာ ရှက်များနေမလားမသိ။ တကယ်တမ်းတော့ အမေ တော်တော်များများက အလုပ်ဝင်ရင် နို့ဖြတ်လိုက်ကြတာများပါတယ်။ ငါကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လောဘကြီးတယ်လေ။ တာရာလေး အသက် တစ်နှစ်ပြည့်မှ နို့ဖြတ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီး အလုပ်က ပြန်လာတဲ့ အချိန်မှာ နို့တိုက်နေသေးတယ်။ ကံကောင်းချင်တော့ တာရာလေးက ငါမရှိတဲ့အချိန်တွေမှာ နို့ဘူးစို့ပြီး ငါပြန်လာတော့မှ အမေ့ကို စို့ရှာ တယ်။ ကလေးကို နို့မဖြတ်သေးတဲ့ နောက်ဆက်တွဲ အကျိုးတွေက လည်း အများကြီးပေါ့ သူငယ်ချင်းရေ။ ကလေးနို့ဆာတဲ့အချိန်မှာ နို့ရှိ အောင် အာဟာရရှိတဲ့အစားအစာတွေ အချိန်မှန် စားပေးရတယ်လေ။ တစ်ခါတလေ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သစ်သီးဖျော်ရည်စက်ကြီးလားလို့ တောင် ထင်မိတယ်။ အရသာခံစားဖို့ အချိန်ကမရှိ၊ အစာဗိုက်ထဲ ရောက် ပြီး နို့မြန်မြန်ဖြစ်ဖို့က အဓိက၊ ကလေးအိပ်တုန်းလေး ထမင်းပြေးစား၊ ထမင်းကို အမြန်ဝါးပြီး မျိုချရတော့ လျှာကိုက်မိတဲ့အခါတွေကလည်း ရှိသေး ဟ ဟ ဟ။

ညဆိုလည်း ကလေးက နို့ထစို့တာ သုံးခါလောက် ဆိုတော့ အိပ်ရတာ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းပေါ့ဟာ။ အခုဆိုရင် တစ်ညလုံး အိပ်ရေးဝဝ မအိပ်ရတာ ရှစ်လပြည့်ခဲ့ပြီ။ ဒါတောင် ကိုယ်ဝန်နဲ့တုန်းက မအိပ်နိုင်တဲ့နေ့တွေ မပါသေးဘူးနော်။ အိပ်ရေးမဝတော့ မျက်တွင်းတွေ က ညို၊ ကိုယ်ရေမစစ်ဘဲ လူက ပွစိစိ၊ ဗိုက်ကလည်း ပူနေသေးတော့ နင့် သူငယ်ချင်း အရမ်းလှနေတာပေါ့ဟာ။ ကိုယ့်ဘာသာဆိုရင် အေး ဆေးပါ။ အပြောအဆိုမတတ်တဲ့သူတချို့က 'ဟယ် ဝနေလိုက်တာ မျက်နှာက တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်နော်' လို့ ပြောလာတဲ့အခါ ရယ်သွမ်း သွေးပြီး ဖြေသာပေမယ့် 'အစ်မရယ် အိုနောကျနေလိုက်တာ' လို့ ပြော လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုတော့ ဒေါသထွက်ခဲ့ဖူးတယ်။ 'သူများကို

ဝေဖန်မယ်ဆိုရင် အဲဒီလူစီးတဲ့ဖိနပ်ကိုစီး၊ ၄-၅ လှမ်းလောက် လျှောက် ပြီးမှ ဝေဖန်ပါ' ဆိုတဲ့ စကားလေးကို သွားသတိရမိတယ်။ ငါတို့လို အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ မေမေတွေရဲ့ နေ့တစ်နေ့လောက်ကို အဲဒီလူတချို့ကို ဖြတ်သန်းကြည့်စေချင်တယ်ကွယ်။ အဲဒီအခါ သူတို့ ငါတို့ကို လက်ဖျား ခါသွားမယ် ဟာ ဟာ ဟား။

လူက ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းနေပေမယ့် ကျောင်းသားတွေရှေ့ ရောက်ရင် ဟို သီချင်းထဲက 'ငိုချင်ရက်နဲ့ ရယ်ခဲ့ရတယ်' ဆိုတာလိုပဲ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ လုပ်ရတာပေါ့ဟာ။ နင်သိတဲ့အတိုင်း IT ခေတ် Smart Phone တွေ ခေတ်မှာ ဆရာမ လုပ်ရတာကလည်း စိန်ခေါ်မှု အသေးစား တော့ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်။ ငါတို့က ဘယ်လိုလုပ် ဒီ Smart Phone တွေလောက် ဆွဲဆောင်မှု ရှိမှာလဲဟာ။ ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ ကျောင်းသားတွေ ကိုယ့်စကားနားထောင်အောင် (Talking နဲ့ ချုပ်ဖို့) ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့။ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ တာရာလေးကို ခဏ မှေ ထားပြီး ဈာန်သွင်းရတော့တာပေါ့။

စာသင်ချိန်တွေကြားမှာ အိမ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ကလေးတွေ စားသောက်ဖို့ ဘာဘာညာညာ လှမ်းစီစဉ်ရသေးတယ်။ ကလေးထိန်း တစ်ယောက်၊ အချိန်ပိုင်းထမင်းချက် သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့သူတစ်ယောက် ရှိပေမယ့် နင်သိတဲ့အတိုင်း ငါက ဂဂျီဂရောင်။ ကြယ်တာရာတို့အဖေ ကလေးနဲ့အတူရှိနေတဲ့အချိန်တွေမှာတောင် ငါမလုပ်နိုင်တဲ့အရာတွေကို ကိုယ်တိုင်စီစဉ်ရမှ ကျေနပ်တာလေ။ ဒါကလည်း ငါ့သမီးလေးတွေ ကိုယ်စိတ်ကျန်းမာစွာနေနိုင်ဖို့ အရေးကြောင့်ပါ။ ကိုယ့်အတွက်ဆိုရင် တော့ ဒီလောက် အသေးစိတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ။

အိမ်အပြန်ကျောင်းကားပေါ်မှာလည်း အလာတုန်းကလိုပဲ အိပ် ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်၏ သူငယ်ချင်းရေ ...

အိမ်ရောက်တော့ ငါမရှိချိန်မှာ လစ်ဟင်းနေခဲ့တဲ့ ကိစ္စဝိစ္စတွေကို လျှောက်လုပ်၊ ကလေး နှစ်ယောက်လည်း အိပ်ရော ငါလည်း အိပ်ပျော် သွားပါလေရော။ ည ၁၁ နာရီ ၁၂ နာရီ တစ်ရေးအနီးမှာ မနက်အတွက် ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေ ထလုပ်၊ တစ်ခါတလေလည်း အဝတ်တွေ ထလှမ်းရင်း နှင်းနှင်း ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်တော့ ငါ့သမီးလေး အိမ်စာ တွေ မပြီးသေးတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီလို အခါမျိုးဆို မနက်ကျ နှင်းနှင်းကို စောစောနှိုးပြီး လုပ်ခိုင်းရတယ်။ စာမေးပွဲနီးရင်း ပြန်လှန် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ဖို့ မိဘတွေဆီ သူ့ကျောင်းက စာရွက်စာတမ်းတွေ ပေးလိုက်တိုင်း ဒီအတိုင်းပဲ ဗီရိုထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်မိတယ်။ သတိရလို့ ကြည့်လိုက်တော့ စာမေးပွဲက ပြီးသွားပြီ။ ကံကောင်းချင်တော့ ငါ့သမီး လေးက စာမည့်ရှာပါဘူးဟယ်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ကိုယ့်အတွက်အချိန်တွေက နည်းနည်းလာတယ် သူငယ်ချင်းရယ်။ ငါ ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်လေးတွေ လုပ်ဖို့ အချိန် တောင် မပေးနိုင်သလောက်ပါပဲ။ ဌာနမှာလည်း ငါ့ရဲ့ လုပ်အားက အနည်းဆုံးဖြစ်နေတာကို အများစုက နားလည်ပေးကြပေမယ့်၊ မကြည့် တဲ့သူတွေလည်း ရှိတာပေါ့ဟာ။ အထင်သေးတဲ့အကြည့်တချို့ကို လက်ခံ ရရှိတိုင်း ငါဟာ အဲဒီလူတွေထင်သလို လူညံ့တစ်ယောက် အချောင်ခိုသူ တစ်ဦးမဟုတ်ကြောင်း သက်သေပြချင်လိုက်တာ လွန်ပါရောဟယ်။

ဒါပေမဲ့ ကွန်ပျူတာ ကြာကြာမကြည့်နိုင်တော့တဲ့ ငါ့မျက်လုံးတွေ၊ ကြာကြာထိုင် ကြာကြာရပ်ရင် နာလာတဲ့ ခါးတွေ ခြေထောက်တွေက ကလေးမွေးထားတာ တစ်နှစ်မပြည့်သေးတဲ့ ငါ့ကို ဆန္ဒပြကြတယ်လေ။ နောက်ဆုံးတော့ ငါ့ဓမ္မာ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ မာနလေးကို ချိုးနှိမ်ပြီး ငြိမ် ကုပ်ဝပ်ဆင်းနေရတာပေါ့ဟာ။ ငါ့ကို အထင်သေးတာက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ငါ့ကြောင့် မြန်မာလူမျိုးတွေအားလုံးကို အထင်သေးမှာကိုတော့ ငါ မလို

လားဘူးလေကွယ်။

ဒီလောက် မအားလပ်လှတဲ့ မေမေတစ်ယောက်အကြောင်းတွေ ဖတ်ရလို့ ငါ့သူငယ်ချင်း အပျိုကြီး စိတ်များညစ်သွားပြီလား။ မညစ်နဲ့ သူငယ်ချင်းရေ။ တကယ်တော့ လူ့ဘဝကြီးက မျှတပါတယ်ကွယ်။ ပင်ပန်းပေမယ့် ငါ ပျော်နေတယ် လို့ ပြောရင် နင် ယုံပါ့မလား။ သမီးလေးတွေရဲ့ အပြစ်ကင်းတဲ့အပြုံးလေးတွေက ငါအလုပ်က အပြန်မှာ ထိတွေ့ရတဲ့ ရင်ခတ်ပန်းလေးတွေ ... သူတို့စကားလေးတွေက စိမ်းလန်းတဲ့တောအုပ်လေးထဲက တေးဆိုနေတဲ့ငှက်ကလေးတွေရဲ့အသံ ... အမေကို ပြေးပွေ့ဖက်ကြတဲ့ သူတို့ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးခုန်သံလေးတွေက ညင်ညင်သာသာ စီးဆင်းနေတဲ့ စမ်းချောင်းလေးရဲ့ အထိအတွေ့လို ... ငါ့ သူငယ်ချင်းအပျိုကြီးတို့ ပြေစမနာဆိုမနာသူငယ်ချင်းကြီးဆိုပြီး တစ်ဖက်သတ် ကြွားသလိုများဖြစ်နေလေရောသလားကွယ်။ ဆောရီးနော်။

ဪ ဒါနဲ့ လာမယ့် မြန်မာနှစ်ကူးမှာ ငါအလုပ်လုပ်တဲ့ကျောင်းက ကျောင်းသူကျောင်းသား ဆရာဆရာမတွေ ဦးစီးပြီး နီးစပ်ရာ မြန်မာလူမျိုးတွေ အားလုံးပါဝင်ကြတဲ့ မြန်မာ့ရိုးရာသင်္ကြန်ပွဲကြီး ကျင်းပကြမယ်။ ငါ့သမီးအကြီးလေး နှင်းနှင်းက ခုနဲ့ရွယ်တူမိန်းကလေးတွေနဲ့ သင်္ကြန်ယိမ်းကကြမယ်လေ။ အဲဒီအခါကျရင် ဓာတ်ပုံလှလှလေးတွေ ရိုက်ပြီး Facebook ပေါ်တင်ဦးမယ်နော်။ သူငယ်ချင်းတွေကို သမီးလေးတွေပုံပြပြီး 'လှတယ်၊ ချစ်စရာလေး' ဆိုတဲ့ ကွန်မန့်လေးတွေ ဖတ်ရတာက လည်း ငါ့ရဲ့ အမောပြေဆေးလေးတွေ ဆိုပါတော့ သူငယ်ချင်းရယ်။ နင့်ရဲ့ ပျော်ရွှင်လှပတဲ့ ဓာတ်ပုံလေးတွေ Facebook မှာ မြင်ရတိုင်း ငါ့ဆီကို အပျော်တွေကူးစက်လာလို့လည်း ကျေးဇူးပါ သူငယ်ချင်းရယ်။ နင်ချက်တဲ့ဟင်းလေးတွေ နင်သွားတဲ့နေရာလေးတွေ နင်လုပ်နေတဲ့

အလုပ်တွေကို ပိုစ်လေးတွေတင်တိုင်း ငါလည်း တင်ဖို့ စိတ်ကူးမိတယ်။
စိတ်ကူးထဲကနေ အပြင်ကို ရောက်မလာပါဘူးဟယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ၃-၄
လစာလောက်အကြောင်းအရာကို A4 လေးရွက်စာလောက် စာရေးပြီး
ပိုစ်တင်လိုက်ရပါတယ် သူငယ်ချင်းရေ အဟတ် ဟတ် ဟတ်။

တော်သေးပြီနော်။

နင့်ချစ်သူငယ်ချင်းကြီး

March 14, 2016

ခရောင်းလမ်းမှ တေးဆိုသံ

ယနေ့သည် သူ့ရှိရာ ဘန်ကောက်သို့ ကျွန်မ လိုက်လာခဲ့သည်မှာ ၁၀ နှစ် တင်းတင်းပြည့်သောနေ့ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာဆောင်က ဇန်နဝါရီလမှာ ဖြစ်သော်လည်း ဧပြီလကျမှ သူ့ဆီ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း လိုက်လာခဲ့သောကြောင့် ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်သက်တမ်းကို ဧပြီလမှ စတင်ရေတွက်ရမည် ထင်ပါသည်။ ၁၀ နှစ်အတွင်းမှာ အေးချမ်းသာယာသောနေ့တို့ရှိခဲ့ပြီး သဲကန္တာရထဲ လျှောက်လှမ်းရသလို ပူပြင်းလောင်မြိုက်သောနေ့တို့လည်း မရှားခဲ့ပါ။

သူ့အိမ်ဆိုသည်က သူ့ကျောင်းသားဘဝနှင့်နေခဲ့သည့် အခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခုမျှသာ။ တစ်ယောက်အိပ်ခူတင်တစ်ခု၊ အဝတ်စီရိတစ်လုံး၊ ကွန်ပျူတာတင်သည့် စာကြည့်စားပွဲတစ်ခု၊ ဂက်စ်မီးဖိုသေးသေးလေးတစ်လုံး ဒါပဲရှိသည်။ ကျွန်မကို သူ ပထမဦးဆုံးတည်ခင်းဧည့်ခံသည့် နေ့လယ်စာက ကြမ်းပြင်ပေါ်ကသတင်းစာစက္ကူပေါ်မှာ ဖြစ်သည်။ ညနေကျတော့ ကုန်တိုက်တစ်ခုဆီသွားကြသည်။ ကျွန်မအတွက် ခေါင်းအုံးဝယ်ရန် ဖြစ်သည်။

သူ့လစာ ဘယ်လောက်ရသလဲဟု မေးရမှာ အားနာခဲ့သော ကျွန်မ

သူပိုက်ဆံအိတ်အဖွင့်မှာ အသာလေးချောင်းကြည့်မိခဲ့ဖူးသည်။ လစာ စာရွက်ကလေး ပြမှ သူ့လစာကို အတိအကျ ကျွန်မ သိရသည်။ ငွေကြေး ဂုဏ်ပကာသနတွေကြောင့် သူ့ကို လက်ထပ်ခဲ့သည်ဟု လူတချို့၏ စွပ်စွဲမှုကို ကြားခါစက ကျွန်မ စိတ်အလွန်တိုခဲ့သလို ထိုအရာတွေထက် တန်ဖိုးထားသောအရာတွေ ကျွန်မရင်ဘတ်ထဲမှာ အပြည့်ပဲဆိုတာ သူတို့ ကို ဘယ်လိုပြချင်မှန်းမသိ။ အဲဒီမာနကြီးကြောင့်လည်း သူ့လစာကို ကျွန်မ ဆီ အပ်ရမည် ဘာညာ ကျွန်မ ဘာမှ မတောင်းဆိုခဲ့ပေ။ သူ အလုပ် လုပ်လို့ ရတာ သူ့ဘာသာ ကိုင်ပါစေ။ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်တဲ့ တစ်နေ့ မှာလည်း သူ့ကို ကျွန်မ အပ်မည်မဟုတ်။

တစ်ည အိပ်နေရင်းက သူ စကားပြောပါသည်။ 'ချစ်လေး ... မောင့်ကို ခြင်တွေ ကိုက်နေတယ်'

ဘန်ကောက်မြို့၏ နွေညကို မရင်းနှီးသေးသူ ကျွန်မ အပူဒဏ် ကြောင့် အိပ်တစ်ဝက်နိုးတစ်ဝက်ဖြစ်နေရာမှ ခြင်ထရှာပါသည်။ ဘာ ခြင်မှ မတွေ့ပါ။ မနက်ကျ သူ့ကို မေးတော့ သူဘာမှ မသိပါ။

ဒါဆို သူ ယောင်ပြီး စကားပြောတာပေါ့။ ယောင်တာတောင် ကျွန်မကို တွယ်တာမူ အားကိုးမှုတွေ အပြည့်နဲ့ပါလား။

အိုး ... ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးသွားလိုက်တာ။
သူက ပြုံးနေပါသည်။

ညနေဘက် လမ်းလျှောက်ထွက်တိုင်း ကျွန်မပခုံးကို သူဖက်ထား သည်။

'မဖက်ပါနဲ့ လမ်းမလျှောက်တတ်တော့ဘူး' ဆိုလည်း မရ
'အစ်ကိုကြည့်ရတာ လက်ညောင်းလိုက်တာဗျာ' လို့ ညီအစ်ကိုလို ခင်ရတဲ့သူတစ်ယောက်က သူ့ကို စသည်။ သူကတော့ ဖက်မြဲ ဖက် လျက်။

‘မောင်တို့နှစ်ယောက်က အရင်ဘဝက ကြယ်ကလေးတွေများလား
မသိဘူးနော်။ မိုးပေါ်မှာ အတူတူရှိခဲ့ကြပြီး တစ်လုံးက မိတ္ထီလာကို
ကြွ နောက်တစ်လုံးက စလေကို ကြွ သွားတာဖြစ်မယ်’

‘အင်း ... အဲဒီတော့’

ရယ်ချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ရင်း သူ့စကားကို ထောက်ပေးရသေး
သည်။

‘အဲဒီတော့ တွေ့ကြတယ်လေ’

‘ဟ ဟ ဟ ဟ ဟား’

‘ဘာရယ်တာလဲ’

‘ဟား ဟား ဟား ဟား’

သူ့ အချစ်စကားများသည် ဘယ်သောအခါမျှ အစီအစဉ်တကျ
မရှိ၊ နားထောင်လို့ လုံးဝမကောင်းပေ။

ကျွန်မမွေးနေ့ကို မေ့နေသောသူသည် ချစ်သူများနေ့တွင် နှင်းဆီ
အနီတစ်ပွင့်ကိုင်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ဖူးသည်။

‘ဘာလို့ ဝယ်လာတာလဲ’

သူ့ဆီက အကြင်နာစကားလေးများကြားရမလားဟု မေးမိပါ
သည်။

‘သူများတွေ ဝယ်နေကြတာတွေလို့’ ဟု ဖြေလေသည်။

ကဲ ... ကြည့်ပါဦး အဲဒီလို။

ထိုပထမဦးဆုံးအကြိမ်လက်ဆောင်သည် ဒုတိယအကြိမ် တတိယ
အကြိမ်တို့ကို အမွေလွှဲပြောင်းမပေးခဲ့သည်မှာ ယခုအချိန်အထိ ဖြစ်
သည်။

ကျွန်မ လာချိန်မှာ ခေါင်းအုံးကြိုဝယ်ထားဖို့ လုံးဝစိတ်ကူး မရှိခဲ့
သူ သူသည် သူ့လစာလေးထဲမှ ငွေနှင့် ကျွန်မကို အင်္ဂလိပ် စကားပြော

သင်တန်း တက်စေခဲ့သည်။ မိတ်ကပ် ဖိနပ် အိတ်ကလေးတွေလည်း ဝယ်ပေးသည်။ အပေါ်စားလည်းမဟုတ် ဈေးလည်းမကြီးသော ပစ္စည်း ကောင်းကောင်းလေးတွေကို ရွေးချယ်ဝယ်ယူတတ်သည်က သူ့အရည် အချင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်တည်း ဘဝက အခုခေတ် ဖွဲ့စံဘုတ်စကားနှင့် ပြောရ လျှင် 'သာသာယာယာပဲ' ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ညနေ သူ့ အလုပ်က ပြန်မလာသေးခင် ကျွန်မအမေ၏ မိတ်ဆွေ အန်တီတစ်ယောက် အိမ်လာလည်သည်။ ဘန်ကောက်ရောက် ခါစက ကျွန်မအတွက် တစ်ဦးတည်းသော ရှားပါးစကားပြောဖော်။

ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး အန်တီက ပြုံးနေသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ'

'ဪ မသန့်ကို ကြည့်ပြီး အန်တီ ဘန်ကောက်ရောက်ခါစက အချိန်တွေကို သတိရမိလို့ပါ။ ပိုက်ဆံအပိုကုန်မှာစိုးလို့ ယောက်ျားအင်္ကျီ အဟောင်းလေးတွေ အိမ်နေရင်း ဝတ်လို့'

ကျွန်မဝတ်ထားသော သူ့အောက်ခံစွပ်ကျယ်အဟောင်း၏ အနားစ လေးတွေကို ကျွန်မလက်က အကြောင်းမရှိ ဆွဲချမိနေသည်။ ရှိုင်းနားမှာ နည်းနည်းပြနေတာကလွဲလို့ ဝတ်လို့ရပါသေးတယ်လေ။ အေးမှအေး။

'ကိုယ်နဲ့လှတာလေးတွေ ဝယ်ဝတ်ပါ မသန့်ရယ်၊ အန်တီက စေတနာနဲ့ ပြောတာသိလား။ အန်တီလို ဖြစ်မှာစိုးလို့။ ယောက်ျားဆီက လစာတောင်းရမှန်းမသိ။ ရှာကြံချွေတာ။ သူနဲ့တစ်ခါ စိတ်ဆိုးကြလို့ အိမ်ကထွက်သွားမယ်လုပ်တော့ အန်တီလက်ထဲမှာ ဘာမှ စုမိဆောင်းမိ မရှိ။ နဲ့အလိုက်တဲ့ငါ ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်တိုမိတယ်။ အလုပ်ထ လုပ်မယ်ကြံတော့ သူ့များနိုင်ငံမှာ ဘာကနေ စလုပ်ရမှန်းမသိ'

အန်တီပြန်သွားတော့ ကျွန်မ မောကျန်ရစ်သည်။

သူပြန်လာတော့ သူ့မျက်နှာကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့မျက်နှာက ပကတိ ဖြူစင်နေသည်။

များမကြာမီ ဈေးဆိုင်တစ်ခုမှာ အခြားအန်တီတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ ပြန်သည်။ ကြက်ဟင်းခါးသီးထုပ်ကို ကိုင်လိုက်ချလိုက်လုပ်နေတဲ့ ကျွန်မကို 'အဲဒါလေးတွေ သိပ်မခါးဘူး ကြော်စား သမီးရဲ့' ဟု ပြော လာပါသည်။

'ကျွန်မက အရမ်းကြိုက်တယ် အန်တီ၊ သူက ဒါစားတိုင်း ဇက်ကြောတက်တယ် ပြောလို့'

'ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ... အဲဒီလိုအပြောမျိုးတွေ အခုကတည်းက အပြော မခံနဲ့ ဇက်ကြောတက်တယ်ဆိုပြီး နှိပ်ခိုင်းမယ်၊ ဒါမကြိုက်ဘူး ဟိုဟာ မကြိုက်ဘူးဆိုပြီး ကြေးများမယ်၊ ခိုင်းတော့မယ် ခိုင်းတော့မယ် တစ်သက် လုံး ဖတ်ဖတ်မောအောင် လုပ်ပေတော့၊ အန်တီက ကိုယ်တွေ့မို့လို့ ပြောတာ သမီးရေ'

'လင်နေစ ဆင်သေမှဆိုတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား'

ကျွန်မသူ့ကို ချစ်တဲ့အချစ်တွေက လတ်ဆတ်ချိုမွှေးနေချိန်မှာ ဒီလို စကားတွေကြားရတာ နားခါးလိုက်ပါဘိ။ အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီး တွေဟာ ဘာကြောင့် တစ်လေသံတည်း ထွက်နေကြပါလိမ့်နော်။

ဘန်ကောက်မှာ ကျွန်မနေတာ တစ်နှစ်ပြည့်ခါနီးတွင် သူ့အလုပ် သစ်တစ်ခု ပြောင်းသည်။ လေယာဉ်ကွင်းသစ်ဆောက်လုပ်နေစဉ်က အိုင်တီအကြံပေးကုမ္ပဏီမှာ စီမံကိန်းထိန်းချုပ်သူ ရာထူးခေါ်ရမလားမသိ project controller အလုပ် ပြီးစီးသွား၍ Assumption University သို့ Full-time lecturer အနေနှင့် ပြောင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းမဖွင့် သေးခင် ကျွန်မတို့ မြန်မာပြည် အလည်ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ထိုခရီးသည် ကျွန်မဘဝ၏ စိတ်ဆင်းရဲစရာ အကောင်းဆုံးအချိန်

တွေထဲက တစ်ခုဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မ စိုးစဉ်းမျှ မသိခဲ့ပါ။

မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းခရီးစဉ်အပြီးတွင် ကျွန်မအမေအိမ်မှာ ကျွန်မတို့နေကြသည်။ ခြံထဲက မြက်တွေ ပေါက်တူးနှင့်ပေါက် အပင် လေးတွေစိုက် အေးချမ်းနေသောသူ့ကို သူ့မိဘတွေက သူတို့အိမ်လာ နေဖို့ခေါ်သည်။ ကျွန်မက စိတ်ထဲ မကျေနပ်တာတွေရှိသဖြင့် မလိုက် ချင်။ သူတစ်ယောက်တည်း သွားနေသည်။

သင်္ကြန်ပြီးတော့ ကျွန်မကို လာခေါ်သည်။ ကျွန်မ မလိုက်တော့ သူ ဒေါသထွက်သည်။ ကောင်းကောင်းခေါ်မရတော့ သူ ညစ်ပြီး ခေါ်သည်။ ကျွန်မ အမေအိမ်မှာနေတာ ကျွန်မက ဖောက်ပြန်ချင်လို့ ဆိုပဲ။ လာပြန်ပြီ ဒီစကား။ သူ့ကိုယ်ပိုင်စကား ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်မ မသိ။ သူ့ပါးစပ်ကထွက်တာ သူ့စကားပဲ ဖြစ်ရမည်။ သူ့ကို ကျွန်မ အမုန်းဆုံးအရာက အဲဒါဖြစ်သည်။ ရန်ဖြစ်တိုင်း အနိုင်ရဖို့ မတရားသည့် နည်းလမ်းကို သုံးရန် သူသည် ဝန်မလေးတတ်ခြင်းပင်။

ကျွန်မ၏ ရှားရှားပါးပါး ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းများနှင့် အုပ်စုပုံ သုံး လေးပုံကို ကျွန်မအမေရှေ့မှာပင် သူ မီးရှို့ပစ်သည်။ ကျွန်မ အမေ မျက်နှာပျက်လာတော့ ကျွန်မ သူ့နောက်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။ သူ့အိမ်ရောက်တော့ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြော။ ထမင်း မစားဘဲနေသည်။ သူ့အမေက ကျွန်မ ထမင်းစားဖို့ သူ့တူမကို လွှတ်ပြီး ပြောခိုင်းသည်။ သူက ကျွန်မကို လုံးဝမချော့။ မတရားမှုကို ကျွန်မ မုန်းသည်။ ကျွန်မက မတရား အပြောအဆိုခံရသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မက ထိုသူတွေကို အောက်ကျခံရမည်။ သူတို့ ကျွန်မကို မတောင်းပန်မချင်း ထမင်းမစားဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

အဖေ့ကို သွားသတိရမိသည်။ အိမ်မှာ အဖေအမေတို့က သမီး အကြီးဆိုပြီး ခိုင်းစရာရှိလျှင် ကျွန်မကိုသာ များများခိုင်းလေ့ရှိသည်။

ထမင်းစားပြီးရင် ကိုယ့်ပန်းကန် ကိုယ်ဆေး။ ဒါပေမဲ့ ကျန်တဲ့ အိုးခွက် အားလုံး ကျွန်မပဲ ဆေးရသည်။ ကျွန်မ အစ်ကို ညီမတို့က ကျွန်မနှင့် အသက် တစ်နှစ်ကျော်လောက်စီသာ ကွာကြသော်လည်း သူတို့မှာ အိမ် တာဝန်မရှိပေ။ အိမ်အလုပ်တွေလုပ်ရတာ ပျော်ပေမယ့် ကလေးမက လူကြီးမကျ ခုနစ်တန်း ရှစ်တန်းလောက်မှာ ကိုယ်ဝါသနာ ပါတာ လေးတွေလည်း လုပ်ချင်သေးသည်။

စာအုပ်ဖတ်မိတိုင်း လက်က မချချင်။ အိမ်အလုပ်တွေ မပြီးလို့ အဖေ ဆူတော့ ကျွန်မ စိတ်ဆိုးပြီး အဖေ့ကို စကားမပြောဘဲနေသည်။ အဖေ ကျွန်မအပေါ် မတရားဟု ခံစားရသည်။ ထမင်းအတူမစား။ အဖေ စားပြီးမှ စားသည်။ အဖေကလည်း မာနကြီးသည်။ ကျွန်မကို မခေါ်။ သုံးရက်လောက် အကြာမှာ အဖေ ထမင်းစားနေတုန်း ကျွန်မခိုက်ဆာလို့ မီးဖိုချောင်ဆီ မသိမသာသွားပြီး ထမင်းခိုးစားမိသည်။ ရုတ်တရက် အဖေရောက်လာပြီး 'ထမင်းစားပွဲမှာ လာစားလေ'ဟု ပြောသည်။ အဖေ့ကို ကျွန်မ မော့မကြည့်။

အဖေက ထွက်မသွားဘဲ ကျွန်မကို ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို ချီသလို ချိုင်းနှစ်ဖက်ကို မပြီး ဖက်လိုက်သည်။

'လာပါ သမီးရယ် အဖေတို့နဲ့အတူလာစားပါ။ အဖေ သမီးကို တောင်းပန်ပါတယ်'

ကျွန်မ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တစ်စက် တောက်ခနဲကျသွားသည်။ အဖေမျက်ဝန်းတို့လည်း စိုစွတ်နေသည်။ အဖေသာ သမီးတို့ကို စောစော ခွဲသွားမယ်မှန်း ကြိုသိခဲ့ရင် သမီး အဖေအပေါ်မှာ အဲဒီလို မလုပ်ခဲ့ပါဘူး အဖေရယ်။ ထမင်းမစားတာ ၃ရက်လောက်ကြာခဲ့ပြီ။ လူကလည်း မလှုပ် ချင်၊ အဖေအကြောင်းတွေတွေ့မိတော့ ငိုမိသည်။ သူရောက်လာပြီး ကျွန်မကို ထိုင်ကြည့်နေသည်။

သူ့အလုပ်ထဲမှာ ကန်ထရိုက်တာနှင့် အလုပ်အပ်သူတို့ အငြင်းပွားတိုင်း သူက ဒိုင်ခံဖြေရှင်းသူ။ Project Manager မရှိတာ ကိစ္စမရှိ Project Controller မရှိရင် ရန်ပုံတွေဖြစ်သွားနိုင်သည်ဟု သူ့အရည်အချင်းကို ဖွင့်ဟပြီးတောင် အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံခဲ့ရသောသူ။ ယခုတော့ သူ့မျက်နှာတွင် ထိုယုံကြည်မှုများ ပျောက်ဆုံးနေဟန်တူသည်။ သူ့မိဘနှင့် ကျွန်မအကြားတွင် သူ ဘယ်လိုမှ ရင်ကြားစေမပေးနိုင်။ သူလုပ်သမျှက အခြေအနေကို ပိုဆိုးစေသည်များသာ။

‘အားလုံးကိုယ်စား မောင်ကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ချစ်လေးထမ်းပြန်စားပါတော့’

သူ့ကိုဖက်ပြီး ကျွန်မ ငိုမိသည်။

နောက်ဆက်တွဲရလဒ်များက ကောင်းသည်ဆိုသည် ကျွန်မ မဝေခွဲတတ်တော့။ ကျွန်မသည် အပြင်ပန်းကြည့်လျှင် အေးဆေးသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အင်မတန်မာနကြီးပြီး ခေါင်းမာကြောင်းကို သူ့အပါအဝင် သူတို့ သိသွားကြသည်။ သူသည်လည်း ကျွန်မ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်အားကိုးရသူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဟူသည်ကို ကျွန်မ လက်မခံချင်ဘဲ လက်ခံလိုက်ရသည်။ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ကျွန်မကို လူတစ်ယောက်က စော်ကားမော်ကား ပြုမှုခဲ့ရင်တောင် ကျွန်မ ဖောက်ပြန်သည်ဆိုကာ စိတ်ဆိုးပြီးစွန့်ပစ်ထားရစ်ခဲ့မည့် လူစားမျိုး။

ကျွန်မ နားခိုနေသော သစ်ကိုင်းသည် လှုပ်လှီလှုပ်လှဲဆိုသည်ကို သိပြီးနောက်မှာ ကျွန်မမှာ လုပ်စရာ တစ်ခုသာကျန်သည်။ ကျွန်မ မြန်မြန်အပျံ့သင်မှ ဖြစ်တော့မည်။ ဘန်ကောက်မြို့ ဘယ်နေရာကို သွားသွား မြန်မာမှန်းသိလျှင် အမူအရာစကားတို့နှင့် အထင်သေးခံရခြင်း၊ မြန်မာပြည်ကဘွဲ့မို့ အရည်အချင်းမမီ လက်မခံဆိုသော အလုပ်လျှောက်ခြင်း အတွေ့အကြုံ စသည် ဖိအားများအပြင် ယုံကြည်မှု ပျောက်ဆုံး

သွားပြီဖြစ်သည့် အိမ်ထောင်ရေးဖိအားများကြောင့် ကျွန်မ၏ စိတ်အစဉ် တို့သည် ပေါက်ကွဲထွက်တော့မည့် မီးတောင်တစ်ခုလို ဝုန်းဒိုင်းကြိနေလေ ခဲ့သည်။

အိုး ဒါကြီးပေါက်ကွဲသွားတာ အဆိုးချည်းပဲလို့ ဘယ်သူပြော နိုင်မှာလဲလေ။ အချိန်ကြာလာသည်အခါ ဤချော်ရည်များဟာ မြေဆီ ဩဇာတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားကြမှာ မဟုတ်လား။

အမေကို တွယ်တာတတ်စ ၁၀ လသမီးလေး နှင်းနှင်းကို ထားခဲ့ပြီး ဂျပန်ကို ကျွန်မ ထွက်သွားခဲ့သည်။

'မောင် ကြိုက်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနိုင်တယ်၊ ချစ်လေး စိတ်မဆိုးဘူး၊ ချစ်လေးပြန်လာတဲ့အထိ သမီးလေးကို ကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်ပေးထားပါ'

နှစ်နှစ်အတွင်း သူတို့သားအဖ ဂျပန်ကို တစ်ခါလိုက်လည်ပြီး ကျွန်မက ဘန်ကောက်ကို သုံးခါ ပြန်ခဲ့သည်။

'ချစ်လေးမရှိတဲ့ အိမ်ကြီးမှာ သမီးလေးနဲ့ နေရတာ အစိုးရမရှိတဲ့ တိုင်းပြည်ကြီးလိုပဲ ဘာမှ စနစ်တကျမရှိ လုံခြုံမှုမရှိ၊ သမီးလေးကို အရမ်းသနားတယ်၊ ချစ်လေး မြန်မြန်ပြန်ခဲ့ပါ'

ဖုန်းဆက်တိုင်း 'သူ့ကို ချစ်သေးရဲ့လား' ဟု သူမေးသည်။

ဂျပန်ကနေ အပြီးပြန်လာတဲ့နေ့မှာ ကျွန်မ အံ့သြခဲ့ရသည်။ သမီး လေးနှင့် ကျွန်မအတွက် အဝတ်စီရီအသစ်တစ်လုံး၊ ခုတင်အသစ် အိပ်ရာအသစ်တွေ သူ ဝယ်ထားနှင့်သည်။ ကျွန်မအတွက် အင်္ကျီအသစ် နှစ်ထည်ပင် အပိုပါလိုက်သေးသည်။

သူ တကယ်ပဲ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီလား။ ထို့နောက်တွင်တော့ အစစ အရာရာတို့သည် အေးချမ်းစွာပင် ဆက်လက် ဖြစ်တည်နေကြလေသည်။ ဂျပန်တွင် အလုပ်ရှာရန် မိတ်ဆွေတချို့၏ အကြံပေးချက်နှင့် မြန်မာ

ပြည်တွင် အလုပ်ပြန်လုပ်ချင်သည့် ကိုယ်ပိုင်ဆန္ဒတို့ကို ဖယ်ထုတ်ကာ ထိုင်းနိုင်ငံမှာပင် အလုပ်လုပ်နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်မှာ ကျွန်မ အတွက် မှန်ကန်သွားလေပြီလားမသိ။

တကယ်တမ်းတော့ ကျွန်မ ဂျပန်ကျောင်းသွားတက်ပြီး အလုပ် အကိုင်တစ်ခုရအောင် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းမှာ သူ့ဆီက ပျံ့ထွက်သွားဖို့မဟုတ်။ သစ်ကိုင်းကျိုးသွားခဲ့လျှင် အကျ မနာဖို့ အတွက်ရယ်ပါ။ ဤသည်ကို သူလည်း နားလည်ခဲ့ပြီ ထင်ပါသည်။

အလုပ်ရှိလာသော အိမ်ထောင်သည်အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အနေ အထားသည် အလုပ်မရှိခင်ကနှင့် အကွာခြားကြီး ကွာခြားသွားသည်ဟု ကျွန်မ ခံစားရသည်။

‘ဆရာထွန်းထွန်းအောင်မှာ မိန်းမနဲ့ကလေးရှိတယ်လား’ ဟူသည့် အံ့ဩဟန်နှောသည့်အမေးကို မကြာခဏ အမေးခံရခြင်းက သက်သေ ဖြစ်လေသည်။ အလှူမင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာတို့တွင် ‘ဦးထွန်းထွန်းအောင် နှင့် ဇနီး’၊ တစ်ခါတရံ ကျွန်မနာမည်အပြည့်အစုံပါ ပါလာတတ်လေ သည်။ အခြားသူများမပြောနှင့် ကိုယ်ယောက်ျားကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အချိုး ပြောင်းလာသည်။ အရင်တုန်းက ကျွန်မအတွေးအခေါ် အကြံဉာဏ် တို့သည် အသုံးမကျသလို အပယ်ခံခဲ့ရာမှ ယခုတော့ တစ်မူထူးခြားသည် ဟု သုံးသပ်ခြင်းခံရသည်။ ဟ ဟ ဟား ထူးဆန်းလှသည့် လောကကြီး ပါတကား။

အလုပ်ကိုယ်စီနှင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် သမီးလေးကို ကျောင်းကောင်းကောင်းထားနိုင်ဖို့အရေး လုံးပမ်းရင်း ရန်ဖြစ်ဖို့ပင် မေ့နေ ကြသည်။ စကားများကြတိုင်းလည်း အရင်တုန်းက ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ မဟုတ်။ အချစ်တွေ မရှိများမရှိကြတော့ဘူးလားမသိ။ သူ ဂစ်တာ တီးတိုင်းဆိုလေ့ရှိသည့် ‘အချစ်လေး ကိုယ်ဟာလူကြမ်းလေးပါ’ သီချင်း

လည်း မကြားရတာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ။

သူသည် ကျွန်မဆီတွင် စိတ်သိပ်မရှိဘဲ သူဝါသနာပါရာ အကြောင်းအရာများနှင့် အချိန်ကုန်နေလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မလည်း ထိုအတူ။ အချစ်သည် ရှိတုန်းက အပူမီးကို ပေးပြီး မရှိပြန်တော့လည်း ပျင်းစရာ အလွန်ကောင်းလေသည်။ အိမ်ထောင်သက် ငါးနှစ်ကျော်ခန့် အရောက်တွင် သူနဲ့ကျွန်မကြားအဆင်မပြေစေသော အကြောင်းအရာ တစ်ခု ရှင်သန်ကြီးထွားလာခဲ့ပြန်သည်။

သူသည် သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများကို အရင်ကထက် ပိုခင်တွယ်လာပြီး အိမ်မှာနေသည့် အချိန်များ လျော့ကျလာခဲ့သည်။ တကယ်တော့ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေတွေကို မက်မောခင်တွယ်တတ်သည်က သူ၏ မွေးရာပါစရိုက်တစ်ခုဖြစ်သည်။ သူခင်မိပြီ စကားလက်ဆုံကျပြီဆိုလျှင် တစ်ဖက်လူသည် ယောက်ျားလား မိန်းမလား အပျိုလား အိမ်ထောင်သည်လား သူ့မှာ အသိမရှိတော့သလိုပင်။ စကားတွေ ရေပက်မဝင်ပြောနေလေ့ရှိသည်။ လမ်းမှာတွေ့သောသူနှင့် စကားပြောရင်း သူသွားရင်းကိစ္စကို မေ့သွားတတ်သည်။ သူ့အမေက ကျွန်မကို တစ်ခါ ပြောပြဖူးသည်။ သူ့သားဟာ ယောက်ျားလေးမို့သာ မိန်းမလေးဆိုလျှင် တောင်းနဲ့လိုက်ကောက်ရမည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့အမေပြောသည်မှာလည်း မလွန်။

တစ်ခါ သူတို့ရပ်ကွက်ထဲက အဘွားကြီးတစ်ယောက်အိမ်ရှေ့ သူ့ဖြတ်သွားရင်း အဘွားကြီးကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ အဘွားကြီးက သူ နေမကောင်း သည် အကြောင်းပြောတော့ ဆက် သွားရမည့် လမ်းကိုရပ်ပြီး အဘွားကြီးအိမ်ထဲဝင် စကားလေးတပြောပြောနှင့် အဘွားကြီးကို သူ နှိပ်နယ်ပေးသည်။ နေမကောင်းတော့ လေစိမ်းတိုက်ခြင်ကိုက်မှာစိုး၍ အဘွားကြီးက ခြင်ထောင်ထဲမှာနေသောကြောင့် သူပါ

ခြင်ထောင်ထဲ ရောက်သွားသည်။ သိပ်မကြာခင်မှာ အဘွားကြီး သမီး တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး သူ့အမေကို စားစရာလာကျွေးသည်။ နောက်တစ်ယောက်ထပ်ရောက်လာပြီး ဆေးလာတိုက်သည်။ ထိုအချိန် မှာပင် သူ့အမေ ထိုအိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားရင်း သူ့သားအသံကြားသလိုပဲဟု အိမ်ထဲဝင်ကြည့်တော့ သန့်နှင့် မိန်းမနှစ်ယောက် ခြင်ထောင်ထဲမှ အတူ ထွက်လာသည်ကို တွေ့သည်။ သူ့အမေ စိတ်ဆိုးပါလေတော့သည်။

Facebook ပေါ်လာတော့ သူ့အခြေအနေက ပိုဆိုးသွားသည်။ FB ပေါ်က သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်မနှင့် friend မဖြစ်ဘဲ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေ တော်တော်များများ သူနှင့် friend ဖြစ်ကုန်သည်။ FB ပေါ်တွင် သူ post တစ်ခုတင်ပြီးတိုင်း သူ့ဖုန်းကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေ လေတော့သည်။ comment ပေးသူတို့နှင့် အပြန်အလှန်ပြောနေကြ သည်မှာ ဘာစကားသွားပြောပြော သူမကြားတော့ပေ။ သူသိအောင် တစ်ခုခုပြောချင်သည်ဆိုလျှင် Facebook Messenger မှ message လှမ်းပို့လိုက်သည်က အမြန်ဆုံးဖြစ်၏။

စနေ တနင်္ဂနွေနေ့များဆိုလျှင် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ကလာသည့် ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံရင်း ညနက်သည်အထိ ပြန်ရောက်မလာတတ်။ လေယာဉ်ကွင်းဆီသွားကြို ဟိုတယ်လိုက်ပို့ ညစာလိုက်ခွဲကျွေး ဟိုတယ် ပြန်ပို့။ သူမို့ မမောနိုင်။ အခမ်းအနား ပွဲလမ်းတွေကလည်း များပါတိ။ ကျွန်မက အိမ်မှာနေရတာပျော်သူ။ သူ့သွားရာ လိုက်လေ့မရှိ။ ဓာတ်ပုံ တွေ FB မှာတက်လာတော့ တချို့ပွဲတွေဆို သူနှင့် မိန်းကလေးများ တွဲရိုက်ထားသည့် ပုံတွေချည်း။

‘ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ကြည့်လည်းထိန်းကြပါဦး’ ဟု ရင်းနှီးသူတချို့က ဆိုသည်။

ညီအစ်မလို ခင်ရသည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ‘အစ်မ

အပြတ်လန်းအောင်လုပ် ယောက်ျားလေးတွေနဲ့တွဲပြီး ဓာတ်ပုံရိုက် FB ပေါ်တင်ပစ်လိုက် 'ဟု ကျွန်မဘက်က မခံနိုင်လွန်း၍ ပြောလာပါသည်။ ဟင့်အင်း အဲဒီလိုလုပ်ရင် ကျွန်မ အစစ်မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်မအစစ်က ကိုယ့်သီက္ခာ ကိုယ့်ကိုယ်ကျင့်တရားကို အောက်ချပြီး သူများကို ကလဲ့ စားမချေတတ်ဘူး။ ကျွန်မကိုယ်ကျင့်တရားသိက္ခာကို မြင့်နိုင်သမျှ အမြင့်ဆုံးကို ပို့ပြီး 'ကျွန်မက ဒီမှာနော်လို့' ပြပြီး တစ်ဖက်လူကို တစ်သက်လုံး ရုံးနေရအောင် လုပ်တတ်တဲ့သူ။

တာရာလေးကို ကိုယ်ဝန်မရှိခင်အထိ သူ၏ အပေါင်းအသင်း ခင်တွယ်မှုဓာတ်လမ်းက ကျွန်မအပေါ် ဂယက်ရိုက်ခက်မှု သိပ်မပြင်း ထန်လှ။ တာရာလေး ဗိုက်ထဲရောက်လာသည့် အချိန်မှာတော့ တော်တော်လေးသိသာလာသည်။ ကျွန်မက ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ် ကိုးလအတွင်း ခုနစ်လလောက် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ နှင်းနှင်းလေးကို သိပ်မကြည့်နိုင်။ သူ့ကို ကြည့်စေချင်ပေမယ့် သူ့မိတ်ဆွေတွေနှင့် အချိန်ကို သူက မလျှော့နိုင်။ ညနောက်ကျမှ ပြန်လာလျှင် ကျွန်မ သည်းညည်းမခံနိုင်။ 'အိပ်နှင့်ပါတော့လား' ဟု မကျေမနပ်နှင့် သူဆိုတိုင်း ကျွန်မ ဒေါသထွက်ရသည်။ ကိုယ့်ယောက်ျား ညဘက်ကားမောင်းပြီး အပြင်သွားရင် မိန်းမတွေ အိမ်မှာ အိပ်လို့ပျော်ပါရဲ့လား။ ဒါတွေကို သူတို့ ယောက်ျားတွေ ဘယ်တော့မှ သိမည်မဟုတ်။

ညအချိန်မတော်ထိ ဘာတွေများပြောနေကြသလဲ၊ ကောင်းရာကောင်းကြောင်းတွေပြောနေကြတာ ကျွန်မ ယုံပါသည်။ ဒါပေမဲ့ စောစောစီးစီး စကားစဖြတ်ကြပါတော့လား။ မနက်မိုးလင်းတော့ ညအိပ်ရေးပျက်သည်ဆိုကာ မထတော့။ အိပ်ရာနီးတော့ ကျွန်မဘာမှ မပြောရသေးခင် သူက အရင် ညည်းညူပြုလေသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ လာနေဖူးသူတိုင်း ကျွန်မ၏ သည်းခံနိုင်စွမ်းကို လက်ဖျားခါကြသည်။

တာရာလေးကို မွေးပြီးတော့ အချိန်ပြည့် ပင်ပန်းနေသောကျွန်မသည် သူ့ကို အားကိုးချင်သမျှ မရရှိသောအခြေအနေကို ဆက်လက်သည်း မခံနိုင်တော့ပေ။ အလုပ်ချိန်ပြီးလျှင် မိတ်ဆွေတို့နှင့်အချိန် မိသားစု နှင့်အချိန် မျှတစွာမရှိသည်ကို သတိမထားမိနိုင်လောက်အောင်ပင် ကျွန်မ သူ့ကို အလိုလိုက်ခွဲမိပြီလား။ အရင်တုန်းက သူ ဘယ်သူနဲ့သွားသွား ကျွန်မ ဖုန်းတဂွမ်ဂွမ်ခေါ်လေ့မရှိ။ အခုတော့ အချိန်တန်ပြီဆိုလျှင် ကျွန်မ ဖုန်းခေါ်သည်။

‘ထွန်းထွန်းအောင်မိန်းမ အရင်ကလို သဘောမကောင်းတော့ ကြောင်း ရှင့်မိတ်ဆွေတွေကို ပြောပြလိုက်ပါ’

ထို့နောက်တွင်တော့ ကိုယ်ဟာလူကြမ်းလေးပါသီချင်းကို version ပြောင်းပြီး ကျွန်မဆိုရလေတော့သည်။ သူ့အပေါင်းအသင်းခင်မင်မှု ၏ ကောင်းကျိုးတို့ကို သူကခံစားရပြီး နောက်ဆက်တွဲဆိုးကျိုးတို့ကို ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းခံစားရသည်မှာ လုံးဝမတရားဟု ကျွန်မ မြင်သည်။ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးဆိုလျှင် ကျွန်မကိုတွေ့တိုင်း သူဟာ ပွေရှုပ် တတ်သူတစ်ဦးအဖြစ် ကျွန်မ မသိရှာဘူးဟူသော စကားမျိုးကို အမြဲ ရွေးပြောတတ်သည်။ ဟိုအရင်ကလည်း နောက်သလိုပြောင်သလို ပြော ဖူးပေမယ့် အခုအချိန်မှာ ကျွန်မ မခံစားနိုင်ပေ။ ပြောပုံက ကြည့်ပါဦး။

‘ဆရာထွန်းထွန်းအောင်ကြီး သမီးအချောနှစ်ယောက်နဲ့ ဝဋ်တွေ တော့ လည်ဦးမယ်ဗျာ’တဲ့။

သူ့မိတ်ဆွေကြီးပြန်သွားတော့ ထိုလူကို စိတ်တိုသမျှ သူ့ကို ကျွန်မ မဲတော့သည်။

‘သူက ဒီလိုပြောတယ်ဆိုတာ အကြောင်းရှိရမယ်။ နေပါဦး ရှင် သူ့သမီးကို ပိုးပန်းခဲ့သလား’

‘ဘယ်ကလာ ချစ်လေးရာ’

‘မဟုတ်ရင် သူဒီစကား ခဏခဏပြောမလား’

‘သူ့ကျေးဇူးနည်းနည်းရှိခဲ့ဖူးတော့ သူ့အိမ်မှာ ကိစ္စလေးတွေ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးဖူးတယ် ဒါပါပဲ’

‘ကူညီပြီး ဘယ်အချိန်ပြန်လဲ၊ ရှင် ဧည့်သည်လုပ်တိုင်း အိမ်ပြန်ဖို့ သတိမရ၊ ကြာတော့ သူ့သမီးကို ပိုးပန်းတယ် ထင်မှာပေါ့’

‘အဲလိုထင်ကြေးဆိုရင် မောင်သွားလည်ခဲ့တဲ့ သမီးရှိတဲ့အိမ်တွေ အများကြီးပဲ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ဘာမှ ဆင်ခြေတွေလျှောက်ပေးမနေနဲ့၊ ကျွန်မသမီးတွေကို ကျိန်စာတိုက်သလိုအပြောမျိုး ကျွန်မ လုံးဝ မခံနိုင်ဘူး။ နောက်တစ်ခါ ရှင့်မိတ်ဆွေကြီးဆီက အဲဒီစကားထပ်မကြားချင်ဘူး။ တော်မပြောရင် ကျုပ်ပြောမယ်၊ နောက်တော့မှ ကျုပ်အဆိုးမဆိုနဲ့’

ညအိပ်တော့ နှင်းနှင်းကမေးသည်။ ‘မေမေ ဖေဖေကို မောင်နဲ့ ချစ်လေး မပြောတော့ဘဲ ‘တော်’ ‘ကျုပ်’လို့ ဘာလို့ပြောတာလဲ၊ ‘တော်’ ‘ကျုပ်’ ဆိုတာ ဘာတွေလဲဟင်’

ဘုရား ဘုရား ကျွန်မ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

‘လင်နေစ ဆင်သေမှ’ ကို သင်ပေးခဲ့တဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်ဆီက အန်တီတွေထက်တောင် ကျွန်မ အခြေအနေက ပိုဆိုးနေပါရောလား။ ‘ငါ့သမီး ညည်းအရင်ကနဲ့မတူ စကားတွေ ပိုတတ်လာပါလား၊ ဟု ကျွန်မ အမေကလည်း ကျွန်မကို ဝေဖန်လာသည်။

‘ပိုစွာလာတယ်လို့ ပြောပါအမေရယ်၊ ဟုတ်တယ်မို့လား’

‘အမေလည်းဖတ်ဖူးမှာပါ၊ အိမ်မွေးကြောင်တွေ တောထွက်သွားပြီးရင် သူတို့အမွေးတွေက ပိုကြမ်းတမ်းလာသလို အစွယ်တွေ လက်သည်းခြေသည်းတွေလည်း ပိုထက်လာကြတယ်။ အိမ်မှာနေတုန်းက သခင်ကျွေးတာ အဆင်သင့်စား ကြွက်ကလေးခြောက်ပြ ဒါလောက်

ပဲလေ။ တောထဲရောက်တော့ ကိုယ်ဝမ်း ကိုယ်ကျောင်း။ အကောင်ကြီး
တွေ အနိုင်ကျင့်တာ မခံရအောင် ကိုယ်ဘာသာ ကာကွယ်။ ဒီအတွက်
အစွယ်တွေ ပိုထက်လာရတယ်'

'အရင်တုန်းက ဘာမှ မပြောရဲမဆိုရဲတဲ့ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ အမေ
သမီး အခုတော့ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ ကိုယ့်လူမျိုးကို မုန်းတီးအထင်သေးနေတဲ့
တိုင်းပြည်တစ်ခုမှာ နေထိုင်တတ်ဖို့၊ ကိုယ့်ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ချောင်းနေတဲ့
လူတချို့ရဲ့ အန္တရာယ်ကို ရှောင်ကွင်းနိုင်ဖို့၊ သမီးလေးတွေကို ကိုယ်စိတ်
နှစ်ဖြာကျန်းမာအောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်ဖို့ အဲဒါတွေအတွက်
ကြိုးစားရင်း အမေသမီး မိန်းမကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲရောက်ရှိ
သွားခဲ့ပြီ။ အမေ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့။ သမီးရဲ့ အစွယ်တွေက ဘယ်
သူ့ကိုမှ ဒုက္ခပေးစေရပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့အတွက်ပဲ
ဖြစ်စေရပါမယ်'

သည့်နောက်တွင်တော့ သူ့ကို မကျေနပ်တာရှိလျှင် ၃ ၄ ၅ ရက်
စကားမပြောဘဲ စိတ်ကောက်တာမျိုး လုံးဝမလုပ်တော့။ ပြောစရာရှိတာ
ချက်ချင်းပြော ပြဿနာကို မြန်မြန်အဆုံးသတ်။ ဒါပဲ။

စိတ်မကောက်ရတဲ့ ပထမအကြောင်းရင်းက အချိန်မရှိ၍ ဖြစ်
သည်။ ဒုတိယအကြောင်းရင်းက သူနှင့် မတော်တဆအကြောင်း တစ်ခုခု
ကြောင့် ရုတ်တရက် နှုတ်မဆက်အားဘဲ ခွဲခွာသွားဖြစ်ခဲ့လျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူ
နာကျင်မနေစေချင်၍ ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ၎င်းကလေးတစ်ကောင်ဖြစ်သည့် ကျွန်မသည်
အိမ်ထောင်ရေး ခရောင်းလမ်းမှာ အချစ်သီချင်းတို့ကို တီးတီးဆိုခဲ့ဖူးပြီ။
အလွမ်းသီချင်းလေးတွေလည်း တိတ်တဆိတ်ဆိုတတ်ခဲ့ပြီ။ မာနဒေါသ
တို့ ရောပြွန်းသည့် Heavy rock တွေလည်း ဟစ်ကြွေးခဲ့ဖူးပြီ။သည်
၎င်းကလေး အပျံ့မသင် သင်ချင်အောင် တွန်းအားပေးခဲ့သည့် သူ့စရိုက်

ဆိုးတို့ကို ဖော်ထုတ်ပြီး ဤငှက်ကလေးကို အပျံသင်ဖို့ အခွင့်အရေး ပေးခဲ့သော သူ့သဘောထားကြီးမှ အနစ်နာခံမှုတို့ကို ချန်လှပ်ထားခဲ့လျှင် သူ့အပေါ် တရားမည်မထင်ပါ။

ကျွန်မ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို အခြေခံ သည်လမ်းသည်ခရီးကြမ်းတမ်း လှချည်ရဲ့ ဆိုပြီး သမီးလေးနှစ်ယောက်ကို အိမ်ထောင်မပြုဘဲနေစေဖို့ တိုက်တွန်းမည်ဆိုလျှင်လည်း သဘာဝကျလိမ့်မည်မဟုတ်။ သူတို့ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် သူတို့ဘဝကို ဖြတ်သန်းကြပါစေ။ ဖြတ်သန်းရင်း သင်ယူရင်း ပျံသန်းရင်း ခရောင်းလမ်းမှာ တေးဆိုနိုင်တဲ့ငှက်ကလေး တွေ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေ။

April 29, 2016

အချိုမှုန့်

ဆေးဝါးဆိုင်ရာ အာဟာရဆိုင်ရာ ပညာရှင်မဟုတ်ပေမယ့် စားသုံးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သောကျွန်မ 'ကိုယ်တွေ့အချိုမှုန့်' အကြောင်း လေး ပြောပြချင်လွန်းလို့ ဒီတစ်လတော့ ညည်းနေကျ 'ညည်းချင်း' လေးတွေ မဟုတ်ဘဲ အကြောင်းအရာပြောင်းပါသည်လို့ ...

အချိုမှုန့်ကို ကျွန်မအမေ ဘယ်အချိန်ကစလို့ အိမ်မှာ သုံးခဲ့သလဲ မသိပါ။ ဒါပေမဲ့ အချိုမှုန့်မပါဘဲ အစားအစာများကို မစားတတ်တော့တာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅ နှစ်လောက်က စလို့ ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်။ အချိုမှုန့်အကြောင်း ရေးသားထားတဲ့ ဆေးပညာစာတချို့ ဖတ်ဖူးခဲ့ပေမယ့် အချိုမှုန့်ကို ဖြတ်ဖို့ တစ်ခါမှ ကျွန်မ မကြိုးစားခဲ့ဖူးပါဘူး။ မြန်မာပြည်မှာနေတုန်းက အချိုမှုန့်ကိစ္စကလည်း ဒီလောက် မကြီးကျယ်သလို ပါပဲ။ နိုင်ငံခြားရောက်တော့ အချိုမှုန့်မစားတဲ့ မြန်မာတော်တော်များများကို တွေ့ရတဲ့အခါ ပိုလိုက်တာ ကြီးကျယ်လိုက်ကြတာလို့ ကျွန်မ ထင်မိပါတယ်။ အချိုမှုန့်မစားတဲ့အိမ်က အစားအသောက်တွေ လာပေးတိုင်း သူတို့မသိအောင် ကိုယ့်ဘာသာ အချိုမှုန့်ထည့်စားပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၂နှစ်လောက်က ဖေဖော်ဝါရီလက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်

ရေးတဲ့ အချို့မှုန့်အကြောင်းစာလေးကို ဖတ်အပြီးမှာတော့ ကျွန်မ အချို့မှုန့် ဖြတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

ထူးဆန်းတာက အဲဒီသူငယ်ချင်းက ဆေးဝါးဆိုင်ရာ အာဟာရ ဆိုင်ရာပညာရှင်မဟုတ်သော အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦးပါ။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးမှာ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိသော ရောဂါလေးတွေရှိကြလို့ အချို့မှုန့် ဖြတ်ကြည့်ရာမှာ အဲဒီရောဂါလေးတွေ ပျောက်ကုန်ရောတဲ့။ သူရေးတဲ့ ရောဂါပျောက်ကြောင်းအထိ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားသေး။ ဒါပေမယ့် နောက်ထပ်စာကြောင်းတချို့က ကျွန်မကို အတွေးအမျှင်အတန်းလိုက်နဲ့ စိန်ခေါ်မှုတွေ ပေးခဲ့ပါတယ်။

မြန်မာပြည်အလည်ပြန်တော့ ဘာစားစား အချို့မှုန့်တွေနဲ့မို့ အရင် တုန်းက မက်မက်မောမောစားခဲ့တာတွေကို တစ်ပွဲတောင်ကုန်အောင် မစားနိုင်။ အချို့မှုန့်က အစားအသောက်တွေရဲ့ တကယ့်အရသာကို ဖျက် ဆီးပစ်လိုက်တယ်။ အသီးအရွက်တွေဆိုရင် အချို့မှုန့်မပါဘဲ ကြော်မှ သူ့အရသာအစစ်ကို ကောင်းကောင်းခံစားရတယ်' ဆိုပဲ။

ကျွန်မ သိထားတာက အချို့မှုန့်က အစားအစာတွေကို အရသာပို ကောင်းစေတယ်။ အချို့မှုန့်ကိုဖြတ်ရင် အရသာမရှိတဲ့အစားအစာတွေကို အောင့်အည်းစားရမယ်။ အဲဒီလိုပါ။ သူ့အတွေ့အကြုံက ကျွန်မ သိထား တာနဲ့ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်ဖက်။ သူ့ ကိုယ်တွေ့အစစ်ကို ရေးထား တာမို့ ထူးခြားမှုတစ်ခုခုတော့ ရှိကိုရှိလိမ့်မယ်။

သူ့စာက ဘယ်လောက် ဆွဲဆောင်မှုရှိသလဲဆို အချို့မှုန့်မပါတဲ့ ဟင်းနဲ့ အသီးအရွက်ကြော်တွေရဲ့ အရသာစစ်စစ်ကို ခံစားကြည့်ချင် စိတ်တွေ ကျွန်မမှာ တဖွားဖွားပေါ်လာပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ အသားငါး ဟင်းတွေမှာ အချို့မှုန့်ကို စလျှော့ကြည့်ပါတယ်။ ထည့်နေကျရဲ့ တစ်ဝက် ပဲထည့်။ စားခါတော့ တစ်မျိုးကြီး၊ ဘာလိုမှန်းမသိ။ အသီးအရွက်ကြော်

မှာတော့ မထည့်ဘဲ စားလို့ကို မရ။ အောင့်အည်းစား။ အသားငါးဟင်း
တွေ တဖြည်းဖြည်း အိုကေလာတဲ့အချိန်မှာ တစ်ဝက်ကနေ နောက်ထပ်
တစ်ဝက်ထပ်လျော့။ လျော့ရင်းလျော့ရင်း အချိုမှုန့်မပါသော အသီး
အရွက်ကြော်ကို စားလို့ရသည်အထိ လျှာက အကျင့်ပါလာပါတယ်။
စုစုပေါင်း တစ်နှစ်လောက်ကြာခဲ့ပါတယ်။

အချိုမှုန့်ပြတ်သွားတဲ့အချိန်မှာ ဖေ့စ်ဘုတ်သူငယ်ချင်းရဲ့ 'အရသာ
စစ်စစ်'ဆိုတာကို ကျွန်မ တကယ်ပဲ တွေ့ရှိခဲ့ပါတော့တယ်။ စားသောက်
ဆိုင်တွေက ဟင်းတွေ ဘာစားစား အချိုမှုန့်တွေနဲ့၊ စားပြီးရင် လျှာမှာ
ထူပြီး တစ်ခုခုလာသုတ်ထားသလို မနေတတ်၊ ရေတွေ ခဏခဏ ထ
သောက်နေရပါတော့တယ်။ ကိုယ့်အိမ်မှာ အသီးအရွက်ကလေးကို
ဆားကလေးနဲ့ ကြော်စားမှပဲ အသီးအရွက်တွေရဲ့ အရသာစစ်စစ်လေးကို
ခံစားရပါတော့တယ်။ အထူးသဖြင့် ကန်စွန်းရွက်၊ မုန်ညင်းရွက်၊ မှို
စတာတွေပါ။

ထူးဆန်းလိုက်တာ။

ကောင်းလိုက်တာ။

မကောင်းတာလေးတွေ ဆက်ပြောပါရစေဦး။

ထိုင်းနိုင်ငံက စားသောက်ဆိုင်တိုင်းလိုလို အချိုမှုန့်သုံးပါတယ်။
စားသောက်ဆိုင်က အစားအစာတွေ ကျွန်မ ဘာမှစားလို့ မရတော့ပါ။
ဈေးပေါလေလေ အချိုမှုန့်များလေလေ၊ အချိုမှုန့်မပါတဲ့ အရသာစစ်စစ်
ရောင်းသော စားသောက်ဆိုင်များသည် အလွန်ဈေးကြီးသော ဆိုင်များ
ဖြစ်ကြပါလေ၏ ဆိုတာကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ သိရှိလိုက်ရပါတော့
တယ်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ အနပ်တိုင်းလိုလို အိမ်မှာ အပင်ပန်းခံပြီး
ချက်စားရပါတော့တယ်။ ပိုးအရင်ကတည်းက အိမ်မှာ ဟင်းချက်ရတာ

အရမ်းပျော်ပေမယ့် စားသောက်ဆိုင် တစ်ပတ်တစ်ခါလောက် သွားစားရတာကိုလည်း (အချိန်ကုန်သက်သာ လူသက်သာလို့) နှစ်ခြိုက်ပါတယ်။ အခုတော့ အချို့မှုန့်ကြောင့် နေ့တိုင်းလိုလို အိမ်မှာပဲချက်၊ အချိန်လုပြီးချက်ရတာလည်းဖြစ်တော့ အရမ်းပင်ပန်းပါတယ်။ တချို့အသီးအရွက် ဥပမာ ချဉ်ပေါင်ရွက်လိုဟာက ငါးပိ၊ ငံပြာရည်၊ ပုစွန်ခြောက် တစ်ခုခုတော့ ပါမှကောင်းပါတယ်။ အဲဒါမျိုးဆိုရင် အရည်အသွေးကောင်းတာကို ရှာဝယ်ရတာ အချိန်ကုန် ပိုက်ဆံပိုကုန်ပြန်ပါတယ်။ မြန်မာပြည်က ပုစွန်ခြောက်ဆိုရင် (အချို့မှုန့်ရည် ဖျန်းထားတာ များပါတယ်) ရေဆေးပြီး နေပူပူမှာ ပြန်လှမ်းပြီးမှ ဟင်းခတ်အဖြစ် ချက်ရပါတော့တယ်။ အလုပ်ပိုတွေ လုပ်ရတယ် ဆိုပါတော့။ အလုပ်ပိုတွေ လုပ်ရတာက အရသာခံဖို့တစ်ခုတည်းအတွက်တော့ မဟုတ်ပါ။

ကောင်းတာတွေအများကြီးထဲက ထူးခြားတာလေးပြောပြပါမယ်။ အချို့မှုန့်ရဲ့ ဓာတ်သဘာဝက အစာအိမ်က ဝပြီပြည့်ပြီဆိုတာကို ဦးနှောက်ဆီ သတင်းပို့ခြင်းကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်လို့ အမေရိကားမှာနေတဲ့ ဆရာမကြီး ဒေါက်တာဒေါ်ခင်နွယ်ဝင်းရဲ့ ကျန်းမာရေးဟောပြောပွဲ တစ်ခုကနေ ကျွန်မ သိခဲ့ရပါတယ်။ Youtube မှာ ရှာကြည့်ပါ။ အဲဒီတော့ အချို့မှုန့်ပါတဲ့ အစားအစာတွေကို များများစားနေကျလူဟာ ဗိုက်ဆာနေသလိုအမြဲခံစားရပြီး တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထစားနေမိပါတယ်။ ဥပမာ အာလူးကြော် ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက်တို့လို 'snack' လို့ ခေါ်တဲ့ အဆာပြေစားတဲ့ အစားအစာတွေကို စားရင် ပိုသိသာပါတယ်။ အဲဒီ snack တွေထဲမှာ အချို့မှုန့်တွေ ပါပါတယ်။ အရေးကြီးတာက အဲဒီ အဆာပြေအစားအစာတွေကို ကလေးအများစုက အကြီးအကျယ် စားနေကြခြင်းပါ။

ထိုင်းနိုင်ငံအပါအဝင် နိုင်ငံတော်တော်များများက အဝလွန်တဲ့

ကလေးတွေကို လေ့လာကြည့်ရင် အချို့မှန် (သို့မဟုတ်) အချို့မှန်နဲ့ အလားတူတဲ့ ဖြည့်စွက်ပစ္စည်းထည့်ထားတဲ့ အဆာပြေအစားအစာတွေကို လက်ကမချစားနေကြတာကို သိသိသာသာကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီ ကလေးတွေဟာ ဘာစားစား တော်ရုံနဲ့ ဗိုက်မဝကြပါဘူး။ လူကောင်ကြီး တွေကတော့ ဝကြပါတယ်။ ဝတော့ လှုပ်ရှားမှုလည်း နည်းပါးပါတယ်။ သူတို့အသက် ၂၀ ကျော် ၃၀ လောက်ရောက်လာတဲ့အခါ သွေးတိုး ဆီးချိုစတဲ့ ရောဂါများနဲ့ နှလုံး အသည်း ကျောက်ကပ် စတဲ့ ကိုယ်တွင်း ကလီစာတွေ စတင်ပျက်စီးတဲ့ကိစ္စတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ အလွယ်ပြော ရရင်တော့ အသက်တိုလာကြပါတယ်။

ဒါကို ကျွန်မသိတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မသမီးလေးနှင်းနှင်းကို လေ့လာ ကြည့်မိတော့ သူလည်း အဲဒီ snack တွေကို အရမ်းကြိုက်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကျောင်းသွားလို့ မုန့်ဖိုးပေးလိုက်တိုင်း အဲဒါတွေနဲ့ ကြက် ကြော်ပဲ ဝယ်စားပါတယ်။ ကြက်ကြော်မှာ စားကောင်းအောင် ထည့် ထားတဲ့ ဟင်းခတ်မှုန့်ပါပါတယ်။ နှင်းနှင်းဗိုက်ကလေးက လိုအပ်တာ ထက် ပူနေသလိုပဲလို့ ကျွန်မ စိတ်ပူမိချိန်မှာ သူ့အတွက် အစားအ သောက်တွေကို ပိုပြီး ဂရုစိုက်ရပါတော့တယ်။ ကျောင်းမှာ ဝယ်စားတာ နည်းဖို့အတွက် မုန့်ဖိုးကို အနည်းဆုံးပေး၊ မနက်စာ နေ့လယ်စာကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ထချက်ပြီး အိမ်မှာလည်းကျွေး ထမင်းဘူးလည်း ထည့် ပေးပါတယ်။ အချို့မှန်ပါတယ် ထင်ရတဲ့ snack တွေ အားလုံးကို လျှော့ချပစ်ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်လုံးလေး သိသိသာသာကို ကိုယ်ရည်စစ် လာပါတယ်။

အခုဆို ကျွန်မမိသားစု အချို့မှန်နဲ့ တော်တော်လေး ကင်းဝေးသွား ပြီဖြစ်လို့ ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာရပါတယ်။ ဖြည့်စွက်ထားတဲ့ အစားအစာ တွေရဲ့ အရသာကို ကျွန်မလျှော့က မနှစ်ခြိုက်တော့ပါဘူး။ သဘာဝ

အတိုင်းရှိနေတဲ့ အရသာလေးတွေကိုမှ ရွေးကြိုက်နေပါတော့တယ်။ ကျွန်မကလေးတွေကိုလည်း အဲဒီအရသာခံစားမှုလေးကို အမွေပေးနိုင် လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

ကလေးတွေရဲ့ အဝလွန်ခြင်းနှင့် အဝလွန်ခြင်း၏ နောက်ဆက်တွဲ ရောဂါလက္ခဏာများဟာ အချို့မှုန့်မဟုတ်တဲ့ အခြားအချက်အလက် များကြောင့် ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ငြင်းစရာမရှိပါဘူး။ သို့သော်ငြားလည်း အချို့မှုန့်ကို စဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် အစားအစာတော်တော်များများမှာ ထည့်ထားတဲ့ အလားတူ ဓာတုဗေဒပစ္စည်းတွေကိုပါ မနှစ်ခြိုက်တော့ဘဲ ထိုပစ္စည်းများကြောင့် ဆက်ခွယ်ပြီးရလာမယ့်အန္တရာယ်တွေကို ကြိုတင် ကာကွယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားနိုင်မယ်ဆိုတာကတော့ ထင်ရှားလှပါတယ်။ ဒီအသိတရားဟာ ကျွန်မတို့လို ကလေးအမေတွေအတွက် တော်တော် လေး အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ သတိထားမိလို့ ဒီစာလေးကို ရေးလိုက်ရပါ တယ်။

ကျန်းမာသက်ရှည်ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ မိသားစုဘဝလေးတွေ တည်ဆောက်နိုင်ကြပါစေ

မသံပုစိ၊ ဆရာဦးသိန်းဝင်းနှင့် ဆရာမကြီး ဒေါက်တာ ဒေါ်ခင်နွယ် ဝင်းတို့အား ကျေးဇူးတင်လျက်

May 25, 2016

အလေး
ပညာမင်္ဂလာ
အချိန်
အမွေအနှစ်
အမွေအနှစ်

မေ့ဘဝ တစ်ရက် ကိုကို ကူလုည့်ကွယ်

၁၀ လ ကျော်ကျော်သမီးငယ်လေးက သူမမိခင်ပေါ်တွင် သူ့လက်ကလေးနှစ်ဖက်ထောက်တင်ပြီး သူမကို လှုပ်နှိုးနေသည်။ သူ့အိအိးပါထားလို့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခိုင်းချင်ပုံရ၏။ အသက် ၇ နှစ်ကျော် ၈ နှစ်ထဲရောက်နေပြီဖြစ်သည့် သမီးအကြီးက မေမေမိခင်ဆာတယ် ဟု နားရွက်နားမှာ လာကပ်ပြောသည်။ စနေနေ့မို့ အလုပ်ကျောင်းတို့ မသွားရသော်လည်း ကလေးများက နိုးနေကျအချိန် ကွက်တိနိုးကြသည်။ ခေါင်းက မူးဝေနေသဖြင့် သူမ ထ မရပေ။ ထဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။ လက်ချောင်းများပင် ကြွတက်မလာပါ။ ဒုက္ခော ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ထိုစဉ် နူးညံ့ငြင်သာလှသောအသံတစ်ခုကို သူမ ကြားလိုက်ရသည်။

‘အချစ် ခေါင်းမူးနေလား၊ ညက စာရေးစာဖတ်တာ ညဉ့်နက်သွားလား၊ ဆက်အိပ်ဆက်အိပ်၊ ကိုကို ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ထားလိုက်မယ်နော်’

အို: ... နားဝင်ချို့လှပါတကား။

သူမ ဆက်အိပ်ပစ်လိုက်သည်။ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကြီးကို။ နိုးလာတော့ ခေါင်းထဲမှာ ကြည့်လင်နေသည်။ အိပ်လို့ ကောင်းလိုက်တာ။

‘ဟင်’ အကျင့်ပါနေသောမျက်စိက နာရီဆီအရောက်တွင် သူမ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ အိုးပါးပါး စနာရီတောင်ခွဲပါရှေ့လား။ ဟယ် သမီးလေး၊ ယောက်ကော။

.ကလေးတွေ ခိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်သံကို အိမ်အောက်ထပ်က ကြားရမှ သူမ စိတ်အေးသွားသည်။ ဪ ကိုကို ကြည့်ထားမယ် ပြောတာ အခုမှ သတိရသွားသည်။ မျက်နှာသစ်ပြီး ထမင်းစားစားပွဲဆီ အရောက် တွင် သူမ မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်သွားသည်။ ဆယ်လမွန်ငါးစတိတ် ရဲရဲမွှေးမွှေးလေး၊ စားချင်စရာ အနောက်တိုင်းစတိုင် ဆလပ်တစ်ပန်းကန်၊ ကြက်ဥတစ်လုံးကြော်ထားတာက ကြော်ငြာတွေထဲကထက်တောင်လှ သေး။ ကော်ဖီက အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် မွှေးမှမွှေး၊ ပေါင်မုန့် မီးကင်ကို ထောပတ်သုပ်ထားသည်က အခုလေးတင် ဖြစ်ပုံရသည်။ ငှက်ပျောမွှေးသီး ဝါဝါလှလှလေးတစ်လုံးပင် အဆစ်ပါလိုက်သေးသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၅ နှစ် ၆ နှစ်လောက်က ဂျပန်ကို အလုပ်ကိစ္စဖြင့်သွားရင်း ကြယ်ငါးပွင့်ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ စားခဲ့ဖူးသည့် နံနက်စာကို သွားသတိ ရမိသည်။ စားဖို့ ထိုင်ခုံမှာထိုင်မိတော့ သားအဖတွေ အနားရောက်လာကြ သည်။

‘အချစ် အိပ်ရေးဝရဲ့လား’

‘အင်း ကလေးတွေ စားပြီးကြပြီလား’

‘အချစ်ကလေးတွေ စားပြီးကြပါပြီဗျာ’

‘ကိုကို ဒါတွေ လုပ်ထားတာလား’

‘ဟုတ်တယ်ဆိုပါတော့’

‘ဟယ် ကလေးတွေနဲ့ ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်သလဲ’

ထိုအခိုက် မီးဖိုထဲမှ မအေးထွက်လာသည်။ ‘ဆရာက ကျွန်မကို ဘာလုပ်ဘာလုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်မ လုပ်ထားတာပါ။ ဆရာမ ဘာ

လိုချင်သေးလဲ ပြောနော်'

'လိုချင်တာကတော့ ဖြည်းဖြည်းလေး ဖိမ်ခံပြီးစားချင်တယ်'

'စားပါဗျာ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကိုကို ထိန်းထားပါ့မယ်'

အလို ဒီနေ့ ဘာနေ့များပါလိမ့်၊ သူ့ကိုကို၏ မျက်နှာသည် ကြည်လင်ရွှင်ပျအေးချမ်းလို့ပါလား။ အရင်နေ့တွေကဆို မှုန်ကုတ်ကုတ်။ ထမင်းလေးစားချင်လို့ ကလေး ခဏကြည့်ပေးပါဆိုတိုင်း အလုပ်တွေက ဒီပုံစံနဲ့ ဘယ်လိုပြီးမှာလဲဟု ဆိုကာ စူပုတ်ပုတ်နှင့်၊ သူမ ခမျာ ထမင်းကို နောက်က ကျားလိုက်သလို စားရလေသည်။

ယနေ့နံနက်အဖို့တော့ ကလေးနှစ်ယောက် ဆော့သံ၊ သူမ ကိုကို၏ သီချင်းဆိုသံများနှင့် ထူးခြားလှသည့်နံနက်စာသည် နတ်သုဒ္ဓါထက်ပင် ကောင်းလေမလားမသိ။ ကလေးထိန်းတာ တော်သလောက် သူ့အလုပ်တွေ မပြီးသေးလျှင် ဟိုလူ့ဟောက် ဒီလူ့အော်လုပ်တတ်သော ကိုကိုတစ်ယောက် ဒီနေ့တော့ စိတ်တွေရှည်နေသည်မှာ မယုံကြည်ချင်စရာ။ ကော်ဖီလေးကို အရသာခံသောက်ရင်း အစားလက်စသတ်ချိန်တွင် သူမ ဖုန်းက မြည်လေသည်။ ကလေး ကျောင်းအပ်ဖို့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက မေးမြန်းသည်ကို ဖြေကြားအပြီးတွင် ဖုန်ဘုတ်ပေါ် သူမ ရောက်သွားသည်။ မွေးနေ့ဆုတောင်းများ ရာထူးတိုး စာမေးပွဲအောင် ဂုဏ်ပြုစာများ မင်္ဂလာဆုတောင်းများ ရေးအပြီးတွင် သူမ မျက်လုံးများ ပြန်လည်မှေးစင်းလာကြသည်။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

'ကိုကို အချစ် ခေါင်းမူးလာလို့ ခဏအိပ်ဦးမယ်နော်'

'ဪ အချစ်ရယ် အခုတလော အလုပ်တွေအရမ်းများတာကိုး သွားသွား အိပ်ချည်'

သူမ အိပ်ပျော်သွားပြန်သည်။ တစ်ရေးနိုးတော့ သမီးငယ်လေး အသံ မကြားရဘဲ သမီးကြီးနှင့် သူ့အဖေတို့ ပန်းချီဆွဲနေပုံရသည့် စကား

သံ တိုးတိုးတို့ကို အပေါ်ထပ်မှ ကြားရသည်။ အငယ်လေးအိပ်တုန်း
သာအဖနှစ်ယောက် ပန်းချီဆွဲနေကြပုံ။ အမယ် တယ်ဟုတ်နေပါလား။
အိုကေ။ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်။

ရေချိုးခန်းအဝင်ဝနားရှိ ပေါင်ချိန်စက်ပေါ် တက်အပြီးတွင် သူမ
ရင်တို့ တဒိန်းဒိန်း ခုန်လေတော့သည်။ အိုး ၄ ကီလိုလောက် ကျသွား
ပါလား။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ရေချိုးခန်းထဲမှ မှန်တွင်မြင်ရသော သူမ
မျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ဘာမှန်းမသိ ပြုံးနေမိပြန်သည်။ မျက်ဝန်း တွေက
ကြည်လင်တောက်ပ အားကောင်းလို့ပါလား။ မနေ့ကလို ပန်ဒါ မျက်
ကွင်းအမည်းနဲ့ မဟုတ်တော့။ ဪ အိပ်ရေးဝသွားတာကိုး။

ဒီလိုမျက်နှာမျိုးလေး ပြန်မရတော့ဘူးလို့တောင် ထင်နေတာ။

ရေချိုးပြီးချိန်အထိ အောက်ထပ်က ကမ္ဘာကြီးသည် ငြိမ်းချမ်း
နေဆဲ။ ခေါင်းကို အခြောက်ခံစက်ဖြင့်မူတ်၊ ဘီးလုံးလေးဖြင့် ဖြည်းဖြည်း
ဆွဲလိုက်သောအခါ သူမဆံပင်တို့ ပျော့ပျောင်းအိစက်သွားလေသည်။
ဒီလို မလုပ်ရတာလည်း ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။ သူမခေါင်းတွေက
ကြမ်းတမ်းခြောက်သွေ့ပြီး ကြည့်ချင်စရာမကောင်းခဲ့သည်မှာ နှစ်ပင်
ချီခဲ့ပြီ။ ငယ်စဉ်က သူမအမေကို လှပသည်ဟု မထင်ခဲ့ပေ။ ဘယ်သွား
သွား အမေဟာ ခေါင်းကို ဗျတ်ဗျတ်နဲ့ပြီး သနပ်ခါးရေကြံ ချွေး တရွဲနှင့်
ပျာလောင်ခတ်နေတတ်သည်။ အမေရယ် လှလှလေးနေပါ ဆိုတော့
ငါ့အလှတွေ ညည်းတို့ကို ပေးလိုက်လို့ ကုန်ပြီတဲ့။ အမေက နဂိုက
တည်းက မလှတာကိုများ၊ အဖေကိုကြည့်ပါလား အမြဲသန့်ရှင်း သပ်ရပ်
နေတာဆိုပြီး မောင်နှမတစ်တွေ အဖေကို ဟားကြသည်။ ဪ အခု
တော့ အဖေကို သူမ ပြန်တောင်းပန်ရတော့မည်။ သမီး မသိလို့ ပြောခဲ့
တာပါ အမေရယ်။ သမီးလေး နှစ်ယောက် အိပ်ရေးဝဖို့ ကျန်းမာလှပဖို့
အမေတစ်ယောက် ဘယ်လိုအိပ်ရေးပျက် အလှပျက်ရတယ်ဆိုတာ သမီး

ကောင်းကောင်းကြီးကို သိခဲ့ပါပြီ။

စိတ်အေးလက်အေး ရေချိုးအပြီး အောက်ထပ်ကို အဆင်းတွင် မွှေးကြိုင်လှသည့် ဟင်းနုတို့က ဆီးကြိုလေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ဟင်းများစုံလင်လှသည်။ ငါးသလောက်ဥကြော်၊ ကျောက်ဖရုံသီးဟင်းခါး၊ ဝက်သားနီချက်၊ သရက်ချဉ်သုပ်၊ ပိန္နဲသီးဆီလည်ရေလည်ချက်၊ ငါးပုစွန်သေးသေးလေးတွေအိုးကပ် အို့ အို့ အို့။ ထမင်းစားပြီး အချို့တည်းဖို့ ထန်းလျက်အညိုစစ်စစ်၊ သရက်သီးမှည့်၊ လက်ဖက်နှပ်နှင့် ရေခွေးကြမ်းကြော့ပြီလေ။

‘ကိုကို’

စကားပင်မစရသေး။

‘အချစ် ကြိုက်တာတွေ ကိုကို စီမံထားတာ ဘယ်လိုလဲ’

‘အရမ်းကောင်း ဘဲရီးဂွတ် ... ကလေးတွေကော’ ‘နှစ်ယောက်လုံး ရေချိုး ထမင်းစားပြီးပါကြောင်း ခဏျာ’

‘ဟင် တကယ်’ ‘ကိုကိုရယ် ဒီနေ့ ဘာနေ့လဲဟင် ကိုကိုက အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ’

‘ဒါတင် ဘယ်ကမလဲဗျာ ထမင်းစားပြီးရင် အလည်သွားဖို့ နေရာတစ်ခုရှာပြီးပြီ၊ အခု ထမင်းအတူတူစားကြမယ်၊ မအေးရေ ကလေးတွေ ကြည့်ထားဦးဗျ’

ထိုနေ့လယ်စာသည် အိမ်ထောင်ကျပြီးသည့် အချိန်မှစရေတွက်ပါက သူမဘဝတွင် အရသာအရှိဆုံး နေ့လယ်စာပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေပါပြီ။ အပြင်သွားဖို့ ပြင်ဆင်ကြရာတွင် အခြားနေ့များနှင့် ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပြန်သည်။ သမီးနှစ်ယောက်ကို ကိုကိုက အဝတ်ရွှေ့ပြီးဝတ်ပေးထားသည်မှာ လိုက်ဖက်လှပလွန်းလှ၍ မချီးမွမ်းဘဲ ကို မနေနိုင်။ သူမ အလှပြင်ချိန်ကောင်းကောင်းရလေသည်။ မိတ်ကပ်

လေးကို စိတ်ကြည်လင်စွာ ညီညာစွာ စိတ်ကူးယဉ် လိမ်းခြယ်ပြီးသည့်
 နောက် သမီးလေးများနှင့် အရောင်အသွေးတူ ဝတ်စုံလေးကို သူမ ကိုယ်
 တွင် ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ချပ်ရပ်နေသည့် သူမကိုယ်လုံးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး
 မယုံနိုင်လောက်အောင် ကျေနပ်နေပြန်သည်။ မနေ့ကအထိ ပူနေသည့်
 ဗိုက်ကြီး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ မဝတ်စဖူး အင်္ကျီအရောင်နှင့် လိုက်
 ဖက်သည့် ဖန်စိဆွဲကြိုး၊ နာရီ၊ လက်ကိုင်အိတ်တို့ကို ဆင်မြန်းပြီး
 သကာလ မှန်ရှေ့အရောက်တွင် မှန်ထဲမှ သူမ၏ ပုံရိပ်ကို မမြင်ဖူးသည့်
 အလား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရင်း မျက်နှာမလွှဲနိုင်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။
 ဗီဒီယိုထဲမှာ ကင်မရာကို ပြေးယူပြီး ဒီလိုလှနေသည့် အခွင့်အရေးကို
 အမိအရဆုပဲကိုင်မှ ဖြစ်မည်ဟု အားခဲလိုက်သည်။

ကားပေါ်အတက်တွင် သမီးငယ်လေးအတွက် ရေဘူး၊ နို့ဘူး ဘာ
 ဘာညာညာတွေ ယူဖို့ သတိရသွားလေသည်။ ဪ ငါ့နယ့် ဒီနေ့
 ဇောက်ထိုးတွေကို ဖြစ်လို့။ လှချင်ပချင်နေတာနဲ့ ကလေးကိုတောင် မေ့နေ
 ပါရောလား။ ကားပေါ်က ပြန်ဆင်းဖို့အလုပ်တွင် ...

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ အချစ်’
 ‘သမီးလေး ပစ္စည်းတွေ’
 ‘ဒီမှာ အကုန်ပါပါပြီ ခင်ဗျာ၊ မကျေနပ်ရင် စစ်ကြည့်ပါ’
 ‘အလိုလေး တကယ်ကြီးပါလား၊ စုံတာမှ စေ့လို့’

ကားမောင်းနေစဉ်တစ်လျှောက်တွင် ကိုကိုသည် ထူးထူးဆန်းဆန်း
 သူကချည်း စကားတွေပြောလေသည်။ ဟိုအရင်ကဆိုလျှင် မိန်းမရေ
 ပါးစပ်ပိတ်ထား ဒီမှာ ကားတွေရှုပ်နေတယ် မမြင်ဘူးလား (သို့မဟုတ်)
 အဲဒီအကြောင်း နောက်မှပြော ဟုတ်ပလား စသဖြင့် ခပ်ငေါက်ငေါက်
 ပြောတတ်ခဲ့သည်။ အခန့်မသင့်လျှင် အအော်ပါခံရတတ်သည်။

ဒီလို အပျော်ခရီးတိုလေးတစ်ခုသွားဖို့မပြောနှင့် တစ်ပတ်စာ

ဈေးဝယ်ထွက်နေကျ ၁၀ မိနစ်လောက် ကားမောင်းရသည့် ဈေးဆီ လိုက်ပို့ဖို့အရေးကို အမြောက်နှင့် ပစ်ချရသည်။ ဈေးဝယ်ပြီး အပြန်လမ်း တွင် အိမ်၏ ကုန်ကျစရိတ်က ကြီးကြီးလာကြောင်း ပိုက်ဆံရှာရတာ ခေါင်းပူနေကြောင်း ဝင်ငွေတိုးဖို့ ကူစဉ်းစားမပေးတာ စိတ်ပျက်ရကြောင်း တစ်လမ်းလုံး ညည်းလာတတ်သည်။

ဒီနေ့တော့ သီချင်းကလေးပါ ဆိုလိုက်သေးသည်။ မဟုတ်မှ လွဲရော သူကြိုးစားနေသည့် ဝင်ငွေတိုးစရာကိစ္စတစ်ခု အောင်မြင်လေပြီ လား မသိ။ မေးကြည့်ဦးမှပါ။

သိပ်မကြာမီတွင် သန့်ရှင်းလှပသော ကလေးကစားကွင်းတစ်ခုသို့ ရောက်သွားကြသည်။ သစ်ပင်ပန်းမန် စားသောက်ဆိုင် ကစားစရာနေရာ တို့ဖြင့် အေးချမ်းလှသည်။ သူမက တိတ်တဆိတ်ယူလာသော ကင်မရာ ကို ထုတ်လိုက်သောအခါ

‘အေး အချစ်ရေ ကိုကို မေ့လာတာ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွာ။ ဒီနေ့ အချစ် အရမ်းလှနေတော့ ဖွေစာဘုတ်မှာ ပရိုဖိုင်ပစ်ချာလေး ပြောင်း လို့ရအောင် လှလှလေး ရိုက်ပေးမယ်နော်၊ သမီးလေးတွေရော အတူတူ ပေါ့’

မြတ်စွာဘုရား ငါ့ကိုကိုအစစ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လား။

မသင်္ကာဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ဓာတ်ပုံများက အပျံ့ စား၊ ပြိုင်ပွဲဝင်ရင် ကောင်းမလားဟုပင် တွေးမိသည်။ တစ်ပုံဆို ဆိုသ လောက် ထိမိလှသည်။ အိုး လှတာတွေများလွန်းလို့ ဘယ်ပုံကို ပရိုဖိုင် ရမှန်းတောင် မသိတော့။ အရင်ကဆိုလျှင် သူရိုက်ချင်တာကို ရိုက်ချင် သလို ရိုက်လိုက်ပြီး ပြီးပြီ ပြန်ကြစို့ ခေါင်းမကြည်လို့ သိပ်မရိုက်ချင်ဘူး၊ အလုပ်တွေ မပြီးသေးဘူးဆိုကာ မြန်မြန်ဓာတ်သိမ်းလေ့ရှိသည်။ ပုံတွေ ပြန်ကြည့်တော့လည်း တစ်နှစ်လောက် ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်စိတ် ပျောက်သွား

လိမ့်မည်။ ရုပ်ဆိုးလိုက်တဲ့ငါ အိုစာလိုက်တဲ့ငါဆိုပြီး နှစ်ညလောက် အိပ်မပျော်နိုင်။

ဓာတ်ပုံရိုက်အပြီး စားသောက် အမောဖြေကြသည်။ ကလေး နှစ်ယောက်ကို ဆော့ခိုင်းထားပြီး မလှမ်းမကမ်းက မြက်ခင်းလေးပေါ်တွင် လင်မယားနှစ်ယောက် စကားပြောကြသည်။ သူမ ပြောသမျှ ကိုကိုက စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်သည်။ ရည်းစားတုန်းက စကားပြောရသလို ခံစားချက်မျိုး၊ ရင်ဘတ်ထဲမှာ နွေးထွေးလာပြီး ယုံကြည်မှု အားကိုးမှုတို့ လိုက်တက်လာကာ ကြည်နူးနေမိသည်။

ရှော့ပင်းမော တစ်ခုမှာ ဈေးဝင်ဝယ်ကြပြီး အပြန်လမ်းမှာတော့ သူမ ငိုက်မျည်းနေလေသည်။ အေးလေ တစ်နှစ်ခွဲလောက် ပျက်လာတဲ့ ဒီအိပ်ရေးဟာ တစ်ရက်လောက်အိပ်ရုံနဲ့တော့ ဘယ်ပြန်ပြည့်မှာတုံး။ အိမ်အရောက်တွင် ဝယ်ခြမ်းလာသောပစ္စည်းတို့ကို မသိမ်းဆည်းနိုင်၊ သူမ အထက်အရာရှိခိုင်းထားသော အလုပ်များအကြောင်း သတိရလာ သောစိတ်ကို မောင်းထုတ်လိုက်ကာ ဓဏ လှေ့လျောင်းမိစဉ်တွင် 'အချစ် အိပ်ချင်ရင် သွားအိပ်နော် ကိုကို ကလေးသိပ်ထားလိုက်မယ်' ဆိုသော နားဝင်ပီယံ သူ့အသံအဆုံး၌ သူမ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

အိပ်နေစဉ် သူမ အိပ်မက်မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ မိုးဖွဲဖွဲ လေးတွေ ရွာနေသည်။ နွေအကုန်မှာရွာတဲ့မိုးလားမသိ မြေသင်းနဲ့လေး က မွှေးလို့။ လေကလေးကလည်း တစ်ချက်ဝှေ့လိုက်တာ ပန်းရနံ့လေး တွေပါ လိုက်ပါလာကြသေးသည်။ ထိုနောက်တွင်တော့ မိုးက သည်း လာသည်၊ ကြမ်းလည်းကြမ်းလာသည်။ ဟင် ... အဝတ်တွေလှန်းထား တာ မေ့နေပါရောလား

သူမ အိမ်ဆီသို့ အပြေးတွင် မိုးကြိုးပစ်သံ အကျယ်ကြီးကို ကြား လိုက်ရသည်။

‘မေမေ မေမေ ကြောက်တယ်ကြောက်တယ်’

သမီးကြီးက အလန့်တကြားလာဖက်တော့မှ သူမ အိပ်ရာက နိုးသွားသည်။ ‘သမီး မကြောက်နဲ့ မေမေရှိတယ်နော်’ မိုးကြိုးပစ်သံ သူ့အစ်မအသံတို့ကြောင့် သမီးငယ်လေး အနည်းငယ် လူးလွန့်လာ သဖြင့် ဘေးမှာ ပြန်လှဲပြီး သူ့ကိုရင်ဘတ်နှင့် အပ်ထားလိုက်ကာ သမီး အကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းထိထားရင်း ချောနေမိသည်။ ဪ သမီးငယ်လေးကို သိပ်ရင်း နေ့ခင်းကြီး ငါ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာပါလား။ အိပ်မက်ဆိုတာ ဖြစ်မှာစိုးရိမ်တဲ့အရာတွေချည်း ရွေးပြီးမက်တတ်သလို ဖြစ်ချင်တာတွေကို စုပေါင်းပြီးတော့ရော မက်တတ်ပုံရပါ၏။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုအိပ်မက်မျိုးလေး ထပ်တော့ မက်ချင်မိသား။

အိုး ဒါနဲ့ အဝတ်တွေတော့ ရုပ်ဖို့ အချိန်မမီတော့ပါလား။ အကုန်ပြန်လျှော်ရတော့မယ်။ မအိပ်ခင်က အဝတ်လျှော်စက်ထဲမှာ ထည့် ထားတာတွေလည်း လှမ်းရဦးမယ်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ သမီးငယ်လေး ထမင်းစားရင်းပေသွားတဲ့ အင်္ကျီလေးတွေ လက်နဲ့ပွတ်လျှော်ဖို့ ရေစိမ် ထားတာလည်း ရှိသေးတာပဲ။

ညနေစာရော ဘာထပ်ချက်ရမလဲ။ ကြက်ဥလေးပဲကြော်လိုက် တော့မယ်။ မနက်ခင်းက သမီးငယ်လေးအတွက် ကလေးထမင်းချက် နေရတာနဲ့ လူကြီးတွေအတွက် ဘာမှ ကောင်းကောင်းမချက်နိုင်။ သွား ပေါက်ခါစဖို့ အစားပျက်နေတဲ့သမီးငယ်လေး ထမင်းကောင်းကောင်း စားဖို့က အခုတလော အရေးအကြီးဆုံးမဟုတ်လား။ လူကြီးနှစ်ယောက် နဲ့ သမီးကြီးလေးက တစ်ရက်တလေ (နှစ်ရက်နှစ်လေ) ဖြစ်သလိုလေး စားလို့ ရတာပဲ။ မအေးကလည်း ဒီနေ့ မလာဖြစ်ပေမယ့် မနက်ဖြန်တော့ လာမယ်ထင်ပါတယ်လေ။

ကလေးနှစ်ယောက် ငြိမ်သွားတော့ ကိုကို၏ စာကြည့်ခန်းဆီ

သွားချောင်းမိသည်။ ကွန်ပျူတာရှေ့တွင် စာအုပ်များက ပွင့်တချို့၊ လှန်တချို့၊ လက်တစ်ဖက်က ဖုန်းကိုင်ထားရင်း သူမကို လှည့်ကြည့်ပြီး အရေးကြီးသည့်လူတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသည် လာမရှုပ်နဲ့ ဟူသော မျက်နှာပေးကို လုပ်ပြသည်။ သူမ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

အဝတ်လျှော်ရန် ရေချိုးခန်းထဲသို့ အဝင်တွင် 'မေမေရေညီမလေး နိုးပြီ၊ မေမေ့ကို ခေါ်နေပြီ' ဟူသော သမီးကြီး၏ အသံကို ကြားရသည်။

'အေး အေး မေမေလာမယ် ခဏချောထားဦးနော်' ဟုပြောပြီး အဝတ်များကို ကပျာကယာ ပွတ်လိုက်ကာ ရေချိုးခန်းမှ ပြန်အထွက်တွင် ဆံပင်မသပ်မရပ်၊ တီရှပ်ပွပွကြီးဝတ်ကာ သနပ်ခါးမိတ်ကပ်တို့ ကင်းဝေးသော မျက်နှာပြောင်ပြောင်ပေါ်တွင် နှမ်းလျှပ်တို့ ကပ်ငြိနေသော မိန်းမတစ်ဦး၏ ပုံရိပ်ကို ရေချိုးခန်းမှန်အတွင်း၌ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် တွေ့လိုက်ရပါလေတော့သည်။

June 15, 2016

